

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

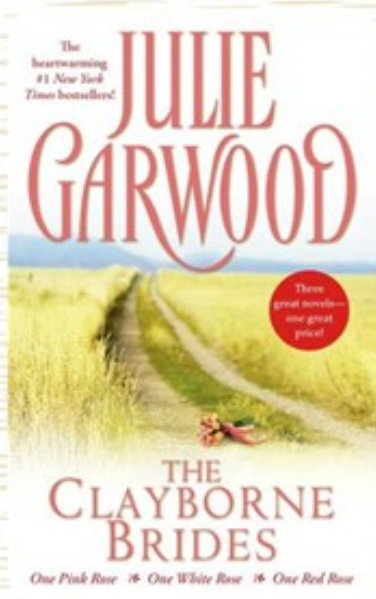
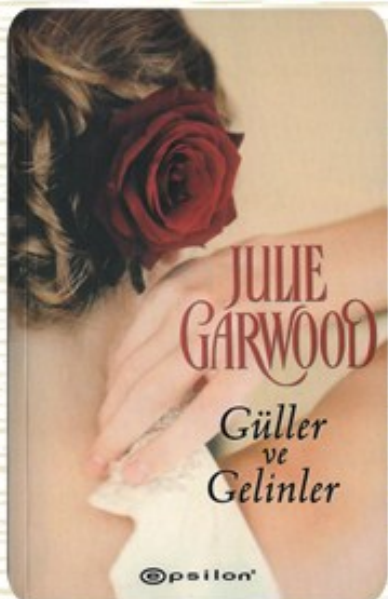
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

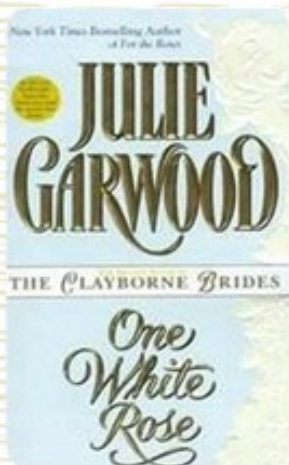
Julie Garwood - Güller ve Gelinler

Kırmızı Bir Gül

The Claybornes Serisi 4

Emma&Pl1 Ortak Yapım

KIRMIZI BİR GÜL

Güller Zamanı

Sevgi hanemiz dolmaya başladığında
Kış değildi
Güller zamanıydı...
Önlerinden geçerken kopardık!
Bu hain dönem hiç somurtmazdı
Yeni âşıklara...
Ah, hayır, bu yeni tanıştığımız çiçeklerle
Yeryüzü daha yeni taçlanıyordu!
Alacakaranlıktı ve gitmeni istedim
Ama sen direndin
Güller zamanıydı...
Önlerinden geçerken kopardık!

—Thomas Hood (1798-1845)

1. BÖLÜM

Rosehill Çiftliği, Montana Vadisi, 1881 Baharı

Onu yatağında buldu.

Adam Clayborne beklenenden iki gün önce gecenin bir yarısı eve dönerek ailesine sürpriz yapmıştı. Cuma gününe kadar dönmeyi planlamıyordu ama işi bitmişti ve başka yerlerde uyumaktan çok sıkılmıştı. Temiz çarşaf lar ve yumuşak bir yatak istiyordu artık.

Evin tıka basa dolu olduğunu biliyordu. Bir sonraki hafta sonu Rose Anne'nin doğum günüydü, bu yüzden tüm kardeşleri evde toplanarak hazırlıklara yardımcı olmayı planlamıştı. Blue Belle kasabasının çoğunluğu partiye davetliydi, yirmi-otuz kadar kişi de Hammond'dan gelecekti. Rose Anne bir yıl önce çiftliğe yerleşmiş olmasına rağmen sayısız dost edinmişti. Sadece kilise grubunda bile elli kişi vardı ve hepsi kutlamalara katılmakta kararlıydı.

Adam atının bakımını yapıp mutfakta soğuk bir şeyler

içene kadar vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Ev Cumartesi geceleri kilisenin olduğu kadar sessizdi. Merdiveni tırmanırken gürültü yapmamak için çizmelerini girişte çıkardı, koridorun sonunda yer alan odasına girdi ve hemen soyunmaya başladı. Komodinin üzerinde duran lambayı yakmasına gerek yoktu, pencereden içeri süzülen ay ışığı mobilyaların silüetini görünür kılıyordu.

Gömleğini yakındaki bir iskemlenin üzerine fırlattı, kollarını iki yana açıp esnedi. Tanrım, evde olmak çok güzeldi. Yorgun ve yarı uyur durumda çift kişilik yatağının kenarına çöküp çoraplarını çıkardı - ancak çöktüğü yer aslında yatağı değildi. Yumuşacık, sıcak ve hoş kokulu bir kadının üzerine oturmuştu.

Kadın inledi. Adam küfretti.

Genevieve Perry bir saniye önce derin bir uykudayken bir saniye sonrasında tamamen uyanmak zorunda kalmıştı. Ev üzerine çökmüştü sanki. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarının üzerindeki yükü itip yatağın içinde doğruldu. Çarşafı hızla boynuna kadar çekerek yere serilmiş olan dev adama baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Yatağıma yatmaya çalışıyorum,” diye fısıldayarak cevap verdi Adam.

“Adam?”

“Evet, Adam. Peki ya sen kimsin?”

Genç kadın uzun bacaklarını yataktan aşağı sarkıtarak ona elini uzattı.

“Ben Genevieve ve seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Annen bana senden çok bahsetti.”

Adam'ın gözleri inanmazlıkla kocaman açıldı. İçinde bulundukları durum öylesine komikti ki neredeyse kah-

kaha atacaktı. Bu kadın kol ve bacaklarının çıplak olduğunun farkında değil miydi? Üzerinde de fazla bir şey yoktu, hatta üzerindeki tek şey muhtemelen o çarşaftı.

“Giyindiğin zaman elini sıkmaktan büyük mutluluk duyacağım.”

“Ah... Tanrım.”

Verdiği tepki durumun garipliğinin daha yeni farkına vardığını ortaya koyuyordu.

“Sanırım lambayı yakmamız söz konusu bile olamaz,” dedi Adam.

“Hayır, hayır bunu yapamayız. Üzerimde geceliğim var. Biri seni burada bulmadan önce hemen odadan çıkmalısın. Bu hiç uygun bir durum değil.”

“Burası benim odam,” diye hatırlattı ona. “Ve sesini alçaltmazsan bütün ev halkını uyandıracaksın. Kardeşlerimin buraya gelip ne olduğunu keşfetmelerini istemem.”

“Bir şey olduğu yok.”

“Bunu biliyorum Genevieve.” Adam bacaklarını toplayıp kollarını dizlerine sardı. Kadının neden burada olduğunu açıklamasını beklerken sabırlı olmaya çalıştı.

Gözleri karanlığa alışan Genevieve iki senedir hayalinde canlandırdığı adamı inceleme fırsatı yakaladı. Tanrım, o muhteşemdi. Onu hayalinde canlandırmaya çalışmıştı, hatta onunla ilgili fanteziler de kurmuştu, fakat şu an ona tam olarak hakkını vermemiş olduğunu görüyordu. Yüz hatları bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Yaşadığı yerdeki müzede gördüğü eski zaman heykellerine benziyordu. Alnı açıktı, elmacık kemikleri çıkıktı ve düz bir burnu, güzel bir ağzı vardı. Gecenin rengini yansıtan gözleri ise onu daha da güzel kılıyordu. Bakışları üzerine

yoğunlaşmıştı ve Genevieve ayak parmaklarına dek içinde bir sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu. Hayal ettiğinden çok daha büyük ve daha kaslıydı. Zayıftı ama üst kol kasları görülmeye değerdi ve bu onun ne kadar güçlü olduğunu bir göstergesiydi. Genç kadın onun giderek gerildiğinin de farkındaydı, şu an üstüne atlasa gözünü açıp kapama fırsatı bile bulamadan her şeyin olup bitivereceğinden de emindi. Bu düşünce titremesine sebep oldu. Onun tehli-keli olabileceğini hiç düşünmemişti, ancak onu şu ana kadar kaşlarını çatarken hiç hayal etmemişti ve şu an kaşları çatıktı.

Genevieve zavallı, gösterişsiz bir akraba gibi göründüğünün farkındaydı. Üzerinde eski ve soluk renkli bir gecelik vardı, çok sevdiği ve rahat olduğu için onu atmaya kıyamıyordu. Yıpranmış olan yakasını kapatmak için çarşafı biraz daha yukarı çekti.

Aslında odaya girdiği için korkmuş olması gerekirdi ama korkmamıştı. Hem de hiç. Korkmuş olsaydı şu an içinden kahkahalar atmak gelmezdi, öyle değil mi? Ayrıca Adam'ı yeryüzünde bulunan herkesten, hatta kardeşlerinden bile daha iyi tanıyordu, yıllar boyunca Rose Anne'ye yazmış olduğu bütün mektupları okumuştı.

"Endişelenme," diye fısıldadı. "Yardım istemek için çığlık falan atmayacağım. Senin kim olduğunu biliyorum ve korkmuyorum."

Adam'ın çenesi iyice kasıldı. "Korkmana gerek yok zaten. Yatağımda ne yapıyorsun?"

"Misafir odaları doluydu, annen de senin odanda kalabileceğimi söyledi. Ona geleceğimi bildirmeden sürpriz yapmak istedim. Beni çok daha önce Rosehill'e davet

etmişti ama elimde olmayan sebeplerle bugüne kadar bir türlü gelememiştim.”

Adam o anda genç kadının kim olduğunu hatırladı. İri bir adamdı ama istediği zaman çok hızlı olabilirdi. Bir anda ayağa kalkmış ve Genevieve nefes daha alamadan kapıya giden yolu yarılamıştı.

Genevieve yatağın ayakucunda duran sabahlığını kapıp üzerine geçirdi. Yataktan kalkacaktı ancak son anda fikrini değiştirdi. Peşinden koşuyormuş gibi davranmayacaktı.

“Dur,” diye seslendi. “Annen sana Rosehill’e geleceğini söylemedi mi?”

“Hayır.”

Adam aksi davrandığının farkındaydı. Buna engel çalamıyordu. Onun kim olduğunu *hemen* anlamış olmalıydı. Güneyli aksanı onu fazlasıyla ele veriyordu, sesindeki yumuşak, müzikal tınıyı da fark etmişti ve bunlara rağmen şu ana kadar Genevieve’in Rose Anne’nin ona bahsettiği kadın olduğunu anlayamamıştı.

Kapının kulpunu ararken kadın yeniden arkasından seslendi. “Rose Anne’nin sana anlatmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Adam yavaşça ona doğru döndü. “Neyi anlatmadığını?” diye sordu temkinli bir ses tonuyla.

Genevieve sabahlığının önünü kapatıp ay ışığında ilerledi. Adam yüzünü o zaman tam olarak görebildi ve nasıl bir tehdit altında olduğunun farkına vardı. Genevieve Perry hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Kısa kesimli siyah saçları, kalp şeklindeki melekleri andıran yüzünü çevreliyordu. Çıkık elmacık kemikleri, ince bir burnu ve bir adama her şeyi yaptıracak dudakları vardı. Teni kusursuzdu ve yüzündeki masum gülümseme insanı altüst ediyordu.

Bakışları aşağı kaydı, Tanrım uzun ve şekilli bacakları da geri kalan kısımları gibi mükemmeldi.

Bir anda soğuk terler dökmeye başladı. Güzeldi ama ondan bir an önce kurtulmalıydı.

“Rose Anne’nin bana tam olarak ne anlatması gerekiyordu?”

Genç kadın konuşmaya başlamadan önce bir kez daha gülümsedi, yürek durduran türde bir gülümsemede bu. Vücudunda yer alan tüm sinirler Adam’a bu büyüye kapılmadan önce odayı terk etmesi gerektiğini söylüyordu.

“Adam ben senin gelinimim.”

Adam paniklemedi ama buna çok az kalmıştı. Kapıyı açarken neredeyse menteşeleri sökecekti ama kaçış imkânsızdı. Travis ile Cole çıkışı kapatmıştı. Gürültünün nedenini merak edip odalarından koşarak oraya gelmişlerdi. İkisinin de üstüyle ayakları çıplaktı ve tamamen uyanmışlardı. Travis silahını çekmiş hedefini arıyordu.

“Bu da ne...” diyen Cole Adam onu sertçe itince durdu.

“O lanet olası silahını indir Travis,” diye emretti Adam.

“Buradan gelen bir gürültü duyduk,” dedi Cole.

“Yere düştüm,” diye fısıldadı Adam.

Kardeşleri buna inanmamış gibiydi. İlk gülümseyen Travis oldu. “Yere mi düştün? Bunu nasıl başardın?”

“Boş ver,” diye homurdandı Adam. Travis Genevieve’i görebilmek için kardeşlerini dirseğiyle itti. “İyi misin?”

“Elbette iyi,” dedi Adam.

“Eve niye bu kadar çabuk döndün?” diye sordu Cole.

“Ayağını ayağımın üzerinden çek,” diye terslendi Adam.

Cole bir adım geri çekildikten sonra, "Genevieve'in odasında ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Orası benim odam," diye hatırlattı ona Adam. "Kimse bana yatağında uyuduğunu söylemedi."

Cole güldü. "Bu gerçekten bir sürpriz olmuş."

"Beyler, gider misiniz lütfen?" diye seslendi Genevieve.

Bu sözleri söylediğine hemen pişman oldu çünkü bir anda hepsinin dikkati ona çevrilmişti. Üç kardeşin de bakışlarını üzerinde hissedince çarşafların altına saklanıp görünmez olmak istedi.

Cole ona doğru ilerledi. "Adam seni korkutmadı değil mi?"

Yatağa çok fazla yaklaşmıştı, genç kadın omuzlarını dikleştirdi. "İzin verir misin Cole?"

Cole durdu. "İzin mi? Ne izni?"

"Sabahlığın üzerinde," diye hatırlattı Travis. "Bir haftadır bizimle yaşıyorsun ve son derece güvenli olduğumuzu biliyorsun."

"Aranızda aç olan var mı?" diye sordu Cole.

"Ben bir şeyler yiyebilirim," dedi Travis. "Ya sen Genevieve?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Adam sinirle dişlerini sıktı. Kardeşleriyle bir an önce koridora çıkmak için sabırsızlanıyordu, böylelikle onların akıllarını başlarına getirebilecekti.

"Siz ikiniz doğru düzgün tanıştırılmadınız değil mi?" diye sordu Travis. Odaya girip Cole'un yanına kadar gelmişti. "Birimizin onları tanıştırması gerekiyor ve bunu şu an yapmalıyız."

"Tanrı aşkına..." diye söze başladı Adam.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ağabeyinizle dalga geçmeyi bırakın...” dedi Genevieve aynı anda. Sesindeki alaycı tını hiç de tedirgin olmadığını gösteriyordu.

“Bu sadece bir dakikamızı alır,” diye üsteledi Travis. “Genevieve seni en yaşlı ve en acımasız Clayborne ile tanıştırmak istiyoruz. Adı John Quincy Adam Clayborne ama herkes ona Adam der. Adam seni New Orleans, Louisiana’dan onca yol kat ederek buraya gelmiş olan Bayan Genevieve Perry ile tanıştırmak istiyoruz. Onunla bir an önce tanışmalısın çünkü evlilik planları yapılmaya başlandı bile. İyi geceler Genevieve. Seninle sabah görüşürüz.”

“İyi geceler,” diye cevap verdi genç kadın.

Adam kardeşlerinin esprilerinden hiç hoşlanmamıştı. Cole ile Travis’i koridora çıkardı, kapıyı çekti ve onlara Genevieve’in burada ne yapmakta olduğunu sordu.

“Onu Rose Anne davet etti,” dedi Travis.

“Fakat bu tam bir yıl önceydi. Neden Rosehill’e şimdi gelme kararı vermiş?”

Cole omuz silkti. “Belki o zaman uygun değildi, öncelikli olarak yapması gereken bir şeyler vardı. Bunun ne önemi var ki?”

Adam başını iki yana salladı. Şu an uzun bir tartışma yapmanın anlamı yoktu. “Ben nerede uyuyacağım?”

“Misafir odaları dolu,” dedi Cole. “Tabii yeğenimiz ile uyuyabilirsin. Parker dış çıkartıyor ve insanı sabahın dörtünde ayağa kaldırıyor.”

“Bebek niye anne babasıyla uyumuyor?”

“Rose Anne Douglas ile Isabel’in yalnız kalmaları gerektiğine karar verdi,” dedi Travis esneyerek. “Genevieve

güzel, değil mi? Bana sakın fark etmediğini söylemeye kalkışma.”

Adam derin bir nefes aldı. “Fark ettim.” Basamakları inmeye başladığı sırada Cole onu yeni sorusuyla durdurdu. “Onunla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Onunla ilgili hiçbir şey yapmayacağım.”

“Buraya seninle evlenmeye geldi,” diye fısıldadı Cole. “En azından Rose Anne bize öyle söyledi ve düğün için Haziran ayını seçtiğinde Genevieve itiraz etmedi.”

“Bu ne büyük bir karmaşa,” diye homurdandı Adam.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Cole.

Travis girişe kadar Adam’ı izledi. “Biz onu gerçekten sevdik Adam. Sen de bu fikri kabullenirsen ondan hoşlandığını göreceksin. Çok esprili ve şarkı söyleyişini duyman lazım. İnanılmaz. Karar vermeden önce onu tanımaya çalışsan...”

“Onunla evlenmeyeceğim.”

“Adam istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

“Neden onun burada olduğunu bana haber vermediniz?”

“Bunu nasıl yapacaktık? Kamp yapıyordun, unuttun mu?” dedi Travis.

“Yine de beni bulmak için bir haftanız vardı.”

“Niye bu kadar kötü davranıyorsun? Kimse onunla evlenmen için kafana silah dayamıyor.”

“Ben yatmaya gidiyorum.”

Sonu işçi barakasındaki ranza oldu. Yarım saat sonra dar ve yumru yumru döşeğin üzerinde rahat etmeye uğraşıyordu hâlâ. Yatağa sığmıyordu. Ayakları dışarı taşıyordu ve düşmeden bir tarafa dönme ihtimali bile yoktu.

Zaten uyuyabileceğinden de pek emin değildi, Genevieve ile ilgili düşünceler zihnini istila etmişti. Ellerini başının altına koyup durumu düşünmeye başladı. Annesinin bu işe karışmış olması son derece gurur kırıcıydı ve onun yaratmış olduğu bu karmaşayı nasıl toparlayacaktı? Genç kadın ciddi ciddi onunla evlenmek istiyor olamazdı, bunu kafasına Rose Anne sokmuştu. Artık kadınlar görücü usulü ile evlenmeye yanaşmıyorlardı ve hangi aklı başında oğul annesinin bulduğu kızla evlenirdi?

Adam Genevieve'e evlenmelerinin söz konusu olmayacağını anlatma görevinin kendisine düştüğünü biliyordu. Oturup ona uzun uzun anlatacaktı. Evet, yapması gereken buydu. Ona bu konudaki kararını uzun zaman önce vermiş olduğunu anlatacaktı. O yalnız yaşamayı seven bir adamdı. Yolunu seçmişti, yalnızlıktan hoşlanıyordu ve dikkatini dağıtacak hiçbir şeye hayatında yer yoktu. Yani o koca olacak bir adam değildi. Hayatında bir tek ailesinin bu duruma müdahale etmesine izin veriyordu. Kardeşleri artık Rosehill'e nadiren uğruyorlardı ve Mary Rose be-beğini doğurduktan sonra Rose Anne zamanının çoğunu torunuyla birlikte geçiriyordu. Mary Rose'un kocası Harrison, Blue Belle'in hemen dibinde yeni bir ev yapmıştı ve hayatındaki bu üç kadına bakıyordu. Rose Anne kasaba hayatını izole çiftlik hayatına tercih ediyordu.

Adam bir münzevi değildi. Sorumlu olduğu en az yirmi çalışanı vardı, günleri dolu dolu geçiyordu ve gece boş, büyük bir eve dönmek onu hiç rahatsız etmiyordu. Hatta bunu seviyordu. Hayatı diğerlerine aşırı düzenli ve sıkıcı görünebilirdi ama o mutluydu, önemli olan da buydu. Gençken dünyayı görmeyi istiyordu, fakat bu aptalca hayalden yıllar önce vazgeçmiş ve egzotik limanları

kitaplarda gezmeye başlamıştı. Cole ona hep yaşlı biri gibi davrandığını söylüyordu. Adam kardeşinin bu yorumuna itiraz etmiyordu. O mutluydu ve şu anki anlaşmazlık sona erdiğinde yine mutlu olacaktı.

Genevieve ile konuşmak için doğum günü kutlamasının sona ermesini bekleyecekti. Onunla konuşurken nazik ama kararlı olacak ve durumunu ifade edecekti.

Genç kadının beklentileri mantıksızdı ve konuşmalarının ardından Adam'ın haklı olduğunu fark edecekti. Adam onu kırmak istemiyordu ve çatışmaya da niyeti yoktu. Kadınların kalbini kırmaktan hoşlanan erkeklerden değildi ancak gerekiyorsa bir felaketten kurtulmak adına bunu yapardı. Karşısındakinin perişanlığı çok da önemli değildi.

Onun ağlamayacağını ya da histeri krizine kapılmayacağını umdu. Ne olursa olsun pes etmeyecekti. Genevieve'in sonunda bu işin üstesinden geleceğine inanarak uykuya daldı.

2. BÖLÜM

Onunla evlenmesi mümkün değildi, Adam'ı yalnız yakaladığı anda bunu ona söyleyecekti. Başında onca dert varken evlenmesi söz konusu bile olamazdı, fakat ona uzun uzadıya bir açıklama yapmayı düşünmüyordu. Ona sadece evlilik gibi bir şeyin söz konusu dahi olmadığını söyleyecekti. Sonra da yoluna gidecekti.

Kuşkusuz işler böylesine karışmadan önce onunla evlenme fikri hoşuna gidiyordu. Mektuplarını okuduktan sonra bunu hayal etmişti, fakat sonra Papaz Ezeziel Jones hayatına girip onu altüst etmişti. Sağlığı ve her işe karışmasından dolayı Genevieve'in onurlu bir erkek olarak tanınan Adam Clayborne'un karısı olmasına imkân yoktu artık.

Adam'a bu değişikliği bildirine görevini yerine getirdikten sonra biraz huzur bulacağını umuyordu. Tanrı biliyor ya buna çok ihtiyacı vardı.

Bu konuşmayı yapabilmesi için yalnız kalmaları gerekiyordu ve bugünlerde Rosehill'de mahremiyet kolay bulunabilir bir şey değildi. İki katlı ev aile fertleri, onların eşleri ve bebekleriyle tıka basa doluydu. Adam'ın etrafı sürekli

olarak akrabalarıyla, dostlarıyla ve soğuk bir şey içmek ya da bir şeyler yemek için çiftliğe uğrayan yabancılarla çevri-lyidi. Clayborne'lar kimseyi geri çevirmiyorlardı.

Adam aile reisi olarak misafirperver olmaya çalışıyordu. Genevieve'in bu sonuca varması için çok zaman geçmesi gerekmemişti; ne zaman onun bulunduğu odaya girse Adam bir bahane bulup hemen dışarı çıkıyordu. Durumdan onun da kendisi kadar rahatsız olduğunu bakışlarından anlamasa bu ani gidişlerinden rahatsız olabilirdi.

Zaman hızla tükeniyordu ve buradan yakında ayrılacaktı. Bir söz vermişti ve onu tutmaya kararlıydı. Rosehill'de planladığından çok daha uzun kalmıştı ve Clayborne'ları kandırıyor olmaktan ötürü suçluluk duyuyordu. Buraya aslında saklanmak niyetiyle gelmişti ve Rose Anne'ye her bakışında omuzları söylediği yalanların ağırlığıyla daha da çöküyordu.

Clayborne ailesi ona bu kadar iyi davranarak durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu hoş karşılamışlar ve ona ailenin bir ferdiymiş gibi davranmışlardı. Rose Anne sürekli olarak ona övgüler yağdırıyordu. Ailesine Genevieve'in ne kadar tatlı, asil ve ahlaki değerler açısından kimseyle kıyaslanamaz olduğunu anlatıp duruyordu. Genç kadın Rose Anne'nin gerçekleri bilse nasıl bir tavır sergileyeceğini çok merak ediyordu.

Sonunda Rose Anne'nin doğum gününde Adam'ı yalnız yakalama fırsatı uzaktan göründü. Genevieve merdivenden inerken Adam'ın kütüphanesine gittiğini gördü ve tüm azizler adına sonunda yapayalnızdı. Omuzlarını dikleştirdi, kararını verdi ve ona yetişmek için hızlandı.

İki saat sonra hâlâ kütüphaneye ulaşmayı başaramamıştı. Önce Adam'ın kız kardeşi Mary Rose tarafından durdu-

rulmuştu. Mary Rose bebeğinin altını değiştirirken onun dışarıda piknik masalarını hazırlayan erkekleri denetlemesini rica etmişti. Genevieve geçen bir hafta içerisinde Mary Rose'la çok yakınlaşmıştı ve ona yardım edebildiği için mutluydu. Bu görevi yaklaşık bir saatte tamamladıktan sonra bu kez de Douglas, Travis'in çağırdığı müzik grubunun duracağı platformu inşa ederken on aylık bebeğini biraz tutmasını rica etmişti.

Parker küçük bir sihirbazdı ve Genevieve onunla ilgilenmeyi hemen kabul etmişti. Bebek aslında Genevieve dışında herkese karşı kuşkucu bir tavır sergiliyordu. Ebeveynlerinin "utangaçlık dönemi" olarak adlandırdığı dönemi yaşıyordu ve bir yabancı kendisine on adımdan fazla yaklaştığında çığlığı basıyordu. Genevieve'i ilk gördüğü anda herkesi şaşırtarak kollarını ona uzatmış ve kucağına çıkmak istemişti. Bu olay olduğunda boynunda renkli bir kolye olan Genevieve ise bebeğin onu yiyebilmek amacıyla kendisine geldiğini düşünmüştü.

Genç kadın bu kıvrıkcık kafalı meleği de yanında kütüphaneye götürmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Parker huysuzlanarak dikkatini dağıtabilirdi. Bunca gürültü, bağırış ve kahkaha arasında onu beşiğine koyarsa uyuyamayacağını da biliyordu. Verandaya çıkıp Douglas'ın onun için dışarı çıkarmış olduğu sallanan iskemleye oturdu, bebeği göğsüne yaslayarak yaşanan karmaşayı izlemeye koyuldu.

Tiz bir ısıklık Parker'ı yerinden sıyrattı. Genevieve onu okşayıp bir şeyler fısıldayarak sakinleştirdi.

"Harrison, yardımına ihtiyacımız var," diye seslendi Cole. "Adam'ı da getir."

Tel kapı açıldı ve Mary Rose'un kocası dışarı çıktı. Kızı Victoria kucağındaydı. Verandada ona doğru yürürken yü-

zünde suçlu bir ifade vardı. Genevieve o sormadan ne isteyeceğini anladı. Parker'ı sol tarafına aldı ve diğer tarafta onun yedi aylık tapılası kuzeni için gereken yeri açtı.

“Ben platformun yapılmasına yardım ederken birkaç dakikalığına Victoria'yı tutabilir misin?” dedi Harrison o yoğun İskoç aksanıyla. “Karnı tok, altı da temiz. Karım mutfaktaki işlere yardım ediyor ama hayır dersin...”

“Halledebilirim,” diye cevap verdi Genevieve.

Harrison kızını Parker'ın yanına yerleştirdi, iki bebeği de okşadı, ceketini çıkarıp korkuluğun üzerine koyduktan sonra basamaklardan indi.

Genevieve'in iki eli de doluydu. Parker Victoria'nın kolunu kemirme kararı vermişti ama Genevieve kolunu yavaşça geri çekerek Parker'ın battaniyesini düzeltti. Çaresiz kalan Parker hızla başparmağını ağzına sokup emmeye başladı.

Travis koşarak merdivenden çıktı. Yeğenlerini Genevieve'in kucağında görmek gülümsemesine sebep oldu.

“Bebeklerle aran oldukça iyi.”

“Öyle görünüyor.” Minikler kafalarını kaldırıp ona gülümseyince kahkaha attı. İkisinin de salyası akıyordu. “Mükemmeller öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Travis. “Fakat Victoria'nın başında sadece seftali tüyleri varken Parker'ın bukle bukle saçlarının olması hiç adil değil. Geceyle gündüz gibiler.”

Genç kadın başıyla onayladı. “Nereye gidiyorsun?”

“Mutfaktan çekicimi alacağım, sonra da kütüphaneden bize yardım etmesi için Adam'ı getireceğim. Evrak işlerini sonra da yapabilir. Orkestra saat üçte burada olacak, bir an önce hazırlanmalıyız.”

Travis içeri girer girmez Genevieve bebekleri sallamaya başladı. Hafif bir esinti vardı, çiçeklerin kokusu verandayı sarmıştı, uzaktaki dağlara baktı. Cennetin ortasında oturduklarını düşündü.

Çocukluk günlerinden hatırladığı Fransızca bir ninniye mırıldanmaya başladı, annesi her gece onu yatağa yatırırken bu ninniye söylerdi. Sözleri basitti ve tekrarlanıyordu, melodisi ise masum ve eğlenceliydi. Ninni onu mutlu ve umursamaz günlerine geri götürdü. Genevieve yalnız olmadığı o son derece değerli günleri tekrar yaşayabilmek için gözlerini kapadı. Çocukluğunun geçtiği evdeydi, yumuşak dolgulu bir koltukta oturmuş annesinin yatak örtülerini açarken söylemeye başladığı ninniye dinliyordu. Her yanını leylak kokusu sarmıştı. Huzurun hâkim olduğu evde üst kattan gelen babasının kahkahalarını duyabiliyordu. Etrafı yeniden onu seven ve bağrına basan insanlar tarafından kuşatılmıştı.

Adam kapının eşiğinde durup onu izledi. Ninniye söylemeye başladığında tel kapıyı açmak üzereydi, onu rahatsız etmek istemeyerek mutfak kapısından çıkmaya karar verdi. Fakat müzik onu kendine doğru çekti. Genevieve'in sesinin tınısı saf, pırıl pırıldı ve yüzünde belirmiş olan huzurlu ifadeyle melekler kadar güzeldi. Onu dinledikçe sesi daha da büyüleyici gelmeye başladı. Güneşe dönen çiçekler gibi bu tılsımlı melodinin içine çekildi. Esir olmuştu, şarkının bitmesini hiç istemiyordu. Ses çıkarmadı, kıpırdamadı, nefesini tutup müziğin ve genç kadının sihrini yaşadı.

Etkilenen sadece o değildi. Bahçede çalışanlar birer birer durup onu dinlemeye başladılar. Şarkıyı duyduğunda çekicini almak üzere yere eğilmiş olan Harrison doğrulup

bakışlarını Genevieve'e çevirdi. İkiye dörtlük keresteleri omzunda taşımakta olan Travis ise şarkıyı duyunca bahçenin ortasında durdu. Harrison gibi içgüdüsel olarak verandaya döndükten sonra gözlerini kapadı. Ter alnından akıyordu ve güneş yüzünü yakıyordu ama rahatsız görünmüyor, aksine mutlulukla gülümsüyordu.

Douglas ağzında bir çivi elindeki çekici sallamaya hazırlandıkça Genevieve'in şarkısını işitip öylece kalakalmıştı. Elini yavaşça aşağı indirdikten sonra kardeşleri gibi o da o tarafa dönmüştü.

Yardımcılar çok daha cesurca davranıp aletlerini bırakarak verandanın önüne doğru ilerlediler, büyüleyici bir güç görünmeyen ipleriyle onları o tarafa çekiyordu sanki.

Bu durumdan tek etkilenmeyenler bebeklerdi. Parker ile Victoria ilk dörtlük sona ermeden uyuyakalmışlardı. Genevieve ninniye bitirdiğinde sessizliğin farkına vardı. Gözlerini açıp kendisini izleyenleri görünce irkildi. Adamlardan biri alkışlamaya başlayınca arkadaşı onu sertçe dürtüp gürültüyü kesmesini sağladı. Fakat izleyiciler beğenilerini göstermek istiyorlardı, bu yüzden bir anda hepsi birden şapkalarının kenarına dokunarak gülümsemeye başladı.

Bu gülümsemeler biraz sinir bozucuydu. Genevieve utanmış, ürkek bir gülümsemeyle onlara cevap verdikten sonra bakışlarını kaçırdı ve Adam'ın ona baktığını gördü. Bu daha da sinir bozucuydu.

Adam gülümsedi. Genevieve şaşkınlıkla ona gülümseyerek karşılık verdi. Adam'ın genelde hep tedbirli olan yüz ifadesi farklılaşmıştı, gözlerinde ise şu ana kadar hiç görmediği bir ifade belirmişti. Sanki... Mutluydu. Şu an hiç tehlikeli ya da öfkeli durmuyordu, fakat genç kadının kalbi

yine de hızla atıyordu. Bakışlarındaki şefkat onu daha da yakışıklı bir hale getirmişti. Böyle bir şey mümkün müydü?

Tel kapı gıcırdayarak açıldı ve Adam ona doğru yürüdü. Genevieve bebekleri sallamayı bırakıp ona bakınca artık gülümsemediğini ama hâlâ mutlu göründüğünü fark etti. Kızardı ve bir yelpazeye ihtiyaç duyduğunu hissetti. Kendine hâkim olmalıydı. Daha önce hiçbir erkek kendisine bakmamış gibi saçma bir tavır sergiliyordu. Adam'ın dikkatli bakışları tüm özgüvenini yerle bir etmişti, bu yüzden kendini kilise korosunda şarkı söyleyerek ortalığı karıştıran o küçük, utangaç kız gibi hissetmeye başlamıştı. Neyse ki Adam onu ne kadar çok heyecanlandırıldığının farkında bile değildi.

Önünde durup bir dizinin üzerine çöktü. Genevieve onun ne yapacağını tam olarak kestiremiyordu... Ama sonra Parker'a uzandı. Uyuyan bebeği güçlü kollarının arasına alırken son derece nazikti. Ayağa kalktı, sırtını okşayarak bebeği omzuna yerleştirdikten sonra diğer elini Genevieve'e uzattı.

Genç kadın Victoria'yı koluna yerleştirdikten sonra Adam'ın yardımını kabul ederek ayağa kalktı. Birkaç kalp atımı süresince birbirlerine bakarak öylece durdular. Adam tek kelime etmedi, Genevieve de öyle ve yaşanan bu sessizlik ona hiç garip gelmedi. Belki de bebekler o an için onları birbirine bağlamıştı. Adam'ın parmakları parmaklarına dolandı ve Genevieve elini çekip çekmemesi gerektiğine karar veremedi.

Adam kapıya doğru dönerek onun adına bu kararı vermiş oldu. Genevieve onu bırakmak zorunda kaldı. Onun Parker'ı beşiğine yatırmaya götürdüğünü, Victoria için de

aynı işlemin yapılmasını istediğini anladı ve onu takip etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra bebekler huzur içinde beşiklerinde uyuyorlardı. Genevieve Victoria'nın üzerini örterken başını kaldırıncı Adam'ın odadan çıkmak üzere olduğunu gördü.

Ah hayır, diye düşündü. Hayır, bu kez benden kaçamayacakmın.

Parker'ın üzerinin örtülü olup olmadığını kontrol ettikten sonra eteklerini toplayarak hızla Adam'ın peşinden gitti.

Adam verandada onu bekliyordu. Fakat ne yazık ki Genevieve bunu bilmiyordu. Koşarak köşeyi dönüp ona çarpınca neredeyse korkuluklardan aşağı yuvarlanmasına sebep olacaktı. Biraz daha kısa ve zayıf olsaydı muhtemelen şu an ölmüş olurdu. Tanrım, Genevieve o zaman kendini hiç affetmezdi.

Adam darbenin etkisiyle yüzünü buruşturdu ve bir homurtu savurduktan sonra genç kadını tutup merdivenlerden yuvarlanmasını engelledi.

Genevieve durumun komikliği karşısında utancını unuttu. Özrünün ortasında kahkahalara boğuldu.

“Seninle konuşmadan önce gitmeni... Çok özür dileirim Adam. Sana çarpmak istememiştim. İyi misin? Canını acıtmadım değil mi?”

Adam başını iki yana salladı. “Hep bu kadar aceleci misindir?”

Gülümsemesi Genevieve'in kalbinin yine hızla çarpmasına sebep olmuştu. O siyah gözlere bakarak erimeye başladığını hissetti. Hemen bir şeyler yapmaz ya da söy-

lemezse kendini onunla evlenmiş olarak bulabilirdi. Bu kadar çekici olmak zorunda mıydı?

“Özür dilerim. Ne sormuştun?”

“Hep bu kadar aceleci misindir?”

“Aceleci mi? Hayır sanmıyorum.”

“Konuşmamız gerekiyor, değil mi Genevieve?”

“Evet, konuşmamız gerekiyor.”

“Yalnız kalmaya ihtiyacımız var.”

Bu gerçeğin altını çizermişçesine tel kapı hızla açılıp kapandı ve Cole alt katın girişinde belirdi.

“Evet, yalnız olmalıyız.”

“Bir terslik mi var?” diye sordu Adam. “Biraz sinirli görünüyorsun.”

“Sinirli mi? Sinirli mi görünüyorum?”

Adam kafasını salladı. Genevieve derin bir nefes alıp kendine onun her sözünü tekrarlamama emri verdi. Adam onun bir salak olduğunu düşünebilirdi.

“Biraz sinirliyim aslında,” dedi. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

Hiçbir fikri yoktu. “Ne düşünüyorsun?”

“Her şeye yanlış başladık.”

“Öyle mi yaptık?”

“Evet,” diye diretti Genevieve. “Bu benim hatam. Sana gelinin olduğumu söylememeliydim. Seni bu sözlerimle çok şaşırttım, öyle değil mi? Evet, elbette öyle yaptım. Beni yatağında bulmayı da beklemiyordun. Korkmuş gibi bir halin vardı ve benden uzaklaşmak için öyle bir telaşa kapılmıştın ki tökezleyip düştün. Ben de sana işkence etme zevkinden kendimi mahrum edemedim. Bunu aslında bilerek yapmamıştım ama şimdi düşünüyorum da

muhtemelen sana hakaret ettim ya da en azından... Neden gülüyorsun?”

Adam ona doğruyu, yani gerçekleri çok eğlendiğini söylemedi. Konuştukça genç kadının üzünde farklı duygular beliriyor ve bu çok güzel görünmesine neden oluyordu. Bir an gülerken diğer bir an ona öfkeyle bakıyordu. Aslında onun kırılmayacağını bilse kahkahalar atacaktı ama duygularını incitmek istemiyordu. Genevieve muhtemelen bu nişanlılık işini ciddiye alıyor ve kendisinin de aynı şeyi yapmasını bekliyordu.

İşler gerçekten çok karışmıştı ve bu konudaki tek suçlu Rose Anne’ydi, gereksiz yere özel meselelerine karışmıştı. Adam onunla daha sonra ilgilenecekti ama şimdi Genevieve ile yapması gereken konuşmayı yapmalıydı.

Öncelikli olan buydu. Ondan hemen uzaklaşması gerekiyordu. Şu an çok yakınında duruyordu. Garip ama geri çekilmek istemiyordu. Kokusu hafif ama inanılmaz kadınsıydı, leylaklarla yıkanmış gibiydi. Adam bunu gereğinden fazla sevmişti. Onunla ilgili her şey gereğinden fazla hoşuna gidiyordu. Giysilerini bile fark etmiş, hatta onlardan hoşlanmıştı, bugüne kadar böylesine yüzeysel şeylerle hiç ilgilenmemişti halbuki. Yine de yüksek yakalı beyaz bluzunun ve mavi eteğinin kusursuz teniyle hoş bir tezat yaratmış olduğunun farkındaydı. Bir bankacının karısı kadar asil ve düzgündü, dahası bir o kadar seksiydi, lanet olsun.

Başını sallayarak bu düşüncelerden kurtuldu. “Neden kütüphaneye geçmiyoruz?”

“Kütüphaneye mi? Evet, kütüphaneye gitmeliyiz.”

“Güzel fikir.”

Genevieve için için inledi. Yine aynı şeyi yapmış ve onun söylediğini tekrarlamıştı. Sesinin güzelliği ve o er-

keksi kokusunun hoşluğu gibi saçma sapan şeyleri düşünmeyi kesmeyip bunu yapmaya devam ederse yakında kendisine papağan adını takacaktı. Ama o kadar taze ve temiz kokuyordu ki bu üzerinde tahrip edici bir etki yaratıyordu. Derin bir nefes alıp, “Ben de bundan korkuyordum,” dedi.

“Neden korkuyordun?”

“Özel konuşmamızdan. Gidip şu işi bir an önce halledelim mi?”

Sesi birazdan idam mangasının karşısına çıkacakmış gibi çıkıyordu. Adam başını sallayıp onun yanında ilerlemeye başladı. Arka koridora ulaştıklarında ise öne geçip kapıyı açtı, sonra da geri çekilip onun içeri girmesini bekledi.

Kütüphane oldukça eskiydi ve kitap kokuyordu. Bu Genevieve’in çok hoşuna gitti ve etrafı beğeniyle inceledi. Yerden tavana kadar uzanan kiraz ağacından yapılmış raf- lar yüzlerce ciltli kitapla doluydu. Pencerelerin yanındaki boşluklarda da kitap yığınları dikkat çekiyordu.

Bir erkeğin karakterini yansıtan kütüphanesidir, diye düşündü. Adam’ın annesine yazdığı mektupları okumayı ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve onun buradaki kitapla- rın hepsini okumuş olduğuna dair son kuruşuna dek bah- se girebilirdi. Hatta Adam onlardan çok daha fazlasını bile okumuş olabilirdi.

Adam oturmasını işaret edince, Genevieve yüzü masa- ya dönük olan deri koltuklardan birinin tam ucuna dim- dik oturdu ve ayaklarını geriye doğru atıp ellerini kucağına yerleştirdi.

Sessizliğini uzun süre koruyamadı. Adam masanın ar- kasında duran rahat koltuğuna yerleşirken o çoktan topuk- larını ahşap döşemeye vurmaya başlamıştı bile. Konuşmaya

tam olarak odaklanabilmek için kucağına koyduğu ellerine bakarak cümlelerini içinden son kez prova etti.

Aslında söze onun başlamasına karar vermişti, o sözlerini tamamladıktan sonra kibarca - evet, hem de büyük bir kibarlıkla - ona koşulların değiştiğini ve onunla evlenemeyeceğini söyleyecekti. Bir diplomat gibi davranacak ve onun duygularını hiç incitmeyecek, gururunu da kırmamış olacaktı.

Adam arkasına yaslanıp Genevieve'in aklından geçenleri söylemesini sabırla bekliyordu. Birkaç dakika sessizlik içinde geçince konuya girmesi gerektiğine karar verdi. Ona ne söyleyeceğini gayet iyi biliyordu, bir haftadır bu konuyu düşünüyordu. Peki neden başlamak ona bu kadar zor geliyordu?

Boğazını temizledi. Topuk sesleri hızlanarak daha da gürültü çıkarmaya başladı.

"Genevieve Rose Anne ile hangi konuda anlaştığınızı tam olarak bilmiyorum ama ben..."

Genç kadın ayağa fırladı. "Adam, ben bunu yapamam. Yapamam işte."

"Neyi yapamazsın?"

"Seninle evlenemem. İsterdim ama bunu yapamam. Bunu sana hemen açıklamak istedim ama bir haftadır ben-den kaçırıyorsun ki bu da zaten benimle evlenmek istemediğini ortaya koyuyor, yine de bu kadar özel bir konuyu seninle herkesin önünde konuşmak istemedim. Bu çok garip değil mi? Annen ikimizi de garip bir duruma soktu. Nişanlı mıyız değil miyiz? Elbette değiliz. Seninle evlenmek istediğimi, daha doğrusu bir zamanlar gerçekten seninle evlenmek istediğimi bilmek seni şaşırtır mıydı? Tanrı aşkına yüzüme öyle bakma. Sana gerçeği söylüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Fakat her şey değişti, şu an seninle evlenmem söz konusu olamaz. Bu mümkün değil, yani benimle evlenmek isteydin bile sonunda başımın dertte olduğunu öğrenecektin ve böyle bir şeyi düşünmüş olduğunu için dehşete kapılacaktın. Anlıyor musun? Seni büyük bir hata yapmaktan kurtarıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok özür dilerim. Gerçekten. Benden vazgeçmelisin. Kırılan kalpler hemen iyileşir. İşte tüm söyleyeceğim bu. İstesen de evlenemeyiz ve seni bilerek yanlış yola yönlendirdiğim için senden bir kez daha özür diliyorum. Bu çok düşünce-sizce ve kaba bir hareketti.”

Sonunda nefes almak için durdu. Karmakarışık bir açıklama yaptığının farkındaydı, hatta konuşurken sürekli olarak kendini durdurmaya çalışmış ama bunu başaramamıştı. Muhtemelen Adam onun deli olduğunu düşünüyordu. Ne düşündüğünü yüzünden anlamak imkânsızdı, şoka girdiğine karar verdi. Söylediği cümlelerin bir kısmı hâlâ zihninin gerisinde tekrarlanıyordu. Tanrım söze onunla evlenmek istemediğini anladığını bildirerek başlamış, sonra da kırılan kalplerin iyileşebileceğini söyleyerek bitirmişti. Evet, kesinlikle delirmiş olduğunu düşünecekti. Utanç içerisinde bakışlarını onun arkasında bulunan haritaya dikti, harita çok ilgisini çekmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Senden vazgeçmeliyim, öyle mi?”

Genevieve bu sorunun alaycı bir tını taşımadığından emindi. Kafasını sallarken, ‘Evet,’ dedi.

“Anlıyorum. Beni yanlış yönlendirdiğini söyledin. Bunu tam olarak ne zaman yaptın?”

Cevap verirken haritaya bakmaya devam etti. “Tanıştı-

ğımız gece sana kendimi gelinin olarak tanıttım. Bu yanlıştı.”

“Ah, evet, hatırladım.”

Genevieve ona yan gözle baktı. Bakışlarındaki sıcaklık her nedense sakinleşmesine ve rahatlamasına neden oldu.

“Kendinden hep bu kadar emin misindir?”

Adam kahkaha attı. “Hayır.”

“Bence öylesin. Çabuk sinirlenmiyorsun değil mi?”

“Hayır. Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır, kesinlikle hayır. Sadece üzerimde garip bir etkin var, ailenin yanında çok rahatım ama sen...”

“Ben ne?”

Genç kadın omuz silkerek konuyu değiştirmeye karar verdi. “Annen bana bu kadar hoş bir adam olduğunu söylememişti. Gerçi bu bir şeyi değiştirmez. Seninle hâlâ evlenemem. Zaten bir erkekle sırf yakışıklı diye evlenmem gerektiğini, görünüşün yanıltıcı olduğunu deneyimleyerek öğrendim.”

“Rose Anne bana da senin bu kadar güzel olduğunu söylememişti. Neden şimdi bana başında ne gibi bir dert olduğunu anlatmıyorsun. Belki sana yardımcı olabilirim.”

“Dert mi? Neden başımın dertte olduğunu düşünüyorsun?”

Sesi tizleşmiş ve bu soru karşısında şaşırmış gibi çıkıyordu. Adam sabrını korudu. “Bana öyle olduğunu kendin söyledin.”

Bunu hatırlamıyordu. “Lafın gelişi öyle söylemişimdir. Her şeyi bir anda söylemek için acele ediyordum, biraz da asabiydim. Fark ettiğinden eminim zaten. Çok hızlı konuştum ama anlamamı istiyordum. Bir yandan da duygularını incitmemeye çalışıyordum. İncitmedim değil mi?”

“Duygularımı incitmek mi? Hayır, bunu yapmadın,” dedi Adam, gülümsemesine hâkim olamamıştı. “Sana yardım edebilirim Genevieve, tabii bana sorununun ne olduğunu söylersen.”

Genç kadın başını iki yana salladı. Ona yalan söylemek istemiyordu, fakat gerçeği de söyleyemezdi. Bunu yaparsa işine karışacak ve kendi başını da derde sokacaktı.

“Bir sorunum yok.”

Daha inandırıcı olabileceğini sanmıyordu, fakat Adam’ın kaşlarını çatması onu ikna edemediğini ortaya koyuyordu. Bir kez daha konuyu değiştirmeye çabaladı.

Arkasındaki haritayı gösterdi. “Annen bunu senin için aldığı bana göstermişti. Neden onu çerçeveletip duvara astın? Yapmanı istediği şey bu değildi. Dünyayı gezerken onu yanına almanı istiyordu.”

Adam onun sorduğu sorudan kaçmaya çalıştığının farkındaydı ve bu durum konuyu daha da merak etmesine neden oldu. Aslında başkalarının işine karışmazdı, fakat Genevieve hem bu evde misafirdi hem de annesinin çok yakın dostuydu, başı dertteyse ona yardım etmesi gerekirdi.

Onun başını ciddi bir derde sokmuş olduğuna inanmıyordu aslında. O çok tatlı, masum bir kadındı ve ailesinin koruması altındaydı. Başını nasıl bir derde sokmuş olabilirdi ki?

Adam aklından geçen tüm olasılıkları değerlendiriyordu. “New Orleans’ta özlemine çeken bir talip mi bıraktın?”

Bu soru Genevieve’in duraksamasına neden oldu. “Hayır,” dedi. “New Orleans’ta biriyle tanışabilecek kadar uzun kalmadım. Neden böyle bir soru sordun?”

“Sadece merak ettim.”

“Misafirlerine karşı hep bu kadar meraklı olur musun?”

“Sadece kendimi bir anda nişanlı bulduklarına karşı,” diye cevap verdi Adam alaycı bir şekilde.

Genevieve hızla onu düzeltmeye çalıştı. “Nişanlıydın ama artık değilsin Adam.”

Adam yeniden güldü. “Bu doğru,” diye onayladı. “New Orleans’ta ne kadar kaldın?”

“İki hafta.”

“Etrafı görmek için yeterli.”

“Etrafa bakmıyordum. Koroda şarkı söylüyordum ama sonra ayrılma vaktimin geldiğini fark ettim. Şimdi sıra sende. Sorumu cevapla ve neden dünyayı dolaşmaktan vazgeçtiğini anlat. Bunu istediğini biliyorum çünkü Rose Anne’ye gönderdiğin bütün mektupları okudum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Bunu neden yaptığını...”

Genç kadın onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Rose Anne’yi çok seviyorum ve ailesi hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Böylelikle onunla daha çok şey paylaşabilecektim. Kilisede tanışmıştık... Sonra ben koro-ya katılıp sürekli olarak seyahat etmeye başladım.”

“Sesin çok güzel. Hiç müzik dersi vermeyi düşündün mü?”

“Hayır ama sahnede kariyer yapmayı düşündüm. Sonra aklım başıma geldi. Artık sadece ara sıra bebeklere şarkı söylüyorum,” dedi gülümseyerek. “Şimdi sıra sende. Neden dünyayı dolaşmaktan vazgeçtin?”

“Dünyayı arkamı dönüp haritaya baktığım anda görebiliyorum ve kitaplarımı okuduğum anda istediğim bir limanda olduğumu hissediyorum.”

“Bu aynı şey değil. Çok kanaa’ kâr olmuşsun Adam. Yaşayabileceğin onca macerayı bir düşünsene. Düşlerine ne oldu? Hepsini unuttun değil mi? Annen unutmadı, sana o haritayı bu yüzden verdi. Eana oğullarıyla kızı için aldığı tüm hediyeleri gösterdi ve hepsinin bir anlamı vardı. Mary Rose annesinin madalyonunu takarak aile gelenegini sürdürüyor, Douglas altın saatini hep yanında taşıyor. Travis ise bana kitabını gittiği her yere götürdüğünü söyledi. Dün gece *Devlet*’i yeniden okuduğunu da gördüm. Ama Cole’un pusulasını hâlâ göremedim...”

Adam araya girdi. “O da henüz görmeyi başaramadı.”

Kafası karışmıştı. “Anlayamadım. Neden hâlâ görmedi? Rose Anne ona pusulayı hâlâ vermedi mi?”

“Pusula da altın kutusu da Rose Anne’den ya çalındı ya da ödünç alındı.”

“Hangisi Tanrı aşkına? Çalındı mı, ödünç mü alındı?”

“Bu, soruyu sorduğun kişiye göre değişir. Cole çalındığında ısrarcı ama biz ödünç alındığını düşünüyoruz. Rose Anne bize ilk söylediğinde hepimiz çalındığını düşünmüştük ancak sonra çoğumuz fikrini değiştirdi.”

“Ne olduğunu anlatsana bana,” diye belirtti Genevieve ve ellerini kenetleyip beklemeye başladı.

“Rose Anne buraya gelirken istasyonlardan birinde trenin gelmesini bekliyormuş. Pusulayı ve altın kutusunu onunla birlikte seyahat eden bir adama göstermiş. Adam da Montana’ya geliyormuş. Rose Anne onunla dost olduklarını ve birbirlerine güvendiklerini söyledi.”

“Annen insan sarrafıdır.”

“Evet, öyledir. Bize adamın yolculuk süresince onu koruduğunu ve çok nazik olduğunu anlattı.”

“Bir süre sonra annen ona çok güvenmeye başladı ta-

bii,” dedi Genevieve başını sallayarak, böylelikle yaşananları anladığını ortaya koyuyordu.

“Evet, ona güvendi.”

Sesinde acı dolu bir ton belirdi. “Sonrasında yaşananları bildiğimden eminim. Adam ona ihanet etti değil mi?”

Adam onun bu tepkisini çok tuhaf bulmuştu. Onun biraz meraklanmasını doğal karşılayabilirdi ama genç kadın açıkça kızgın görünüyordu.

“Cole adamın ona ihanet ettiğini düşünüyor,” dedi. “Sana olan da bu muydu Genevieve? Birine güvendin ve o sana ihanet mi etti?”

Bu soru genç kadının irkilmesine neden oldu. Hızla başını iki yana sallayarak, “Annenden bahsediyoruz, benden değil,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet,” diye diretti Genevieve. “Bu hikâye canımı sıktı,” diye itiraf etti. “Birileri bu hırsızlık konusunu yetkililere bildirdi mi? Pusulayı bulup geri alabilirler.”

“Yani adamın pusulayı çaldığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet. Altın kutusu oldukça değerliydi. Sana söylüyorum Adam, bugünlerde artık kimseye güvenemezsin.”

Adam gülmemeye çalışıyordu. Kadın gerçeklerin yarısını duyduktan sonra kararını vermişti. Cole ile ortak pek çok yanı vardı. Kardeşi gibi Genevieve de en kötüsüne inanmayı tercih ediyordu.

“Cole kadar şüphecisin.”

“Evet, öyleyim. Yetkililerin de aynı şeyi düşündüklerinden eminim. Ne söylediler?”

“Durum biraz karışık.”

“Neden?”

“Pusulayı alan adam bir yetkiliydi.”

Genevieve elini boğazına götürdü. “Bu da ne demek?”

“Pusulayı bir federal şerif aldı. Adı Daniel Ryan.”

Kalakalmıştı. “Hırsız bir şerif mi? Ne kadar utanç verici. Annen yıkılmış olmalı.”

“Hayır, hiç de yıkılmadı. Adamın pusulaya el koymayı düşünmediğine inanmış durumda. Trene binmeye çabala-
yan bir kalabalık varmış ve Ryan ile ayrılmak zorunda kal-
mışlar. O sırada altın kutu ile pusula adamın elindeymiş.
Adamın önemli işlerini bitirir bitirmez Cole’un hediyesini
buraya getireceğine inanıyor. Cole Rose Anne’nin çok saf
olduğunu düşünüyor. Ryan’ın nasıl görüldüğünü öğren-
diğimizde hepimiz kalabalığın onu ıtmeyi başarmasının
biraz garip olduğunu düşündük. İri yarı kaslı bir adam-
mış.”

“Senin kadar iri miymiş?”

Adam omuz silkti. “Söylenenler doğruysa evet.”

Genevieve hikâyeyi kafasında bir kez daha kurguladı-
ktan sonra Ryan’ı suçladı. “O zaman çalmış.”

“Yani sen de Rose Anne’nin saf olduğuna inanıyor-
sun?”

Genevieve odada gezinmeye başladı. “O Daniel Ryan’a
inanıyor, bırakın öyle kalsın.”

“Neden?” diye sordu Adam.

“Çünkü aksi takdirde kandırıldığını kabul etmek zo-
runda kalacak ve insanın bunu yapması çok zor oluyor.
Kendini aptal yerine konmuş gibi hissedecek ve hep ken-
dini suçlayacak. Evet, kesinlikle bunu yapacak. Üzülmek-
ten gözüne uyku girmeyecek.”

Pencerenin önünde durup ona bakmak için döndü ve
Adam’ın yüzünde beliren ifadeden çok fazla konuşmuş ol-

duğunu anladı. Derin bir nefes alıp durumu kurtarmaya çalıştı. “Annenin adına neden bu kadar tutkulu konuşmalar yaptığımı merak ediyorsundur. O çok iyi yürekli bir kadın ve birilerinin ondan faydalanmış olması beni yaralıyor. Daniel Ryan’ın peşine düşmenizi de tavsiye edemem çünkü bu olayları sadece daha da kötüleştirir.”

“Neden daha da kötüleştirirmiş?”

“Çünkü sonunda annenin sözüne karşı onun sözü geçerli olacak.”

“Sen de adam şerif olduğu için kanunun ondan yana olacağını düşünüyorsun.”

“Evet, elbette. Aksini düşünmek saflık olur. Ryan güçlü bir adam ve diğerlerini de etkileyecektir. Rose Anne yeteri kadar zeki davranmazsa onu saf dışı bırakamaz ve her şeyi kaybeder.”

Adam ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı. “Bana söyler misin lütfen hiç zekânla başkasını alt etmeye...” Genevieve kapıya doğru yürümeye başlayınca sorusunu yarıda kesti. “Kaçma. Özel yaşamını kurcalamayacağım. Söz.”

Eli kapının kulpunda kalan genç kadının yüzünü asma-sı ona inanmadığını ortaya koyuyordu.

“İlişkilerin beni ilgilendirmez,” diye üsteledi Adam. “Sadece yardım edebileceğimi düşünmüştüm.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Adam masaya yaslanarak kollarını kavuşturdu. “Belli oluyor.”

Genevieve ona doğru bir adım attı. “Teklif etmen büyük incelik. Lütfen bunu takdir etmediğimi düşünme.”

“Düşünmüyorum.”

Rahatladığı ortadaydı, yaklaşmaya devam etti.

“Leylak gibi kokuyorsun. Hoşuma gitti,” dedi Adam.

Genevieve gülümsedi. “Teşekkür ederim. Yardım teklifin için de teşekkür ederim ama bir sorunum olmadığı için yardımına da ihtiyacım yok.”

İyi bir yalancı değildi, başının deritte olmadığını söylerken gözlerinin içine bakamıyordu. Yine de Adam ona meydan okumayacaktı. Bunu yaptığı anda kapıdan çıkıp gideceğini biliyordu.

“Evet,” dedi Adam. “Bir sorunun yok ve yardıma ihtiyacın da.”

“Bu doğru.”

“Rose Anne’nin de yardıma ihtiyacı yok. O da bize adamın peşine düşmememiz için söz verdirdi, fakat şu an adamın nerede olduğunu biliyoruz ve Cole sözünü tutmakta çok zorlanıyor.”

“Neredeymiş?”

“Buradan yaklaşık iki yüz kilometre uzakta, Crawford’da,” dedi Adam. “Teksas’ta yaşıyor ama bu ara ofis dışına çıkıp dağlarda saklanan bir çetenin peşine düşmüş ve onları mahkemeye çıkarmak üzere Teksas’a götürmeye son derece kararlıymış.”

“Biriniz Crawford’a gidip onunla konuşamaz mısınız? Kim olduğunuzu öğrenince pusulayı verecektir.”

Adam başını iki yana salladı. “Onu buraya getirene kadar beklememiz gerekiyor çünkü bunu yapacağımıza dair söz verdik. Bunu bu aralar yapacaktır. Zaten koşullar da çok değişti ve şu an onun peşine düşmek isteyen tek kişi Cole.”

“Koşullar nasıl değişti?”

“Ryan Travis’in hayatını kurtardı.”

Genç kadın iyice şaşırılmıştı. “Bana ne olduğunu anlat-sana.”

Adam ona Travis’in O’Toole kardeşlerle karşılaşma hikâyesini anlattı. “Onu sırtından vurdular. Ryan tam zamanında oraya gitmeseydi Travis asla başaramazdı.”

“Bunu keşke daha önce söyleseydin. Şimdi fikrimi de-ğiştirdim. Muhtemelen pusulayı çalmadı ve Travis’i kur-tararak onurlu bir insan olduğunu gösterdi. Onu suçlu olarak düşünmemi sağladığın için kendinden utanmalısın Adam.”

Gözlerindeki parıltı eğlendiğini ortaya koyuyordu. Gerçekten güzel bir kadındı ve gülümsemesi Adam’ın kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu. Onu kollarının arasına almanın nasıl bir his olduğunu düşünmeye başla-dığını fark etti. Onu şu an içinden geldiği gibi öperse şoke olacağını biliyor ama yine de bunu düşünmeden edemi-yordu.

“Onu suçluymuş gibi gösterdin.”

Bu sözler düşlerinden sıyrılmasını sağladı. “Ne yap-tım?”

Cümlesini tekrarlayınca Adam başını iki yana salladı. “Öyle bir şey yapmadım. Sen tüm ayrıntıları öğrenmeye gerek görmeden sonuca vardın.”

Kahkahlalarla gülmeye başladı. “Bir hiç yüzünden sinir-lendim. Artık Rose Anne için endişelenmeyeceğim. Çok vaktini aldım, dışarıda yardımına ihtiyaçları var,” diye ha-tırlattı ona. Bir kez daha haritaya baktı. “O haritayı çer-çeveden çıkarmalısın. Annen hayallerinden vazgeçmeni istemiyor, bunu ben de istemiyorum. Çok geç olmadan okuduğun o muhteşem yerleri gidip görmelisin. Paris’e yolun düşerse beni görmeye de gelebilirsin.”

Dışarı çıkmak üzere arkasını döndü. Adam onun neden böyle davrandığını bilmiyordu ama elinden tutup onu kendine doğru çevirdi.

“Fransa’ya mı gidiyorsun?”

“Evet. Büyükbabam orada yaşıyor ve tek yaşayan akrabam o.”

“Ne zaman gideceksin?”

“Birkaç gün içerisinde.”

Adam bu haberin neden canını sıktığını anlayamıyordu. Ondan kurtulduğu için mutlu olması gerekmiyor muydu? Neden bunu düşünüyordu, neden onunla evlenmeyeceğini söylediğinde huzura kavuşmamıştı? Oysa aynı sözleri kendisi söylemeye niyetliydi.

Bu duruma sinirlenmesinin mantıksız olduğunu biliyordu. Telaşla onun elini bıraktı ve gidişini izledi.

Sonra omuzlarını dikleştirip işinin başına geri döndü. Genevieve Perry ile bağlantısı sona ermişti.

3. BÖLÜM

Oysa yeni başlamıştı.

Parti oldukça kalabalıktı ve herkes çok iyi vakit geçiriyor gibiydi. Adam orkestranın bulunduğu platformun yanında durmuş Billie Bob ve Joy Boy's Band'in çaldığı müzik eşliğinde dans edip ayaklarını yere vuranları izliyordu. Isabelle ile Douglas dönerek yanından geçtiler, hemen arkalarında ise Travis ile karısı Emily vardı. Kahkahalarından anlaşıldığı üzere dördü de çok eğleniyordu. Rose Anne bu karmaşadan hoşnuttu. Piknik masalarından birinde iki aile dostu olan Hortlak ve Dooley ile oturuyordu, üçü de müziğe alkışları ve ayaklarıyla tempo tutarak eşlik ediyordu.

Cole ağabeyini dürttü. "Tepeden aşağı inen Clarence değil mi?"

Adam gözlerini kısıp o yöne baktı. "Ona benziyor."

"Onu davet etmiştik ama telgraf merkezinde işi olduğunu söyleyerek bizi geri çevirmişti. Biri işin başında olmalıymış. Belki de bize bir telgraf getiriyordur."

"Belki de yerine geçecek birini bulmuştur," diyerek tahmin yürüttü Adam.

Douglas ve Isabelle yeniden piste çıktılar. Cole onlara el salladıktan sonra sözlerine devam etti. "Travis ve Douglas'm evleneceğini hiç düşünmemiştim, şunlara bak-sana."

"İyi kadınlar buldular ve çok mutlular. Ya sen Cole? Sen evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi Cole, sesi kendinden emin çıkıyordu. "Ben evlenecek tipte biri değilim. Sen de öyle. Genevieve ile ne oldu? Onunla konuşabildin mi?"

"Evet."

"Umarım onu kırmamışsındır. O çok tatlı biri ve ncin-diğini görmek istemem."

Adam başını iki yanı salladı. "Onun için endişelenme-ne gerek yok. Benimle konuştu... O da benimle evler mek istemiyor."

"O nedenmiş?"

"Koşulları değişmiş," dedi Adam. "Hem zaten biz ger-çekten nişanlanmamıştık, bu sadece Rose Anne'nin haya-liydi. Bizi evlendirmeye kararlıydı."

"Genevieve'in sana kancayı takmaktan vazgeçmiş ol-masına sevinmiş olmalısın."

Adam omuz silkti. Önce kardeşine yalan söylemeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Cole bunu hemen anlar-dı, yalan söylediğini anlayabilecek tek bir kişi varsa bu da Cole'du.

"Sevinmedim de, rahatlamadım da. Tepkim daha garip-ti."

"Nasıl yani?"

Adam kardeşine bakarak cevap verdi. "Kızdım."

Cole başını salladı. "Gerçekten kızdın mı?"

"Kızdım dedim ya. Genevieve bunu bilmiyor elbette."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bu çok mantıksız. Bir hafta boyunca ondan kaçtın ve şimdi de bana aslında onunla evlenmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, öyle bir şey demiyorum.”

“O zaman neden kızdın?”

Adam derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum.”

Cole konuyu geçiştirdi. “Onunla dans edecek misin?”

“Bunu hiç düşünmedim. Nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

Cole verandayı işaret etti. Mary Rose ile Genevieve tırtılları dışarıdaki tatlı masasına taşıyorlardı. İkisi de elbiselerinin üzerine önlüklerini takmıştı. Mary Rose yeni satın aldığı mavi eteğiyle bluzunu giymişti, Genevieve ise açık pembelere bürünmüştü. Yana yana çok güzel duruyorlardı.

Adam bakışlarını Genevieve’den alamadı. Genç kadın Mary Rose’un ona söylediği bir şeye gülmekle meşguldü.

“Genevieve çok güzel değil mi?” dedi Cole.

“Evet, güzel.”

“Uzun boylu.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Adam orkestraya döndü ama Cole bunu umursamadı. “Mary Rose ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyor.”

“Kardeşimiz herkese bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyor.”

“Saldırıya geçme hemen. Genevieve’e kusur bulmuyorum. Uzun boylu kadınları severim. Vücudunun nasıl şekilli olduğuna dikkat ettin mi?”

“Elbette ettim. Ne yapmaya çalışıyorsun Cole? Beni kızdırmaya mı?”

“Hayır, sana onun gibi kadınların sık bulunmadığını anlatmaya çalışıyorum. O çok tatlı.”

“O zaman sen evlen onunla,” diye terslendi Adam. Cole güldü. “Onu istiyorsun değil mi?”

“Lanet olsun Cole...”

“Tamam,” dedi Cole. “Başka bir şey söylemeyeceğim.”

Adam yürümeye başladı, fakat Cole’un yeni sözleri durmasına sebep oldu.

“Clarence eve doğru gidiyor.”

“Belki de Harrison ile konuşmak istiyordur,” dedi Adam kayınbiraderinin verandada öne çıkıp Clarence’ın elini sıkmasını izlerken.

“Başka bir tahminde bulun,” dedi Cole, Clarence elindeki zarfı Genevieve’e verirken. Genç kadın elindeki turtayı Harrison’a verdi ve ellerini önlüğüne silip zarfı aldı.

“Kötü haber olmalı,” dedi Cole.

“Belki de değildir,” dedi Adam ve o an sesinin hiç de ikna edici çıkmadığını fark etti.

“Kimse telgrafla iyi haber göndermez. Bu çok pahalı. Birileri ölmüş olmalı. Gidip onu rahatlatmalısın.”

“Sen git.”

“Onunla nişanlı olan ben değildim, sendin.”

“Tanrı aşkına, nişan falan yoktu.”

Clarence basamaklardan inerken Adam onun yüz ifadesini net olarak seçebildi.

“Clarence korkmuş görünüyor.”

Cole onayladı. “Hatta yola bir an önce koyulmak için telaşlanıyor, yanılıyor muyum?”

Adam Genevieve’e döndü. “Neden zarfı açmıyor? Neyi bekliyor?”

“Belki de cesaretini topladıktan sonra açacak. Kimse kötü haber almak istemez.”

“Onu izlememeliyiz.”

“Neden?” diye sordu Cole.

“İşine karışıyoruz. Muhtemelen yalnız kalmak istiyor-
dur.”

Genç kadının turtayı Harrison’dan almadan önce telgra-
rafı önlüğünün cebine tıktırdığını gördü. Hızla merdi-
venden indi, tatlıyı masaya koydu ve arkasını dönüp kala-
balığa karıştı.

Adam pistte dönüp duran çiftlere bakabilmek için ken-
dini zorladı ama bunu beceremeyerek Genevieve’i izle-
meye devam etti.

Onun ahırın yakınındaki çitin yanında durduğunu gör-
dü. Genevieve zarfı çıkarıp yırtarak açtı ve yazanları oku-
du.

Haber iyi olamazdı. Aralarındaki mesafeye rağmen
Adam onun nasıl sarsıldığını algılayabiliyordu. Genç ka-
dın sendeleyerek çite tutundu ve arkasını döndü, yine de
yüzündeki dehşet dolu ifade belirgindi.

“Belki de gidip sorunun ne olduğunu öğrenmelisin,”
diye önerdi Cole.

Adam bunu reddetti. “Yalnız kalmak istediği ortada.
Bize gelen haberden bahsederse o zaman ona yardım ede-
riz. Bana öyle bakmayı bırak Cole. Onun özel yaşamına
bir kez daha burnumu sokmayacağım, sen de bunu yap-
mayacaksın.”

“Bir kez daha mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Boş ver.”

Isabelle Adam’ın önünde durup kendisiyle dans etme-
sini istedi. Emily de aynı anda Cole’un elini tutarak onu
piste çekti.

Adam Genevieve’i gözden kaçırmamaya çalıştı. Telgrafi buruşturarak önlüğünün cebine koyduğunu gördü ama müzik başlayınca onu kalabalığın arasında kaybetti.

Dans sona erince onu aramaya başladı. Harrison yolunu keserek Rose Anne’nin hediyelerini açmaya hazırlandığını söyledi. Ailesi ona İskoçya’ya bir seyahat hediye ettiği için Harrison o sırada gayda çalmanın dokunaklı olacağını düşünmüştü. Adam ona vazgeçmesini söyleyemedi. Kız kardeşi ile kardeşlerinin yanına gidip olayla ilgileniyormuş gibi yaptı. Cole’u hafifçe dürterek Genevieve’i görüp görmediğini sordu.

Cole başını iki yana salladı. Tam eve girmiş olabileceğini söylemeye niyetlendiği sırada Harrison çalmaya başladı, tiz ses sağır ediciydi ve Adam’ın onu duyamayacağını biliyordu.

“Gittikçe daha iyi çalışıyor değil mi?” diye bağırdı Mary Rose.

“Hayır,” diye bağırdı dört ağabeyi aynı anda.

Mary Rose hiç alınmadı. Kocasını desteklemek adına yüzündeki gülümsemeyi korurken karısının kulağına doğru eğilmiş olan Douglas’ı sertçe itti.

Genevieve platformun diğer tarafında kalabalığın ortasında durmuş Clayborne ailesini seyrediyordu. Dört erkek kardeş yan yana duruyordu, Emily ile Isabelle ise kocalarına yaslanmışlardı. Yüzlerindeki ifade çok komikti ama kendini en çok ele veren Adam’dı. Kardeşleri gibi o da gülümsüyordu, fakat Harrison doğru notalara basamayınca yerinden sığıyordu.

Hepsi çok iyi insanlardı ve birbirlerine sadakatle bağlılardı. Şimdi de Harrison’a güç ve destek vermek için bir araya gelmişlerdi. Yüzlerindeki zoraki gülümseyişlerden

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranitay.org>

müziğin çok kötü olduğunu düşündükleri anlaşılıyordu ancak müzik sona erer ermez onu kutlayacaklar ve yabancıların bu konuda tek bir söz bile etmesine izin vermeyeceklerdi. İşte aile denen şey buydu.

Tanrım onlara nasıl da gıpta ediyordu. Dans pistini geçmek ve Adam'ın önünde durup ona yaslanmak istiyordu. Bu ailenin bir ferdi olmak istiyordu ama en çok da Adam'ın sevgisini arzuluyordu.

Bu çok saçma bir rüya, dedi kendi kendine. Rose Anne'nin bulunduğu tarafa bakarak ona veda etti ve arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

4. BÖLÜM

Parti gece yarısından sonraya dek hızını kaybetmedi. Yakındaki kasabada oturup evine dönmek isteyenlere atlılar ellerinde meşalelerle yol gösterdiler. Hammond'dan gelen misafirler ise geceyi orada geçirdiler. Yemek odasına ve salona konulan yer yataklarını, verandayı ve işçi barakasındaki ranzaları doldurdular. Cole yatağını Cohen'lere, Adam da bir haftadır kullandığı ranzasını yaşlı Corbett'e verdi. Kardeşler kimseye rahatsızlık vermemek adına kalabalıktan uzakta yıldızların altında uyumayı tercih ettiler.

Adam üç adamıyla birlikte şafak sökerken Maple Vadisi'nde otlamakta olan yabani atları toplamaya gitti ve akşamüstünün geç saatlerine kadar Rosehill'e dönemedi.

Cole onu verandada bekliyordu. Ona soğuk bir bira verdikten sonra en üst basamağa oturdu.

Haberi vermek için vakit kaybetmedi. "Genevieve gitti."

Adam tepkisini belli etmedi. Şapkasını çıkarıp kenarda duran iskemlenin üzerine fırlattı ve kardeşinin yanına

oturdu. İçkisinden koca bir yudum aldıktan sonra bugün havanın çok sıcak olduğundan bahsetti.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Cole.

“Yorgunum. Tüm misafirler evlerine döndü mü?”

“Evet, son kısım da öğlen ayrıldı.”

“Sürüyü getirmek için Teksas’a ne zaman gideceksin?”

“Yarın.”

Birkaç dakika sessizlik içerisinde geçti. Adam dağlara bakarak Genevieve’in ayrılışı konusundaki huzursuzluğunu unutmaya çalıştı. Cole ona haberi verdiği anda bir el boğazını sıkmaya başlamıştı sanki. Neden bu kadar çabuk gitmişti? Neden ona veda etmemişti? Belki de onu sorularıyla sıkboğaz etmemeliydi, fakat lanet olsun başının dertte olduğunu ağzından kaçırmıştı ve Adam da doğal olarak ne olduğunu öğrenerek ona yardımcı olmak istemişti. Hayır, dedi içinden. Genevieve birkaç soru yüzünden toparlanıp gitmiş olamazdı.

Gitme sebebi aldığı telgraftı. Onu okuduktan sonra yüzünde beliren korkuyu Adam yeniden hatırladı. O zaman yanına gidip ona ne olduğunu söyletmesi gerekirdi.

Derin bir nefes aldı. Sinirlenmeye başlamıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Yok bir şey. Genevieve herhangi birinize veda etti mi?”

“Hayır, kimseye gideceğinden bahsetmedi. Sadece gitti. Rose Anne durumu anlayamadı ve teşekkür etmeksizin buradan ayrılmanın ona yakışan bir hareket olmadığını söyledi. Onun her anlamda iyi yetiştirilmiş biri olduğunu belirtti. Sanırım Genevieve telgraftan rahatsız oldu ama Rose Anne onu senin kovduğunu düşünüyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Adam gözlerini devirdi. “Genevieve dün gece ayrılan misafirlerden biriyle gitmiş olmalı. O kendi başına yola çıkmayacak kadar akıllı biri.”

“Belki de öyledir,” dedi Cole. “Yine de garip. Aslında Emerson’larla birlikte Salt Lake’e kadar gidecekti ama onlar yola yarın çıkacaklar.”

“Belki de daha önce gitmeye karar vermişlerdir.”

“Karanlıkta mı? Yaşlılar ama deli değiller. Hem dün gece buradaydılar.”

Adam’ın huzursuzluğu giderek artıyordu. Tek başına mı gitmişti? Bu ihtimal tüylerinin ürpermesine sebep oldu. Hayır, bunu yapmış olamazdı. Böyle bir sorumsuzluğu yapmayacak kadar akıllıydı. Doğada tek başına gezen bir kadının başına nelerin gelebileceğinin elbette farkındaydı. Buralara pek fazla kadın gelmezdi ve Genevieve gibi güzel kadınlar henüz yeterince uygarlaşmamış birtakım erkekler tarafından sadece önlerine sunulmuş birer ödül olarak algılanırlardı.

Cole ağabeyini inceliyordu. “Gidişi seni etkilemiş gibi görünmüyor,” dedi.

Adam omuz silkti. “Bu onun hayatı. Ne istiyorsa yapar.”

“Peki ya tek başına gittiye?”

“Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

Cole gülümsedi. “Olmuyor Adam.”

“Ne olmuyor?”

“İlgisizmiş gibi görünmeye çalışman. Endişelenmiyormuş gibi davranmaya çabalıyorsun ama ikimiz de endişelendiğini biliyoruz.”

Adam itiraz etmedi. “Keşke telgrafta ne yazdığını bil-

seydim. Her neyse bu onu korkuttu. Belki de bir yakını hastalanmıştır. Bu bir kadını korkutur, öyle değil mi?”

“Bu bir erkeği de korkutur,” dedi Cole. “Başının deritte olduğunu düşünmüyorsun değil mi?”

“Çok ciddi bir şey olmamalı. Bir terslik olduğundan emindim ama o bunu inkâr etti. Gözlerimin içine bakarak yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi. Sadece bir huzursuzlukmuş.”

“Doğru söylediğini mi düşünüyorsun?”

“Sorunun önemsiz olduğu konusunda mı? Evet, sanırım. Gerçekten çok korunaklı bir hayatı var, ciddi bir probleminin olabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ben Genevieve’in oldukça zeki olduğunu düşünüyorum ama zeki insanlar bile korktuklarında birtakım çılgınlıklar yapabilirler.”

“Mesela?”

“Gece yalnız başına at sürmek gibi.”

Adam onun böyle bir şey yapmış olduğuna inanmak istemiyordu. “Muhakkak yanında biri vardır.”

Cole onunla tartışmadı. “Belki de kasabaya inip Clarence ile konuşmalısın. İstedğin zamanlarda son derece ikna edici olabiliyorsun ve bahse girerim ki o telgrafta ne yazdığını bir tek sen öğrenebilirsin.”

“Bunu bana söylerse işini kaybeder. Telgraflar gizli tutulmalıdır.”

“Yani?”

Adam başını iki yana salladı. “Clarence ahlaklı biridir.” Bu sözleri tükürür gibi söylemişti. Ayağa kalktı, şapkasını alarak kapıya gitti. “Yeterince vakit kaybettim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Gömleğimi değiştirir değiştirmez çalışmaya başlayaca-

ğım. Gece boyunca evrak işlerini halledeceğim, yarın sabah da topladığımız atları eğitmeye başlamam gerekiyor. Onları bir sonraki ay yapılacak mezatta satmayı istiyorsak...”

“Peşinden gideceksin değil mi?”

Adam kardeşine böylesine aptalca bir soru sorduğu için yumruk atmak istiyormuşçasına baktı. “Sence?”

Cole’un cevabını dinlemeksizin üst kattaki odasına gitti ve gömleğini çıkarıp üzerine bulaşmış olan pisliklerden arındı. Kullandığı havluya sinmiş olan leylak kokusunu hissedince küfretmek istedi, odasında Genevieve’den kalan tek iz bu kokuydu.

Köşede duran bavulu artık yoktu. Dolapta elbiselerini asmış olduğu yer artık boştu. Dün üzerini değiştirmek için odaya girdiği sırada şifonyerin üzerinde gördüğü takılar ve tokalar da artık orada değildi.

Geride hiçbir şey bırakmamıştı. Ama gülümseyişi hâlâ Adam’ın zihnindeydi ve unutulması uzun zaman alacak gibi duruyordu.

Kendini meşgul etmeye karar verdi. Evrak işlerine başlamadan önce bir şeyler yemek için mutfaka gitti. Mary Rose mutfak masasında elinde kalem, önünde bir kâğıtla oturuyordu ve onu görünce gülümsedi.

“Erken dönmüşsün. Aç mısın? Çorba yaptım ama Rose Anne’ninki kadar lezzetli değil.”

“Eve döndüğünüzü sanıyordum.”

“Birkaç dakika sonra yola çıkacağız. Önce şu tarifi kop-yalamak istedim. Otur sana bir kâse getireyim. Çorbamı deneyeceksin değil mi?”

“Elbette.”

Mary Rose ayağa kalkıp iskemlenin arkasına bırakmış olduğu önlüğü aldı.

Adam tam yerine oturmuşken bir anda yeniden ayağa sıçradı. “Önlük,” diye bağırdı.

Mary Rose önlüğü başından geçirdikten sonra bir şey mi var diye bakışlarını üzerinde gezdirdi. “Bana iyi göründü.”

“Seninki değil,” dedi Adam, sabırsızlığı sesinden belli oluyordu. “Genevieve’in kullandığı önlük. Onun muydu?” diye sordu, kadınların seyahate çıkarken bu tip şeyleri de yanlarına alıp almadıklarını merak ediyordu.

“Hayır, ona Rose Anne’ninkilerden birini vermiştim. Elbisesinin kirlenmesini...”

Adam sözünü kesti. “Geri verdi mi?”

“Tanrı aşkına, elbette verdi. Neyin var senin?”

“Önemli değil. Nerede?”

“Önlük mü?”

“Evet, lanet olsun, önlük. Nerede o?”

Mary Rose’un gözleri bu garip tavır karşısında fal taşı gibi açılmıştı. Adam hiç kendini kaybetmezdi ama bu birazdan olacaktı sanki. O hep sakin ve kontrollüydü. Onu hiçbir şey sinirlendiremezdi.

“Neden bir önlük için bu kadar kıızıyorsun?”

“Kızgın değilim. Şimdi bana cevap ver. O nerede?”

Mary Rose kaşlarını çatarak bu tavırdan hiç hoşlanmadığını ortaya koydu. “Diğerleriyle birlikte kilerdeki kanca-larda asılıdır.”

Adam kız kardeşi cümlesini bitirmeden mutfağın yolunu yarılarmıştı bile. Mary Rose onu takip etti ve arkasında durup onun kilerdeki şapka, palto, atkı, eşarp gibi şeyleri dışarı fırlatmasını izledi.

“Adam her şeyi karmakarışık ediyorsun. Neyin var?”

“Nerede o lanet olası?”

“Solunda duruyor... Beyaz, cepleri dantelli olan. Onu neden istiyorsun?”

Adam önlüğü kancadan alıp hızla ceplerini araştırdı. Buruşmuş kâğıdı çıkarırken zafer çığlıkları atmak istiyordu. Tam da düşündüğü gibi Genevieve o telaşla bunu unutmuştu.

Kâğıdı düzeltti ve ışığa tutup mesajı okurken küfretmeye başladı. “Aşağılık....”

“Ağzından çıkanlara dikkat et,” dedi Mary Rose, ağabeyine yaklaşıp elinde tuttuğu şeyi görmeye çalıştı.

Fakat yeteri kadar hızlı değildi. Adam o görmeyi başaramadan kâğıdı yine buruşturmuştu.

“Nedir o?”

“Bir telgraf.”

“O Genevieve’in,” dedi Mary Rose. “Dün Clarence ona verdiğinde yanında duruyordum. Kendinden utanmalısın Adam. Onu okumamalıydın. Özeldi.”

Cole kız kardeşinin arkasında belirdi ve onun tüm itirazlarına rağmen kendi fikrini belirtti. “Kesinlikle okumalıydı. Kimdenmiş Adam?”

“Lottie isimli bir kadından.”

Cole ağabeyinin bakışlarından durumun çok ciddi olduğunu anlamıştı. Mary Rose ise hiçbir şeyin farkında değildi.

“Ben ne yazdığını biliyorum,” dedi birdenbire.

Adam ona döndü. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Ve bunu kimseye söylemedin, öyle mi?”

“Bana bağırma,” diye terslendi Mary Rose. “Genevieve bana arkadaşının bebek beklediğini ve kocasının kız mı

yoksa erkek mi olduğunu telgrafla bildirmeyi ona söz vermiş olduğunu söyledi.”

“Öyle miymiş?” diye sordu Adam.

Mary Rose onayladı. “Kız olmuş,” dedi. “Neden bu kadar sinirlendiğini ve insanların özel eşyalarını karıştırdığını...”

Cole ellerini kız kardeşinin omzuna koyup onun Adam’a bakmasını sağladı.

Ağabeyleri çıldırmış gibiydi. “Ne kadar kötü?” diye sordu Cole.

Adam cevap olarak ona telgrafi uzattı. Cole kâğıdı açtı ve mesajı yüksek sesle okudu.

“Hayatını kurtarmak için kaç. Nerede olduğunu biliyorlar. Senin için geliyorlar.”

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Mary Rose.

Cole da aynı anda ıslık çaldı. “Aşağılık...”

“Bu kadar sevimli ve tatlı bir kadına kim zarar vermek ister ki?” diye sordu Mary Rose.

“Bana onun başının dertte olmadığını söylemiştin,” dedi Cole.

“Bana öyle söylemişti,” diye homurdandı Adam.

“Yalan söyledi.”

“Elbette yalan söyledi.”

Mary Rose başını salladı. “Bizi bu işin içine karıştırmaması için iyi bir sebebi olmalı.”

“Buraya bir dert geliyorsa çoktan işin içine karıştık demektir,” dedi Cole.

“Geçirdiğimiz haftanın sonunda iyi dost olduğumuzu düşünmüştüm. Hiçbir sorunu yokmuş gibi davranıyordu. Peşinden gidecek misin Adam?”

“Lanet olsun, evet.”

“Roşe Anne bunu duyduğunda çok üzülecek.”

Adam kız kardeşine sert bir şekilde baktı. “Bu konuda hiçbir şey duymayacak. Onu endişelendirmenin bir anlamı yok.”

Mary Rose başıyla onayladı. “Haklısın. Ona söylemeyeceğim.”

Adam kapıya doğru yürümeye başladı, Mary Rose onu elinden yakalayarak durdurdu.

“Neden bu kadar öfkелisin?”

“Her şeyi bırakıp onun peşine düşmek yeterince rahatsız edici zaten, ayrıca Rosehill’e bir bela geldiğini duymak da hiç hoşuma gitmedi. Cole Teksas’a yapacağın yolculuğu bir ya da iki haftalığına erteleyerek burada kalmak zorundasın.”

“Kalacağım,” diye cevap verdi Cole.

“Genevieve’i arayan birileri gelirse...”

“Ne yapacağımı biliyorum.”

Adam on beş dakika sonra Rosehill’den ayrıldı. Genevieve Perry gerçek dert neymiş öğrenecekti.

5. BÖLÜM

Genevieve korkmamak için çok çabalıyor ama bir türlü başaramıyordu. Yaktığı kamp ateşinin önünde bacaklarını altına alarak oturmuştu. Bir elinde silah, diğerinde ise kalın bir dal vardı. Bu gece hiç yıldız yoktu ve ateşin etrafından başka hiçbir yeri göremiyordu. Karanlık bugüne kadar onu hiç böylesine rahatsız etmemişti, çocukken bile bu duyguyu tatmamıştı, gerçi hep şehrin göbeğinde yanında annesi ve babasıyla yaşamıştı, ayrıca her kapıda bir kilit vardı. Şimdi ise yalnızdı ve ormanın ortasında oturuyordu, etrafı yemek arayan çeşitli hayvanlarla doluydu. Canavarları göremiyordu ama orada olduklarını biliyordu çünkü seslerini duyuyordu. Bu da karanlığı daha da dehşet verici kılıyordu.

Ormanda gece yaşam sürüyordu. Her ses büyüyordu. Yakınlarda bir dal çıtırdayınca Genevieve yerinden sıçradı, kalbi hızla çarpıyordu. Bu sesi bir hayvanın çıkardığından emindi, onun bir tavşandan daha iri bir şey olmaması için hızla dua etmeye başladı. Kampına bir dağ aslanı ya da bir ayı saldırırsa ne olacağını sadece Tanrı bilirdi. Bir hayvanın

yemeği olma fikri hiç hoşuna gitmedi, bir anda en dehşet verici ölüm şekillerini hayal etmeye başladı.

Bu i karartıcı düşüncelerden kurtulmak için en sevdiği ilahilerden birini mırıldanmaya başladığı anda onun da ölüm hakkında olduğunu fark etti. Susup arkasındaki ağaca yaslandı. Bacaklarını ne uzatarak birini diğerinin üzerine attı ve bu delice düşüncelerden kurtulmayı denedi. Bu geceyi de daha önceki iki gece gibi başarıyla atlatacaktı. Gözlerini açık tutması yeterliydi. Uyku söz konusu bile olmazdı.

Adam'ın geldiğini duymadı. Bir an yalnızdı, sonra Adam yanına oturmuş ve silahını elinden almıştı.

Onu görünce yerinden sıçrayarak çığlık attı. Arkaya devrilerek başını ağaca çarptı ve bir çığlık daha savurdu. Yüreği ağzına gelmişti. Hiç gürültü yapmadan yanına oturmayı nasıl başarmıştı? Konuşmayı başardığı anda bunu ona kesinlikle soracaktı.

Adam tek kelime bile etmedi. Genevieve onun silahı ortaya koyuşunu izledi. Bakışlarını ona çevirmeden önce birkaç saniye boyunca aptal aptal silaha baktı.

Hayatında birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Adam ise onu gördüğü için hiç de mutlu değildi. fkesi siyah gözlerinden ve kasılmış çenesinden fazlasıyla anlaşılıyordu.

Genevieve ona sarılmak istedi ama kaşlarını atıp elini kalbinin üzerine koydu. "Adam, beni korkuttun." Adam bir şey söylemeyince derin bir nefes daha alarak itiraf etti. "Geldiğini duymadım."

"Zaten duymaman gerekiyordu."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakıştılar. Adam onu başına bir şey gelmeden bulduğunu düşünerek öfke-

sine hâkim olmaya çabalıyordu. Rahatlamıştı ama dürüst olmak gerekirse onu öpmek ya da aklı başına gelene dek sarsmak istiyordu. İkisini de yapmadı.

Genç kadın artık yalnız olmadığı için şükrediyordu, gözleri yaşlarla doldu.

Adam bunu fark etti. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kamp yapıyorum. Peki sen burada ne yapıyorsun?”

“Seni almaya geldim.”

Gözleri irileşti. “Öyle mi? Neden?”

Adam bir açıklama yapmadı, bunun yerine yeni bir soru sordu. “Neden çiftlikten o kadar çabuk ayrıldın?”

Genevieve başını çevirip ateşe baktı. “Zamanı gelmişti.”

“Bu ne biçim bir cevap?” diye üsteledi Adam.

“Sesini alçalt,” diye fısıldadı.

“Neden?”

“Çyle... Hayvanlar...”

“Hayvanların nesi varmış?”

“Bizi duyarlarsa burada olduğumuzu anlarlar ve kampa gelebilirler.”

Adam gülmemeye çalıştı. “Hayvanlar kokuya gelirler.”

“Bir süre önce bir dağ aslanından bahsedildiğini duymuştum.”

“Sana zarar veremez.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Genç kadın gözle görülür bir şekilde rahatlayarak ona yaslandı. Kolu koluna sürtünürken, “Bu gece hiç yıldız yok,” dedi.

“Neden gecenin bir yarısında kimseye veda etmeden ayrıldın? Ne acelen vardı?”

Adam bu sorunun cevabını biliyordu ama onun doğruyu söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Söylerse bu bir yenilik olacaktı. Onun nasıl bir yalancı olduğunu düşünürken kaşları çatıldı.

Bu kaş çatışı Genevieve'i telaşlandırmaya yetti. Bir anda gerildi. "Kızdığını biliyorum ama..."

Sözünü kesti. "Kahretsin evet, kızgıyım."

"Neden?"

Adam başını hızla salladı. "Başına gelebileceklerin farkında mısın? Senin gibi güzel bir kadın yanında kimse olmadan ormanda yola çıkamaz. Ölmek mi istiyorsun Genevieve? Derdin bu mu? Akıllı olduğunu biliyorum, fakat böylesine bir aptallığı neden yaptığını anlayamıyorum. Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın?"

"Başımın çaresine bakabilirim ve bunca yolu bana akıl vermek için geldiysen bu tam bir zaman kaybı. Evine dön."

En az onun kadar öfkeli olmaya çabalamıştı ama aynı anda o kadar şaşkındı ki bunu başarıp başaramadığını bilemiyordu. Adam onun güzel olduğunu düşünüyor-
du. O sert söylevinin arasında yapmış olduğu bu yorum Genevieve'i gafil avlamıştı. Kimse ona daha önce güzel olduğunu söylememişti ve kendini hiç öyle görmemişti. Her şeyi yanılttı. Çok uzundu, çok zayıftı ve saçları da çok kısaydı. Fakat Adam güzel olduğunu düşünüyordu.

Adam ona ne olduğunu anlayamadı. Genç kadın gözlerini boşluğa dikmişti ve yüzünde dalgın bir ifade vardı, hatta dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı sanki. Onu tanımasa hayallere daldığını söyleyebilirdi.

İç çektiğini duydu. Uzun bir iç çekti bu, bir kadının tatmin olduktan sonra çıkardığı sese benziyordu. Kahret-

sin, diye düşündü. Şu an böyle şeyler düşünmenin zamanı değildi.

“Bana gecenin bir yarısı tek kelime bile etmeden neden çiftlikten ayrıldığını söyleyecektin,” diye hatırlattı, sesi kükreyen bir ayı gibi çıkmıştı.

Bu hatırlatma Genevieve’i sonsuza kadar mutlu yaşamakla ilgili kurmakta olduğu fantezilerden kopardı.

“Gece yarısı değildi, sadece akşamdı ve veda etmek istedim... Bunu yapmayı gerçekten çok istedim ama acelem vardı ve buna vakit yoktu.”

“O kısmını anladım,” dedi Adam. “Bana neden acelen olduğunu söyleyecek misin?”

“Hayır.”

Bu hızlı cevap onu hiç mutlu etmese de sabrını korumaya çalıştı. “Arkanda bir şey bıraktın.”

“Öyle mi? Ne bırakmışım?”

“Telgrafi.”

Genevieve gözlerini kırıştırdı. “Onu okudun değil mi?”

“Evet, okudum.”

Genç kadın hafif bir hışırtı duydu ve elindeki dalı sıkarak gözlerini kıstı. “Sanırım orada bir şey var. Sesi sen de duydun mu?”

“Rüzgâr yaprakları hışırdatıyor.”

“Bundan emin değilim,” diye fısıldadı.

“Ben eminim,” diye diretti Adam. “Daha önce hiç kamp yapmadın değil mi Genevieve?” Bunalmaya başladığı ortadaydı.

“Hayır, yapmadım. Benim için tam bir macera.”

“Titriyorsun.”

“Bu gece hava soğuk. İtiraf ediyorum sen gelmeden

önce biraz sinirliydim. Şimdi değilim. Burada olduğun için mutluyum Adam, sen bana kızsan da bu böyle.”

“Yaklaşık on kilometre ötede bir kasaba var. Garrison’lar oranın eteklerinde yaşayan son derece kibar bir ailedir. Oda kiralarlar. Sormuş olsaydın...”

“Daha fazla para harcayamam,” diyerek araya girdi. “Rosehill’e yaptığım yolculuk düşündüğümünden daha pahalıya mal oldu. Hem bir oda kiralasaydım bu macerayı yaşayamazdım. Hayatı görüyorum. Ben senin gibi okumakla yetinemem.”

Adam bu kışkırtmayı duymazdan geldi. “O dalı bırakabilirsin. Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Cevap vermeden önce dalı yan tarafa fırlattı. “Hayvanları onunla uzaklaştırmayı.”

Adam gülmedi ama bakışlarından onun aklını kaçırdığını düşündüğü anlaşılıyordu. Genevieve omuzlarını dikleştirdi. “O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti.”

“Silahın var,” diye hatırlattı.

“Silahım olduğunu biliyorum ama onu kullanmamayı umuyorum. Burada yabancı olan benim, hayvanlar değil. Burası onların yuvası.”

“Daha önce hiç ateş ettin mi?”

“Hayır.”

Bu cevap karşısında Adam yine köpürdü. Onu tek parça halinde bulmuş olması bir mucizeydi. Hiç mi aklı yoktu?

“Bana yeniden söylev vermeye başlayacaksın değil mi?”

“Buralarda tek başına gezemezsin. Tarnamıyla donanımsızsın. Neden bana Rosehill’de doğruyu söylemedin? Neden yalan söyledin?”

“Sana yalan söylemek istemedim.”

“O zaman neden söyledin?”

Genevieve ondan uzaklaşarak yeniden ağaca yaslandı. “Sorunlarım seni ilgilendirmez. Kardeşlerin seni peşimden yolladı değil mi?”

Bu soru çok komikti, öyle ki Adam kahkahalar atmak istedi. “Buraya kendi isteğimle geldim. Kim canını yakmak istiyor?”

“Senin dışında mı?”

“Cevap ver Genevieve.”

“Kimse canımı yakmak istemiyor.” Ellerini kucığında kenetledi.

“Doğruyu söyler misin?” diye sordu Adam.

“Evet, genellikle öyle yaparım aslında. Ama bu senin değil benim sorunum ve bu işe karışmanı istemiyorum.”

“Bu çok kötü çünkü çoktan karıştım.”

Genevieve başını iki yana salladı.

“Bana her şeyi anlatacaksın,” diye belirtti Adam.

“Hayır, anlatmayacağım, hayatıma karışmaya hakkın yok. Canın yanabilir ya da öldürülebilirsin. Buna izin veremem. Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Sorunlarım seni ilgilendirmez.”

“Lottie’ye göre seni kovalayan her kimse, Rosehill’e geliyormuş ve bu beni ilgilendirir.”

“Böyle bir şey olmayacak. Çiftlikten ayrıldım, yani oraya gelmezler. Blue Belle’den ayrılırken görülmeye özen göstereceğim ve batıya yöneldiğimde onların beni takip etmesi için gereken tüm izleri bırakacağım.”

“Sonra da dönüp güneye gideceksin.”

“Evet.”

“Bana Lottie’den bahset. O kim?”

“Koroya katıldığım da tanıştığım bir dost. Çok tatlı biridir ama her şeye aşırı tepki veriyor.”

“Öyle mi?”

“Doğruyu söylüyorum, kimse canımı yakmak istemiyor.”

Adam ellerini onun ellerinin üzerine koydu. “Bana başını ne tür bir derde soktuğunu anlatacaksın, fakat öncelikle kimin peşine düşmüş olduğunu söyle.”

Genç kadın sürekli olarak etrafına bir duvar örmeye çalışmaktan çok yorulmuştu ve Adam ruhunu ele geçirmeye çalışan şeytan kadar azimliydi. “Bir vaiz peşime düştü.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Bir vaiz mi?”

“Adı Ezeziel Jones. Gerçek adı bu değil elbette. Bir gün bir çağrı almış ve adını kulağa daha iyi geldiğine inandığı Ezeziel yapmış. O ve yanındaki iki kişi sürekli olarak gittiğim kiliseye gelirlerdi... Sana Rose Anne'nin de aynı kiliseye gittiğini daha önce söylemiştim. Onunla tanıştığım yer yani. Hiç sormadım ama onun Ezeziel'i sevdiğinden eminim. Herkes Ezeziel'i sever. Son derece çekici bir adam ve iyi bir konuşmacıdır.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Adam içini çekerek kolunu omzuna sarıp onu kendine çekti.

“Bu vaiz neden senin peşinde?”

“Korosunda şarkı söylüyordum.”

Adam devam etmesi için onun kolunu sıktı. İnsanı çileden çıkarabilecek bir kadındı. Ondan bilgi almak gerçekten çok zordu ama neyse ki o çok sabırlı bir adamdı. Sessizlik devam ederken kendine bu özelliğini hatırlattı.

“Seni korosunda şarkı söylediğin için mi incitmek istiyor?” diye sordu genç kadın sessizliğini koruyunca.

“Gerçekten beni incitmek istediğini düşünmüyorum... Beni sadece geri istiyor.”

“Neden?”

“Ben onun ekmek kapısıyım. Koroda şarkı söylediğim zaman katılım artıyor.”

“Ah, şimdi anlamaya başladım. Yardımlar da bir anda artıyor değil mi?”

Genevieve bu sözleri onayladı. “İnsanlar sesimi seviyorlar.” Bunu itiraf etmekten utanıyordu.

“Bunu da anlayabiliyorum.”

Gülümsedi. “Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Adam biliyor musun? Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun.”

Adam güldü. Sorunun ne olduğunu öğrenmişti ve öfkesi sönmüştü. Bu çok ciddi bir sorun değildi. Saçmalıklı ve bu konuyu hemen çözebilirdi.

“Kendini güvende hissetmeni mi sağlıyorum? Buraya gelirken hakkında düşündüklerimi bilsen hiç öyle hissetmezdin.”

Genevieve onun dalga geçip geçmediğini tam olarak anlayamadı. “Ne düşünüyordun?”

“Boş ver. Bana her şeyi söylediğinden emin misin?”

“Evet, elbette eminim.”

“Söylenmemiş bir şey kaldı mı?”

“Tanrım, çok şüphecisin,” dedi genç kadın. “Senden sakladığım sır falan yok. Bilinecek her şeyi biliyorsun. Gerçekten.”

“Eğer bana doğruyu söylediyse...”

“Söyledim,” diyerek araya girdi.

“O zaman bu çok kolay çözülebilecek bir sorun.”

“Öyle mi?”

Sesindeki heves Adam’ın gülümsemesine neden oldu. “Evet, öyle. Bana Rosehill’de neden Ezekiel’den bahsetmemiş olduğunu anlayamıyorum. Bu her şeyi kolaylaştırırdı.”

“Sana neden anlatmadığımı söyledim. Bu işe karışmamı istemiyorum. Ezekiel Jones iyi bir insan değil Adam. Hayır kelimesini cevap olarak kabul etmiyor.”

“Ona hayır mı dedin?”

Genevieve gözlerini devirdi. “Elbette dedim.”

“Ve?”

“Beni odaya kilitledi.”

“Bu kadar mı?” Sesi yumuşacık ama buz gibiydi.

Adam’ın gözlerinde beliren ifade genç kadını korkuttu ve onun ne kadar korkunç bir düşman olabileceğini düşündü. Yanında yer aldığı için çok mutluydu.

“Evet,” dedi. Üşüyen ellerini ovuştururken sözlerine devam etti. “Ondan ve iki yardımcısından kaçabilmek için pencereye tırmanmak zorunda kaldım ve en iyi elbisemi yırttım.”

“Keşke bunu daha önce anlatmış olsaydın. Bana açılmak istemediysen Harrison’a Ezekiel’den bahsedebilirdin. O bir avukat ve eminim ki adamı senden uzak tutmak için yasal birtakım çözümler bulabilirdi.”

“Ezekiel’in beni takip etmesini ya da tehdit etmesini engelleyebilir miydi?”

“Hayır, bunu ben yapabilirim,” dedi Adam usulca.

“Nasıl?”

Adam ona bir açıklama yapmayınca genç kadın bir süre neler yapacağını düşünüp endişelendikten sonra başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Ezekiel şu

an nerede olduğumu zaten bilemez ve Salt Lake'e varıp New York trenine bindikten sora ondan tamamıyla kurtulmuş olacağım."

"Genevieve ben seni bulduysam vaiz niye bulamasın?"

"Sen hayatının büyük bir kısmını dağlarda yaşayarak geçirdin ve iz sürmeyi biliyorsun, fakat o hep şehirlerde yaşadı. Beni bulamaz ve korosuna katılmam için doğu sahillerine geleceğini de hiç sanmıyorum."

"Salt Lake hiç de yakın değil. Önce Grumby'ye, oradan Juniper Şelalesi'ne gidip güneye yönelmen, Middleton'ı, sonra da doğuya ilerleyip Crawford'u geçmen gerek. Tüm vaktini at üstünde geçirmeyi göze alsan bile bu dört gün sürer. Jones seni bu kasabaların birinde muhakkak yakalar."

"Tabii beni takip ediyorsa."

"Sadece bir gün arkada olduğunu bilmek seni endişelendirir miydi?"

"Evet, elbette. Bu tam bir baş ağrısı olabilirdi. Beni takip edip etmediğini biliyor musun?"

Elbette biliyordu. Böyle bir yerde yıllarını geçirmiş olan bir insanın altıncı hissi zamanla geliyordu. Ensesindeki tüyler ürpermeye başlıyor, kemikleri içgüdülerinin doğru olduğunu ortaya koyarcasına tedirginlikle sızlıyordu. Adam Genevieve'i izini sürerken içgüdülerini dinlemişti ve şu anda yine aynı içgüdüler Ezekiël ile iki adamının onun peşinde olduğunu söylüyordu. Jones insan takibinden haberdar olmayabilirdi, fakat yanındakilerden en az bir tanesi işini gayet iyi biliyordu. Genevieve bulunduğu yerde kaldığı takdirde üç adam yarın öğleden sonra onu yakalayacaklardı.

Adam ona Jones'tan bahsetmeyi düşündü, fakat sonra

bu gece rahat uyumasının daha iyi olacağına karar verdi. Genç kadın çok yorgun görünüyordu ve iyice dinlenmiyordu. Yarın dilediği kadar endişelenebilirdi.

Genevieve cevabını bekliyordu ama Adam konuyu değiştirdi.

“Gramby’den yolcu arabasına binebilirsin ve o seni Salt Lake’e kadar götürür. Yanında bilet alacak kadar paran var mı? Kaynaklarının kısıtlı olduğunu söylemiştin.”

“Sadece tren bileti alacak kadar param var.”

“Arabayla gitmelisin. Sana yanımdaki tüm parayı vereceğim ama fazla bir şey değil. Blue Belle’den ayrılırken banka kapalıydı ve beklemek istemedim.”

Genevieve yeniden esnedi, özür diledikten sonra ondan bir kuruş bile almayacağını belirtti. “Bugüne kadar kimseden ödünç bir şey almadım ve buna bugün başlamayacağım. Hallederim.”

Başlı Adam’ın omzuna düştü. Adam sohbete odaklanmaya çalışıyordu, fakat genç kadın ona daha da sokulunca yumuşak, ılık bedeni dikkatini fazlasıyla dağıttı. Çok güzel kokuyordu, teni tam da tahmin ettiği gibiydi, ipek gibi... Parmaklarını kolunda gezdirirken ürperdiğini hissederek gülümsedi.

Bir kedi gibi sokulgan ve bir katır kadar inatçıydı.

“Peşimden geldiğin için çok mutluyum ve Gramby’ye vardığımızda gidişini izlerken üzüleceğim. Bana en azından oraya kadar eşlik etmek zorundasın.”

“Öyle mi?”

“Benimle Gramby’ye kadar gelmezsen beni merak edersin. Bunu bir macera olarak düşün Adam.”

“Macerayı seviyorsun değil mi?”

“Evet, seviyorum.”

“O zaman evlenmediğin için mutlu olmalısın. Evlensen durulmak zorunda kalırdın.”

“Doğru erkekle evlenmek hepsinden daha büyük bir macera olacak, onu bulduğumda asla bırakmayacağım.”

Adam konuyu evliliğe getirdiği için üzüldü. Genç kadının başka bir erkekle macera yaşaması fikri onu rahatsız etmişti. Onu sahipleniyordu ve bunu neden yaptığını da bilmiyordu.

“Biraz uyu Genevieve. Yorgunsun.”

Genevieve gözlerini kapadı. “Geçtiğimiz birkaç gün içerisinde pek uyuyamadım.”

“Oturarak uyumayacaksın değil mi? Yanında yatağın yok mu?”

“Var ama onu kullanmak istemiyorum.”

“Komik olma, senin için hazırlarım.”

“Hayır,” dedi neredeyse çığlık atarak. Elini bacağına koyup Adam’ın ayağa kalkmasını engellemeye çalıştı. Sesi yaşadığı paniği yansıtıyordu.

Şaşkına dönen Adam, “Neden?” diye sordu.

“Yılanlar,” diye ağzından kaçırdı.

“Ne olmuş onlara?”

“Örtülerin altına girip ayağının altına yuvalanırlar.”

“Bu hiç başına geldi mi?”

“Hayır ama gelebilir ve işimi şansa bırakmak istemiyorum. Olduğum yerde çok rahatım ve yatağıma dokunmazsan sevinirim. Elbiselerimi buruşmasınlar diye içine yerleştirirken fazlasıyla zorlandım ve onu açarsan kırışırlar.”

Adam onu mantıklı olmaya davet etmekten vazgeçti. Gece boyunca oturmak istiyorsa onun için bir sakıncası yoktu.

“Çok inatçı bir kadınsın.”

“Hayır, değilim. Düşünceliyim.”

Adam buna inanmadığını belirtircesine homurdandı. Genevieve ise onu duymazdan gelerek uyumaya çalıştı.

Adam atına baktı, ardından kendi yatağını alıp ateşin diğer ucunda yere serdi. Ateşe birkaç odun daha ekledikten sonra örtünün üzerinde gerindi, ellerini başının altına koyup karanlık gökyüzünü izlerken Vaiz Ezekiel Jones ve arkadaşları meselesini nasıl ele alması gerektiğini düşündü.

“Adam?”

“Uyuduğunu sanmıştım.”

“Neredeyse,” diye fısıldadı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette. Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Hiç benimle evlenmeyi düşündün mü?”

“Hayır, düşünmedim.”

Cevabında hem çok hızlı hem de acımasızlık derecesinde dürüsttü, fakat genç kadın bu itiraftan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Adam uzun bir süre onu seyretti. Ondan neden etkilendiğini bilmiyordu, kendini bu kadar iyi tanımasa âşık olmaya başlayan bir erkek gibi davrandığını bile söyleyebilirdi.

Bu ihtimal onu çok tedirgin etti. Hayatından memnundu, bunu içinden bir kez daha tekrarladı, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Tam uykuya dalarken onun tekrar konuştuğunu duydu.

“Ben senin hakkında düşler kurdum.”

6. BÖLÜM

Adam onu Gramby'ye götürmek zorunda olduğuna karar verdi. En azından bu kadarını yapmalıydı, zaten başka seçeneği de yoktu. Genevieve haklıydı: Onu götürmediği takdirde merak edecekti. Ayrıca ona eşlik edip güven içerisinde o arabaya bindirmezse ailesinin dilinden de kurtulamazdı ve bunu bir şekilde duyacaklarından emindi. Onu Rosehill'e geri götürüp Harrison'ın Jones ve arkadaşlarına karşı birtakım yasal önlemler alınmasını sağlamayı da düşünmüştü, fakat kadının yine kaçacağından emindi ve o da yeniden onu kovalamak zorunda kalacaktı.

Ayrıca kendini ondan sorumlu hissediyordu çünkü Genevieve çok yalnızdı. Sevse de sevmese de bir süreliğine ona bağlanmıştı ve bu karakterine çok zıt bir hareket olsa da onun hayatına karışacaktı.

Demek hakkında hayaller kurmuştu. Adam bu itirafı öylece geçemiyordu. Bunu söyleyerek onu şoke etmek istediyseniz bunu fazlasıyla başarmıştı.

Öylece kalakalmış, birkaç dakika boyunca ona bakarak bir açıklama yapmasını beklemişti. Genevieve ise uykuya dalmıştı.

Onu kollarının arasına alıp kendi yatağına taşıdığında da uyanmamıştı. Adam onu yerine yerleştirdikten sonra yanına oturmıştı. Çizmelerini çıkarıp bacaklarını ileri uzatmış, ardından sırtını ağaca yaslayıp gözlerini kapamıştı.

Genevieve uyurken bile ona işkence etmeye devam etti. Yuvarlanarak ona iyice yaslandı ve tam uykuya dalacağı sırada eli kucığına düşünce Adam hızla gözlerini açtı. Eli uzaklaştırdı ama birkaç saniye sonra el geri geldi ve bu kez kasıklarına çok daha yakın bir yere kondu. Dışlerini sıkarak zihnine dolan olması imkânsız tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Ayağa kalkıp kampın diğer ucuna gidebildirdi ancak kendini her nedense ona yakın olmak zorunda hissediyordu.

Söylemeye bile gerek yok, gece boyunca pek uyuyamadı.

Şafak sökmeden önce gözlerini açtı. İki saat sonra da Genevieve uyandı. Çok keyifli ve canlıydı. Adam ise son derece sevimsiz ve suratlıydı. Görünüşe bakılırsa Adam sessizliği tercih ederken Genevieve sabahları konuşmaktan hoşlanıyordu.

Öğlene doğru Adam onunla gece ile gündüz kadar farklı olduklarına karar vermişti. Bir yere ulaşmak istediğinde dikkatinin dağılmasından nefret ederdi. Genevieve ise her kokuyla ilgileniyor, durup yoldaki bütün çiçekleri kokluyordu.

Adam arada bir gülümserdi, Genevieve sürekli olarak kahkahalar atıyordu. Genellikle de fazla korumacı olduğu için ona gülüyor ve onun söylediği hiçbir şey hakkında endişelenmiyordu.

Aralarındaki en büyük fark ise yabancılara olan yakla-

şımlarıydı. Adam içgüdüsel olarak temkinli ve güvensizdi. Genevieve ise tam tersi. Onun insanlara olan güveni Adam'ı hayretler içerisinde bırakıyordu. Tanıştığı herkesi bin yıllık dostuymuş gibi görüyor ve onlarla uzun sohbetler ediyordu.

Adam atları dinlendirmek için durduklarında onun Rosehill'de söylemiş olduğu sözleri yineledi.

"Bugünlerde artık kimseye güvenemezsin," dedi. "Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum, fakat ben bu sözü bugünlerde elinde güç olan insanlara güvenemezsin anlamında söylemiştim. Gramby'ye daha ne kadar yolumuz var?"

"Bu sadece sana bağlı. Yolda yanından geçtiğimiz her yabancıyla durup konuşmaya devam edeceksen oraya yarından önce varamayız."

"Peki ya kimseyle konuşmazsam?"

"Gramby beş saat uzaklıkta. Atlarımızı iyi sürersek akşam yemeğinde orada olabiliriz."

Genç kadın atını dürtükleyerek onun yanına geçti. "Seçme şansım var mı? Varsa sanırım dura dura gitmeyi tercih edeceğim. Yeni insanlarla tanışmayı ve hikâyelerini dinlemeyi seviyorum. Bence sen de seviyorsun."

Adam kendini tutamayarak gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Kütüphanedeki kitapları şöyle bir inceledim ve birkaç biyografi gördüğümü de hatırlıyorum. Başkalarının deneyimlerini okumaktan hoşlanıyorsun. Ben de onları okumayı seviyorum ama maceraları ilk ağızdan duymak daha çok hoşuma gidiyor. Biraz ilgi gösterdiğini gördükleri anda sana çok yabancı olan insanlar bile harika hikâyeler anlatıyorlar. Tabii onları önce rahatlatman gerekiyor, yani kaç çatmayı ve tehdit eder gibi görünmeyi bir kenara bırak-

malısın. İnsanlar kendilerini her an vuracakmış gibi duran silahlı adamlardan çekinirler. İnsanları nasıl korkuttuğunun farkında mısın? Zaten iri yarı bir adamsın, insanların seni görünce en azından bir adım gerilediğini kesin fark etmişsindir. Silahlarını yok etsen belki de...”

Adam onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Hayır,” dedi tartışmaya imkân vermeyecek bir tonlamayla.

Başını iki yana salladı. “Sana bunu söylemenin kibar bir yolu yok. İnsanları korkutuyorsun.” Adam kahkaha atınca bunu nasıl değerlendireceğini bilemedi. “İnsanları korkutmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Bunu hiç düşünmemiştim ama sanırım evet, evet bunu istiyorum.”

“Neden?”

“Bana oldukça büyük bir yaşam alanı bırakıyorlar, sebebi bu. Hayatta kimseye güvenmemeyi öğrendim ve seni Gramby’de yolcu arabasına bindirene kadar güvenliğinden sorumluyum.”

“Hayır, benden sorumlu değilsin.”

Onunla tartışmayacaktı. “Yani bu gece de dışarıda uymayı mı tercih ediyorsun?”

“Acele etmeniz için herhangi bir sebep göremiyorum.”

“Ya Ezekiel Jones? O konuda hiç mi endişelenmiyorsun?”

“Hayır. Beni aramayı çoktan bırakmıştır.”

Aslında Ezekiel’in onu hâlâ takip ettiğini söylemenin tam sırasıydı ama Adam yine sesini çıkarmadı. Onu tedirgin etmek istemiyordu, Ezekiel ile konuşmaya niyetlendiğini fark ettiği anda onu vazgeçirmeye çalışacağı ortadaydı.

Vaiz onu korkutuyordu ve Adam en kısa zamanda bu taci-ze bir son vermeye kararlıydı.

Bir şeyler söyleyip duruyordu ama Adam onu dinlemiyordu. Bakışlarını ona dikince bir cevap beklediğini anladı ve sorusunu yeniden sormasını istemek zorunda kaldı.

“Uymam gereken bir takvimimin olmadığını söyledim ama senin var değil mi? Bahse girerim eve döndüğünde yapman gereken yüzlerce iş olacak.”

“Her zaman yapılacak iş vardır.”

“Yokluğunda çiftliğe kardeşlerin bakacak. Muhtemelen Rosehill’den ayrıldığın için mutlu olmuşlardır. Çiftliğini çevresindeki dağlardan başka hiçbir yere gitmediğini çok iyi biliyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Rose Anne’ye yazdığın mektupları okuyordum, unuttun mu? Çiftliği kurmakla öylesine meşguldün ki bütün hayallerini unuttun. Adam, bu arada Salt Lake’e arabayla gitmeyi isteyip istemediğime hâlâ karar vermedim. Bu çok gereksiz bir harcama olacak. İyi bir atım var zaten.” Öne doğru eğilip atını sevgiyle okşadı.

“O mektupları yazdığında küçük bir çocuktum ve arabaya bineceksin.”

“Mektupların çoğunu gençken yazdığın doğru, fakat birkaç yıl önce yazdıkların da var.”

Adam’ın cevabı omuz silkmeekten ibaretti. Düşüncelere dalarak sessizlik içerisinde yollarına devam ettiler. Yaklaşık otuz kilometre sonra eşyalarını yüklemiş oldukları bir arabanın ardından yürümekte olan bir aileye rastladılar. Genevieve tepenin doruk noktasına varana kadar Adam’ın yanında ilerledi, sonra atını çevirip geri döndü. Adam’ın onu takip etmekten başka şansı kalmamıştı.

Onu yabancıları birlikte akşam yemeği yemeye davet ederken yakaladı. Beş kişilerdi, beş ya da altı yaşlarında iki kızı olan genç bir çift ve Adam'ın büyükbaba ya da ailenin başı olduğunu tahmin ettiği yaşlı bir adam. Küçük kızlar Genevieve'e büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Anneleri ise büyükbabaya bakarak onun kararını bildirmesini bekliyordu, yüzünde hem istekli hem de umutsuzluk dolu bir ifade vardı.

İki adam Adam'ı incelemeye başladı. Genç olanı kızlarına arkasına geçmelerini söyledi. Bu koruyuculuk Adam'a hiç yanlış gelmedi. Çocukları olsaydı ve elinde tüfek olan bir atlı onlara yaklaşıyorsa o da aynı şeyi yapardı. Dikkatli olmak sonradan üzülmekten çok daha iyiydi.

Küçük kızlar ondan korkmamışlar, hatta onu önemsememişlerdi. Kıkırdayarak Genevieve'e bakıyorlardı.

"Adam, seni Bay James Meadows ve ailesiyle tanıştırmak istiyorum."

Yaşlı adam bir adım öne çıktı. Uzun boylu ve acınası bir zayıflıktaydı, saçları kar beyazıydı. Adam onun altmış beş yetmiş yaşlarında olduğunu düşündü.

Genevieve yaşlı adamı tanıtır tanıtmaz adam elini uzattı.

Adam uzatılan eli sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum efendim."

"Herkes bana James der, sen de aynısını yaparsan memnun olurum," dedi, genizden gelen sesi güneyli aksanını ortaya koyuyordu. "Bu oğlum Will, yanındaki ise karısı Ellie. Bu küçük lafebeleri de Annie ile Jessie. İkiz olduklarını zaten görüyorsun," diye gururla ekledi. "Jessie ön diş düşmüş olan."

Will Adam'la el sıkışmak için bir adım öne çıktı. İri yarı,

geniş omuzlu bir adamdı. Adam onu gözden geçirdikten sonra adamın güneş altında çok uzun süre çalıştığına karar verdi.

“Bir haydut musunuz?” diye sordu Will, bu ihtimal elbette hiç hoşuna gitmemiştir.

Adam kafasını salladı. “Hayır, çiftçiyim.”

Will’in bakışları inanmadığını ortaya koyuyordu. Genevieve ona sana-söylemişim-diyen bakışını fırlattıktan sonra yeniden Meadows ailesine döndü.

“Adam bir haydut gibi görünüyor ama aslında bir çiftçi. O ve kardeşleri Bluc Belle’de oldukça büyük bir arazinin sahibi.”

“Arazi sana mı ait?” diye sordu James.

“Evet, efendim benim,” diye cevap verdi Adam.

James oğluna cesaret veren gözlerle baktı. Genç adam yine bir adım öne çıktı ve “Yardımcı arıyor muydunuz?” diye sordu çok istekliymiş gibi görünmemeye çalışarak.

“Yardıma her zaman ihtiyacım olur,” dedi Adam. “İş mi arıyorsun?”

“Evet bayım, arıyorum,” dedi Will. “Gün boyu verdiğiniz her işi yaparım ve bitirmeden asla durmam. İyi bir işçiyimdir bayım ve dayanıklıyım, hem de çok dayanıklı.”

“Çiftçilik zor bir iştir,” diye uyardı Adam.

“Bu beni korkutmuyor,” dedi Will.

“O zaman iş senindir,” dedi Adam.

“Yeni bir başlangıç yapmak üzere yola çıkmıştık. Güneyde işler kurudu,” diye açıkladı. “Çiftliğiniz tam olarak nerede?”

Adam onlara Rosehill’i tarif etti. “Yürüyerek oraya varmanız iki haftanızı alacaktır. O zamana kadar ben eve dön-

müş olurum ama dönmemiş olsam bile kardeşim Cole'a çalışmak için orada bulunduğunuzu söyleyin.”

“Bunu sorunsuz bir şekilde halledeceğiz,” diye söz verdi Will.

Karısı kolunu tutarak ona sarıldı. Gözleri dolmuştu ve gözyaşlarının belli etmemek istercesine gözlerini kırptırıyor.

“İhtiyacınız varsa ben de size yardımcı olabilirim,” dedi James. “Geçmişte uzun yıllar çalıştım.”

“Neden bunu yemekte konuşmuyoruz?” diye bir öneride bulundu Genevieve.

James bu daveti reddedecekmiş gibi duruyordu. Adam bunun sebebini bildiğini düşündü. Aile zor zamanlardan geçiyordu ve muhtemelen tüm paralarını tüketmişlerdi. Giysileri çok eskiydi, aslında atılma zamanları çoktan geçmişti. Küçük kızların ayakları çıplaktı ama ayaklarının altındaki kir dışında tertemizlerdi.

Hepsinin iyi bir yemeğe ihtiyacı vardı.

Genevieve hayır cevabını kabul etmeyecekti. “Biz de piknik yapmayı planlıyorduk,” dedi. “Bize katılırsanız gerçekten çok mutlu oluruz. Çok yemeğimiz var ve boşa gitmelerini hiç istemem. Öyle değil mi Adam?”

Bütün aile dönüp onun cevabını bekledi.

“Evet, bu doğru.”

“Size katılmaktan mutluluk duyarız,” dedi James başını sallayarak.

Will ile Ellie gülümsediler. Genevieve mutluluktan halalara sıçramak üzereydi. Adam onun rahatladığının farkındaydı. Aile için üzüldüğü çok açıktı. Giysilerinin durumuna bakmış ve tıpkı Adam'ın yaptığı gibi aç olduklarını tahmin etmişti, fakat onun tam aksine hemen bir şeyler

yapmak istemişti. Cömertliği ve şefkati karşısında duyduğu saygıyı gizleyememiş, yolun uzun sürmesini umursamamıştı.

Öğle yemeklerini yolun bir kilometre kadar güneyindeki akarsuyun yanında oturarak yediler. Adam atların bakımıyla ilgilenirken Ellie de Genevieve'in yere battaniye serip yemekleri üzerine yerleştirmesine yardım etti. Peynir, salamura jambon, ekmek, elma, kurutulmuş muz ve tatlı olarak da küçük kurabiyeler vardı. Akarsudan aldıkları soğuk suyu içtiler. Herkese yetecek kadar yemek olmasına rağmen Genevieve pek bir şey yemedi. Sadece bir küçük ekmek yedi ve herkesin doyduğundan emin olduktan sonra kalanları ailenin yanına alması için ısrar etti, almazlarsa atılacağını söylüyordu.

“Senin gibi bir adam nasıl bir çiftlik sahibi olmayı başardı?” diye sordu James.

Adam omuz silkti. Özel hayatından bahsetmekten hoşlanmıyordu. Yine de onlara çiftlik sahibi olmanın çok çalışma ve şanslı olmaya bağlı olduğunu açıklayabileceğini düşündü. Genevieve ise bambaşka bir fikirdeydi ve Adam'ın hayat hikâyesini onlara anlatmaya karar verdi.

Bu durum Adam'ın fazlasıyla şaşırmasına neden oldu. Genevieve gerçekten hakkındaki her şeyi biliyordu, aslında buna şaşırmamalıydı, o mektupları okurken muhtemelen Rose Anne de aradaki boşlukları doldurmuş olmalıydı.

Onu esas şaşırtan şey genç kadının onun çoktan unutmuş olduğu ayrıntıları bir bir hatırlıyor olmasıydı. Bu arada kelimelerle çok güzel oynuyordu, hikâyeyi öylesine romantik bir hale getirmişti ki Adam kendisini tanımakta zorlandı. Onu bir şampiyon, bir savaşçı, bir kahramana dönüştür-

müştü ve Adam onun bakışlarından ya da ses tonundan anlattıklarına gerçekten inandığını düşündü.

Meadows ailesi hikâyeden çok etkilenmişti. Ona basının üzerinde bir hâle varmışçasına bakıyorlardı. Adam Genevieve'e yalnız kaldıklarında hakkından geleceğini bildiren bir ifadeyle baktı. Genç kadın ise ona gülümsedi.

Adam Gramby'ye doğru yola çıkmaları gerektiğini düşünüyordu. Genevieve ise orada bir süre daha kalıp ortamın tadını çıkarmaları gerektiğini. Will ile James'in Rosehill hakkında sormak istedikleri pek çok soru vardı. Adam onları cevaplarırken genç kadın onun yanında oturdu. Sohbeta ara verilmesini bekledi, sonra Adam'a Will ile James'e maaşlarından kesilmek üzere küçük bir avans vermesini teklif etti. Böylelikle gerçekten işi aldıklarından emin olacaklardı.

Adam onun gerçek niyetinin ne olduğunu biliyordu. Ailenin yiyecek almak için paraya ihtiyacı vardı. Bir erkeğin gururunu korumasının buna bağlı olduğunu bildiğinden böyle bir çözüm yolu bulmuştu. James ile Will bu fikre itiraz ettiler. Genevieve Adam'ın onların itirazını kabul edeceğini ve bir şey yapmayacağını düşünüyor olmalıydı çünkü elini Adam'ın kolunun üzerine koyup onu çimdiklemeye başlamıştı.

Adam dikkatini büyükbabadan ayırmadan elini yavaşça onunkinin üzerine koyup sıktı. Genç kadın küçük bir çığlık atarak elini hızla çekti.

"Benimle çalışacaksanız avansı da almanız gerek," dedi Adam adamlara.

"Rosehill'de işler bu şekilde mi yürütülüyor?" diye sordu Will.

"Evet," diyerek araya girdi Genevieve.

Adam adamlara yirmiſer dolar verdi. “Ay sonuna kadar çiftlikte olmanızı umuyorum.”

Ellerini sıkarak anlaşmalarını mühürledi ve Genevieve’e yola çıkma vaktinin geldiğini söyleyerek ayağa kalktı.

Ancak James sözleriyle onun fikrini değiştirmesine sebep oldu. “Adam, Başkan Abraham Lincoln’un sahip olduğu asil bakışlara sahipsin. Evet, onu gördüm, bunlar kesinlikle aynı bakışlar.”

“Lincoln’ü mü gördünüz?” diye sordu Adam şaşkınlıkla.

“Elbette gördüm.”

Adam her ayrıntıyı duymak istiyordu. Yeniden oturdu ve sonraki bir saat boyunca James’in başkanla karşılaşmasının hikâyesini dinledi. Yaşlı adam Lincoln’un en iyi hatip ve en iyi başkan olduğunu düşünüyordu.

“Gettysburg’e gidiyordu,” dedi James. “Çok kötü zamanlardı. Savaş daha yeni gencecik canları almıştı. Halk korkuyordu ve bunda haklılardı, savaş sona erince herkes iş bulma umuduyla büyük şehirlere akın etti. Uzun vadede kötü sonuçlar doğdu ama bu o an için iyi bir hareketti.”

“Ve şimdi yine durum kötü,” diyerek araya girdi Will.

“Eviniz nerede?” diye sordu Adam.

“Tüm ülkenin en sevimli noktasında,” diye böbürlendi James. “Norfolk, Virginia.”

“Rosehill de çok sevimlidir,” dedi Genevieve. “Orada yaşamaktan çok hoşlanacaksınız ve çok kısa bir sürede Blue Belle’i evinizmiş gibi hissedeceksiniz.”

“Bundan eminim,” dedi James gülümseyerek, sonra Adam’a dönüp hiç Gettysburg’a gidip gitmediğini sordu.

“Hayır, gitmedim,” dedi Adam.

“Ben savaş alanlarında yürüdüm,” dedi James.

Adam her şeyi duymak istiyordu. James'in tüm savaşları ve tarihlerini hatırlamasından çok etkilenmişti. Yaşlı adam onun hiçbir yerde okumadığı ayrıntıları da biliyordu.

Erkekler savaş hakkında konuşurlarken ikizler sırayla Genevieve'in kucağına oturdular ve genç kadın onların saçlarını örüp elbisesinin kollarından söktüğü pembe kurdelelerle bağladı. Bir yandan da hemen yanında oturan Ellie ile fısıldaşarak sohbet ediyordu.

Adam ona bakmaya devam etti. İkizlerden biri ona çok güzel olduğunu söyledi. Adam da aynı fikirdeydi.

Adam sonunda Genevieve'i çekerek ayağa kaldırıp gitmeleri gerektiğini söylediğinde saat üç olmuştu.

James atların yanına kadar peşlerinden gitti. "Sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum, ne kadar zamandır evlisisiniz? Yeni evlendiniz değil mi?"

Genevieve güldü. Adam kaşlarını çatı.

"Neden yeni evli olduğumuzu düşündünüz?" diye sordu genç kadın.

"Sana bakışından anlaşıyor," dedi James.

"Ona nasıl bakıyormuşum?" diye sorarak öğrenmek istedi Adam.

"Onu daha tam olarak çözmemiş gibi. Kafan karışık ama gördüklerin hoşuna gidiyor, huzur içinde yatsın tıpkı gelinime baktığım gibi bakıyorsun ona. Sanırım öldüğü güne kadar ona aynı şekilde bakmaya devam ettim. Onu hiçbir zaman tam olarak çözmeyi başaramadım, otuz iki yıl boyunca hep yeni evliymişiz gibi hissettim."

Genevieve bunun hayatında duyduğu en tatlı şey olduğunu düşündü. "Sevgili eşinizi ne kadar hoş anıyorsunuz," diye fısıldadı, iyice duygusallaşmıştı.

"Seni ağlatmak gibi bir niyetim yoktu," dedi James.

“Açık havada yatmak keyfinizi kaçırmıyorsa Blue Glass Lake’in yanında kamp yapabilirsiniz. Orası çok güzeldir ve huzur doludur. Dilediğiniz her tür mahremiyete de sahip olabilirsiniz.”

Genevieve Adam’ın evli olmadıklarını söylemesini bekledi. Adam bir şey söylemeyince de onu dürttü.

“Gramby’de kalacağız,” dedi Adam onu görmezden gelerek.

“Neden oraya Blue Glass Lake deniyor?” diye sordu Genevieve.

“Çünkü su mavi bir cam gibi,” dedi James. “Derin ama dibindeki taşların tümünü görebiliyorsun ve kıyıda kıpırdamadan otursan balıkların yüzüşünü de seyredebilirsin. Biri suyun kenarında duran ağaçlardan birine bir halat bağlamış. İstersen onunla sallanıp suyun ortasına atlayabilirsin. Torunlarım bunu yapmak için henüz çok küçükler, Will ile Ellie ise yapmak istemediler.”

Genevieve hızla Adam’a döndü. Adam başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

“Biz de...”

“Hayır,” diyerek onun sözünü kesti Adam. “Gramby’ye gidiyoruz.”

7. BÖLÜM

Blue Glass Lake nefes kesici bir güzellikeydi. James Meadows hiç abartmamış olsa da Genevieve onun ağaçlardan neden hiç bahsetmediğini anlayamamıştı, onlar daha da muhteşemlerdi. Yüksek gözcü kulelerine benziyor ve göle bekçilik ediyorlardı, gölün etrafını sarmışlardı. Bazı noktalarda o kadar kalınlaşmışlardı ki gövdelerin arasından geçmek mümkün değildi. Uzun dallar asil bir kadının elleri gibi suyun üzerine doğru uzanmışlardı, güneşin aydınlattığı yapraklar ise esintide salınan birer elmasa benziyorlardı.

Adam meşelerin en az yüz yaşında olduğunu söyledi, yere oturup tüfeğini kucağına koydu ve arkasına yaslanıp genç kadının halata tutunabilmek için ağaca tırmanmasını keyifle izlemeye başladı.

Etekleri hareketlerini zorlaştırdığından birkaç denemeden sonra Genevieve vazgeçti.

“Buraya geldiğimiz için mutlu olmadın mı?” diye sordu.

“Beni yemekten vazgeçtiğin için mutluyum,” dedi Adam alaycı bir şekilde.

“Ama bak neleri kaçıracaktın.” Ellerini yukarı kaldırarak kocaman bir daire çizdi. “Burası bir cennet.”

Adam ona katılıyordu. Büyülü topraklara ayak basmış olduğunu düşünüyordu. Baharın can alıcı renkleri her yanını kuşatmıştı, böyle bir yerin yapılmış resimlerini görse asla gerçekten var olduğuna inanmazdı. Her şey mükemmeldi ve kısa bir süre için de olsa bu güzellik ona aitti.

Genç kadına bakınca onun böyle bir yere ait olduğunu düşündü. Ortam güzelliğini daha da ortaya çıkarıyordu. Yüzündeki mutluluk, saflık ve masumiyet nefesinin kesilmesine sebep oldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Genevieve, onun yanına oturup ayakkabı bağlarını çözmeye başladı, sonra da cevap vermediği için başını kaldırıp ona baktı.

“Hiçbir şeyi sorgulamadan kabul etmediğini düşünüyorum.”

“Öyle yapmam öğretildi,” dedi Genevieve usulca.

“Bu nasıl oldu?”

Omuzları çöktü. Ayakkabılarından birini çıkarıp diğeriyle uğraşmaya başladı. “Aile,” diye fısıldadı. “Pek çok insan at gözlükleriyle yaşıyor. Sadece kendilerini düşünüyorlar, hayatta tek ilgilendikleri şeyler kendi istek ve arzuları. Başka hiçbir şeyle ilgilenecek zamanları kalmıyor ve ailelerinin ne kadar önemli olduğunu kavradıklarında işi ten geçmiş oluyor.”

“Sen de öyle miydin?”

“Evet, öyleydim. İlerlemek istediğim yolu düşünürken beni seven insanlara vakit ayırmadım. Ve artık yoklar.”

Sesindeki hüznün Adam'ın kolunu uzatıp ona sarılması-na sebep oldu. Genç kadın ona doğru eğilince, onu daha da yakınına çekti.

"Ailenin seninle gurur duyduğuna eminim."

"Evet, benimle gurur duyuyorlar ama sanırım benimle ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı. Eve çok seyrek gidiyordum, orada bir, en fazla iki gece kalıyordum. En moda giysileri giyiyor ve çok sofistike biriymiş gibi davranıyordum. Onlara 'sevgili anneciğim' 'sevgili babacığım' diye hitap ediyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bana karşı ne kadar sabırlı davranmış olduklarını görüyorum. Onları mı yoksa kendimi mi etkilemeye çalışıyordum bunu hâlâ bilmiyorum. Bunu düşünmeye hiç vaktim olmadı. Şöhret ve para peşinde koşmakla meşguldüm." Başını iki yana salladı. "Tam bir zaman kaybı!"

"Genevieve, anladıklarından eminim."

"Belki de. Fakat ben onları anlayamadım. Babam evin önüne çok güzel bir bahçe yapmıştı ve her akşam yemeğinden sonra annemle birlikte bahçeyle ilgilenirlerdi. Orada saatlerini geçirirlerdi. Çok güzeldi. Aklına gelebilecek her tür çiçeği yetiştirirlerdi, çitleri güller sarardı. Kırmızı güller. O zamanlar onların çok sıkıcı bir yaşamı olduğunu düşünürdüm, şimdi ise..."

"Şimdi ise?"

"Bir gün onlarınki gibi bir bahçeye sahip olmak istiyorum. Zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Her anın kıymetini bilmek ve çocuklarıma da öğretmek istiyorum."

"Macera peşinde koştuğunu sanıyordum."

"Yaşamak zaten bir macera Adam. Etrafına baksana. Bu-

rada olmak bir macera ve hızla Gramby'ye gitmiş olsaydık bunu kaçıracaktık.”

Adam güldü. “Mesaj alındı.”

“Buranın ıssız olması da çok hoşuma gitti. Şu an bu güzel yer sadece ikimize ait.”

Adam da bundan hoşlanmıştı ama sebebi farklıydı. Blue Glass Ezekiel Jones ile arkadaşlarının izledikleri yoldan oldukça uzaktı ve göle gelirken Adam dere yatağından geçmeyi tercih etmişti böylelikle izleri sürülemezdi, kimse tarafından rahatsız edilmeyeceklerinden emindi.

Genç kadın onun tutuşundan sıyrılıp, “Su çok soğuk değilse yüzeceğim,” dedi. “Bana katılmak ister misin?”

“Belki sonra.”

Genevieve ondan uzaklaşarak çoraplarını çıkardı, ardından ayağa kalkıp suya doğru koştu.

“Derin görünüyor,” diye seslendi. Eteklerini toplayıp ayak parmağının ucuyla suyun soğukluğunu kontrol etti. Su inanılmaz derecede ılıktı ve bu karşı konulmaz bir davetti. Yalnız olsaydı eteğini ve bluzunu çıkartır, iç çamaşırlarıyla yüzerdi. Ama Adam bir şahin gibi onu izliyordu, bu nedenle giysilerini çıkarmayacaktı.

Ona doğru döndü, kollarını iki yana açtı, gözlerini kapadı ve geriye doğru devrildi.

Nefes almak için su yüzeyine çıktığında Adam'ın kahkahalar attığını duydu. Kahkahaları etrafındaki ağaçların arasında yankılandı. Onunla birlikte gülebilirdi ama suyun üzerinde kalabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Eteğiyle iç etekleri suyun etkisiyle ağırlaşmıştı ve onu aşağıya çekiyordu. Yüzme biliyordu, yine de kıyıdan uzaklaşmadı, on beş dakika sonra yorgunluktan bitap düşmüştü.

Suya girmek çıkmaktan çok daha kolaydı. Pes etmeden önce üç kez çıkmaya çalıştı.

Aslında tek yapması gereken şey ona seslenmekti, Adam hemen onun yanına gitti, elini uzatıp kolayca onu yukarı çekti.

Ve onu bırakmadı. Aslında denedi, fakat elleri iradesi dışında hareket etmeye başlamıştı sanki. Genç kadının belini sardı ve onu sertçe kendine doğru çekti.

Elbiseleri üstüne yapışmıştı ve sıırlıklamdı. Adam bunu umursamadı. Genevieve'in başı arkaya doğru eğilmişti ve düşünebildiği tek şey o güzel boynun her bir milimini öpmekti. Hayır, bu doğru değildi. Onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu.

Genç kadının elleri onun göğsünün üzerindeydi. Kalp atışlarını parmaklarının ucunda hissediyor, onu okşamak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordu. Bunun tek suçlusu oydu. Bakışları bile heyecanla titremesine sebep oluyordu. Son derece ciddi ve istekliydi.

Genevieve ona baktıkça o karanlık ve duygu yüklü bakışların arasında kaybolduğunu hissetti. Adam onu öpecek miydi? Kaşlarını çatmıştı ama istekliydi. Ah Tanrım, bunu yapmazsa ölebilirdi.

"Adam," diye fısıldadı. "Sana ne oluyor?"

Adam başını iki yana salladı. Ona büyülendiğini ve buna daha ne kadar süre karşı koyabileceğini bilmediğini nasıl söylerdi?

Karşılaştıkları andan itibaren Genevieve tüm düşüncelerine hükmetmeye başlamıştı.

Bu sona ermeliydi. "Yarın gidiyorsun," dedi kaba ve öfkeli bir sesle.

"Evet, gideceğim," diye fısıldadı.

“Bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz.”

“Hayır, görmeyeceğiz,” diye kabul etti.

Parmak uçlarıyla göğsünün üzerinde daireler çiziyordu. Bu tüy gibi dokunuşlar Adam’ı çıldırtıyordu.

“En iyi çözüm bu.” Kollarını boynuna doğru kaldırmasını sağladı usulca.

“Evet, en iyi çözüm bu,” dedi Genevieve.

Kaşları daha da çatıldı. “Hayatım yeterince dolu Genevieve. Sana ayıracak vaktim yok.”

“Benim de sana ayıracak vaktim yok.” *Yalancı, yalancı,* diye içinde bir ses söylenip duruyordu. “Adam, beni öpecek misin?”

“Kahretsin, hayır.”

Ve dudakları dudaklarının üzerine kapandı, bu hayatındaki en mükemmel öpücüktü. Adam’ın dudakları ılık, sert ve harikaydı. Küçük öpücüklerle onun dudaklarını aralamasını sağladı ve dilini içeri kaydırды. Ah Tanrım bu daha da muhteşemdi. Genevieve onun gömleğine yapışarak hayatını ona teslim etti ve kendini yavaş yavaş ona bıraktı.

Bu öpücük sonsuzluk gibiydi, Adam ruhundaki tüm gücü içine çekmeden önce dudaklarını ondan ayıramadı. Genevieve ona yaslanıp gözlerini kapadı.

Başını omzuna yaslayıp kulağına doğru bir nefes verdi. “Beni yeniden öpecek misin?” diye sordu dalgın dalgın.

“Hayır.”

“Çok güzeldi,” diye fısıldadı.

Boynunu hafifçe öptü ve titrediğini hissetti. Adam onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı. An sona ermişti.

“Yarın o arabaya bineceksin ve ben de evime döneceğim.”

“Biliyorum,” dedi Genevieve. “Kansas’a gideceğim.”

“Hayır, gitmeyeceksin. Paris’e gideceksin.”

“Evet, Paris.”

Adam ellerini onun omuzlarına koyup bir adım geriledi. Genç kadının yüzünde büyülenmiş gibi bir ifade vardı ve lanet olsun onu yine öpmek istiyordu.

Arkasını döndü. “Seni öpmemeliydim. Bu bir daha olmayacak.”

“Umrumda değil...”

“Ama benim umrumda,” diye terslendi Adam. Daha sonra sesini yumuşatarak konuşmasını sürdürdü. “Titriyorsun, şu ıslak elbiselerden bir an önce kurtulmalısın.”

“Titreme sebepim onlar değil.”

“Ateş yakacağımı.”

Bunlar uzun bir süre için ona söylediği son sözler oldu.

Genevieve onun Rosehill’e dönünce yapacağı işleri planladığını düşündü. Uzun gün onu yormuştu. Battaniyesine sarınarak uykuya daldı ve ertesi sabaha kadar hiç uyanmadı.

Taze balıkla yapılan kahvaltının ardından genç kadın ortalığı toplarken Adam atları eyerledi. Birkaç dakika sonra cenneti terk ettiler. Uzaklarda gök gürledi ve gökyüzü renk değiştirerek yaklaşan felaketi bildirdi.

8. BÖLÜM

Gramby sorunlarla çalkalanıyordu.

Bu küçük, şirin kasaba yüksek dağların eteklerine konumlanmıştı. Birkaç yıl önce etrafındaki tepe ve dere yatakların da altın olduğu söylentisi yayılınca nüfusunda inanılmaz bir patlama olmuştu. Pickerman Oteli de diğer pek çok bina gibi bu patlama döneminde inşa edilmişti, fakat şans yaver gitmemiş ve söylentiler doğru çıkmamıştı. İnsanlar eşyalarını toplayarak kasabayı terk etmişlerdi. Şimdi kasabada insandan çok bina vardı.

Zor zamanlar kesin çözümler gerektirirdi. Pickerman Oteli ara sıra müşteri yüzü görüyordu ve durum umutsuz bir hal alınca Ernest Pickerman gücünü aslında can düşmanı olan yandaki barın sahibi Harry Steeple ile birleştirme kararı vermişti. Bu iki adam paralarını bir araya getirmiş ve kasabalarına eğlence getirmek adına epeyce harcama yapmışlardı. Bu işbirliği gerçekten inanılmazdı çünkü aslında ikisi de yıllardır birbirini öldürmeye uğraşıyordu. İkisi de birbirini görmeye tahammül dahi edemiyordu ama iş işti,

bunu kabul etmişler ve cepleri dolana kadar bu kan davasını bir kenara bırakma kararı vermişlerdi.

Bu tam bir centilmenlik anlaşmasıydı, fakat iki adam da centilmen olmadığı için kurallar bir türlü uygulanamıyordu.

Pickerman ile Steeple çok ince bir buzun üzerinde dans etmeye çabalıyorlardı. Geçen ay kasaba halkından para toplayıp bu parayı gösteri yapacak kişilere göndermişlerdi, fakat göstericilerin ikisi de henüz kasabaya gelmeye tenezzül etmemişti. Adamlar topladıkları parayı iade etmek gibi bir görüşe sahip olmadıklarından kasaba halkı onlardan nefret eder olmuştu ancak Pickerman ile Steeple en büyük darbeyi vurarak kendilerini affettirmek üzereydiler.

Adam ile Genevieve, Bayan Ruby Leigh Diamond'ın - ilanlarda olağanüstü bir şov kızı olduğu yazıyordu - Gold&Glitter Barı'nda gösteri yapacağı gün kasabaya vardılar. Gramby'dekiler bir kez daha kandırılacaklarından şüpheleniyor olsalar da bilet avanslarını ödemişlerdi zira Ruby Leigh'yi görme fırsatını yabana atmak istemiyorlardı. Dedikodular çiçek hastalığı gibi yüz kilometre öteye kadar yayılmıştı. Ayrıca Ruby Leigh'nin muhteşem bacaklarını daha iyi görmek için oturacağı yeri seçip çok büyük paralar verenler de vardı.

Bu iki uyumsuz girişimci bir sorun çıkmaması için her tür düzenlemeyi yapmaya çalışmıştı. Pickerman Ruby Leigh'yi yolcu arabasından alıp otele götürecekti, orada dinlenip gece için hazırlandıktan sonra da ona Steeple'in beklediği yere kadar eşlik edecekti. İki adam da birbirlerinin işyerine on yıldır adım atmamıştı, bir çift muhteşem bacak uğruna bu gelenek bozulamazdı.

Gramby yolcu arabasının varış noktasıydı. Haftada bir

Salt Lake'den kalkan araba buraya gelir, sonra yeniden geri dönmek üzere yola çıkardı. Araba Salı sabahı saat onda her zamanki gibi kasabaya geldi. Pickerman hazır bekliyordu. İçinden bir dua mırıldanarak kaldırımında ilerledikten sonra arabanın kapısını açtı. Gramby'de Ruby Leigh Diamond'ın şekilli bacaklarını arabadan inerken görececek ilk kişi olmak alnının ve ellerinin terlemesine, salyalarının akmasına sebep oluyordu.

Maalesef Ruby Leigh'nin bacakları da geri kalanı da yoktu. Pickerman onun arabada olmamasını bir an kabul lenemedi. Bir yerlere saklanmış olma olasılığına karşı kafasını arabanın içine soktu ve onu aradı. Sonra tükürerek küfretmeye başladı. Arabaya doğru koşanları gördüğü an panik oldu. Kapıyı hızla kapatıp arabacıya gitmesini söyledi ve koşarak oteline girdi.

Acil bir toplantı yapıldı. İki işyeri sahibi işyerlerinin ortasındaki geçitte buluşup ne yapacaklarına karar verdiler. Bir kez daha gösteriyi yapamazlarsa en yakın ağaca asılacaklarını biliyorlardı, bu yüzden kabul edilebilir bir hikâye uydurmak için kafa patlatmaya başladılar.

İşin en acı kısmı da kafa kafaya vermiş olmalarına rağmen mantıklı bir şeyler bulabilecek bir beyne sahip olmalarıydı.

Ve yalan söylediler. O gün otelin ya da barın önünde duran herkese Ruby Leigh Diamond'ın otelde olduğunu bildirdiler.

Saat altı olduğunda Pickerman alnındaki terleri kurulumak için üç mendil eskitmişti bile. Steeple'in ayakları ise salonu yeni ayakkabılarıyla arşınlamaktan su toplamıştı. Boynunu yağlı ilmekten kurtarmanın tek bir yolu vardı: Pickerman'i suçlamak ve gerçekler ortaya çıkmadan önce

onu vurmak. Diğer tarafta Pickerman de aynı karara varmıştı.

Silahlarını alıp kasabanın dışındaki Tommy Murphy'nin domates tarlasında birbirlerini öldürmek için kıyasıya bir savaşa tutuştular. Birbirlerini öldürmeye çalışırken neredeyse altın fırsat önlerinden geçip gidecekti. Pickerman hayatında gördüğü en iri ve en basit hedef olan Steeple'in poposuna bir kurşun yerleştirmek için saklandığı kayanın arkasından sıçradığı sırada yan gözle güzel bir kadının at üzerinde ilerlemekte olduğunu gördü.

Sırılsıklam olan mendilini havada sallayarak barış ilan etti ve silahıyla yoldan geçmekte olan kadını gösterdi.

Steeple Pickerman'ın ne planladığını hemen anladı. "Kurtulduk," diye bağırdı.

"Bize cennetten gönderilen bir talih kuşu olabilir," diye cevap verdi Pickerman.

Silahlarını pantolonlarına sokup kadın uzaklaşmadan önce hızla ona doğru ilerlemeye başladılar. Kasabaya uzanan toprak yolun yanındaki çitlere vardıklarında ise Adam'ı görerek durdular.

Steeple ellerini havaya kaldırarak bu iri yabancıya zararsız olduğunu anlatmaya çalıştı. Pickerman ise mendiliyle alnını kurularken endişeli bakışlarını kadına refakat eden adamdan ayırmadı.

"Durun hanımefendi," diye seslendi Steeple. "Size bir teklifimiz var."

"Çok para getiren bir iş," diye bağırdı Pickerman.

Genevieve atının dizginlerini çekti. Adam başını iki yana sallayarak ona devam etmesini söyleyince de, "Hiç merak etmiyor musun?" diye sordu yabancıların onlara yetişmesi için dururken.

“Hayır,” dedi Adam.

“Paradan bahsetti ama. Paran azalmış olmalı ve ben de parasızım. Söyleyeceklerini dinlememek benim açımdan aptallık olur.”

Adam duyduğuna inanamadı. “Hiç paran yok mu?”

“Hayır, ben...”

“Hepsini harcadın değil mi?”

“Bak, neden sen...”

“Harcadın mı?” diye üsteledi Adam.

“Aslında harcadım,” diye bağırdı Genevieve.

Ona bir gün önce yolda karşılaştığı insanları ve durumlarının ne kadar umutsuz olduğunu anlatacaktı ama Adam ona fırsat vermedi.

“Vermek zorunda mı kaldın? Soyuldun mu?”

“Hayır, ben...”

“Bunu yaptığına inanamıyorum, neredeyse yola çıplak ayakla devam edeceksin...”

“Onların benden çok daha fazla ihtiyacı vardı,” diyerek onun sözünü kesti genç kadın. “Ayrıca bir yere yürüdüğüm falan da yok.”

Adam derin bir nefes aldı. “Peki, Salt Lake’e nasıl gitmeyi planlıyorsun?”

Genevieve ona döndü. “Ya atımla giderim ya da onu satıp parasını araba bileti almak için kullanırım. Bir yolunu bulurum.”

“Ya bilet alacak kadar parayı bir araya getiremezsen?”

“O zaman atımı satmam.”

“Ya yemek, kalacak yer ve...”

“Adam öfkelenerek komik oluyorsun. Her zaman çalışacak bir iş bulabilirim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Pickerman’in oflayıp puflaması dikkatini ona yönelt-

mesine sebep oldu. Yanına ilk ulaşan oydu. Steeple da arkasında kaldı.

Adam içgüdüsel bir hareketle tüfeğini kucağına koyup namıyus adamlara çevirdi ve yabancılarla ondan uzak durmalarını söyledi.

Ona bakamadılar bile, hayranlıkla Genevieve'i seyrediyorlardı.

Pickerman sözle girdi. "Yirmi dolar kazanmaya ne dersiniz?"

Steeple onu sertçe dürttü ve adamın acıyla inlediğini duyunca gülümsedi. "On dolara da ayarlayabilirdin," diye mırıldandı.

Genevieve bu ikiliye karşı nasıl bir tepki vereceğini anlayabilmek için Adam'a baktı - yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. Adamların biraz garip olduklarını düşündü, görünüşleri birbirinin tam aksiydi. Biri uzun inceydi ve terleme sorunu vardı. Diğer ise kısa ve tıknazdı. Onun da yürümekle ilgili bir sorunu vardı, bir ayağından diğerine geçerken yüzünü buruşturuyordu.

"Aklınızda tam olarak ne olduğunu söyler misiniz beyler?" diye sordu.

Steeple ona cevap verdi. "Sadece bu gece halkı eğlendirmenizi istiyoruz."

"Bu kadar yeter," diye bağırarak araya girdi Adam. "Genevieve gidiyoruz. Size gelince, siz ikiniz..."

Pickerman ellerini kaldırdı. "Kulağa geldiği gibi değil. Bir çıkmazdayız, gerçekten büyük bir çıkmaz, eğer hanımefendi bize yardım etmezse sonumuz darağacı olacak."

Steeple, "Otelin yanındaki barın sahibiyim," dedi telaşla başını Pickerman'e doğru sallayarak. "Gerçekten güzel bir sahnem var ve buraya zaman zaman gerçekten büyük

gösteri yıldızları gelir. İkimiz de çok güzel ayak bileklerinizi olduğunu gördük hanımefendi ve bacaklarınızın da şekilli olması için dua ediyoruz.”

“Bacaklarını falan görmeyeceksiniz,” diye terslendi Adam.

“Steeple çeneni kapar mısın, her ağzını açışında beyefendiyi daha da kızdırıyorsun. Bırak ben anlatayım,” dedi Pickerman. Yüzünü mendiliyle kurulamak için duraksadıktan sonra anlatmaya başladı. “Gerçekten kötü durumdayız hanımefendi. Geçtiğimiz ay içerisinde insanları iki kez hayal kırıklığına uğrattık çünkü çağırdığımız göstericiler gelmediler. Ve bugün aynı şey yeniden oldu. Para topladık ve Bayan Ruby Leigh Diamond’ın salonumuzda şarkı söylemeye gelmesi için bu parayı ona yolladık. Kasabanın her yerine ilanlar koyup insanların iştahını kabarttık ve ne oldu bilin bakalım. Gelmedi. Bir saat içerisinde insanlar şüphelenmeye başlayacaklar. O sahneye çıkmayınca da bizi yakalayacaklar.”

“Bence de öyle yaparlar,” dedi Genevieve.

“Tek yapmanız gereken şey Ruby gibi davranmak,” diye yalvardı Steeple.

“Ruby Leigh Diamond mı? Bu kadının asıl adı olamaz,” dedi kahkaha atmamaya çabalayarak.

“Alice,” diye bağırdı Pickerman. “Esas adı Alice O’Reilly.”

“Demek İrlandalı.”

“Evet, hanımefendi öyle,” dedi Steeple.

Genevieve gülümsedi. “Ben İrlandalı değilim,” dedi usulca. “Atalarım Afrika’dan gelmişler. Zaten siz de fark etmişsinizdir. İnsanlar benim Ruby Leigh Diamond olduğuma zaten inanmazlar. Siz aklınızı mı kaçırdınız?”

“Özür dilerim hanımefendi ama durumumuzun ciddiyetini tam olarak kavramış olduğunuzu sanmıyorum. Güzel bir kadın o sahneye çıkmazsa boynumuz gidecek,” diye sızlandı Steeple. “İsteriyorsanız Ruby olmak zorunda değilsiniz. Size başka bir sahne adı veririz. Opal ya da Zümrüt’e ne dersiniz?”

“Adım Genevieve. Sahnede tam olarak ne yapmam bekleniyor?”

“Anlamıyor musunuz? Ne yaptığınız umrumuzda bile değil. Gerçekten güzelsiniz, ileri geri birkaç adım atıp dönseniz bile insanlar paralarının karşılığını aldıklarını düşünecekler.”

“Gitmeye hazır mısın artık?” diye sordu Adam.

Genç kadın kafasını salladı. “Bu beylerin başı gerçekten dertte. Onlara yardım edersem kurtulabilirler.”

“Evet, hanımefendi işte bu doğru,” dedi Pickerman.

Genevieve onlar için üzölmüştü ama bir yandan da o kadar para kazanma ihtimali onu cezbetmişti. Bu güzel bir teklifti. Yine de bir ikilem yaşıyordu.

“Şarkı söyledim ama sadece kilisede,” dedi.

“Şarkı da söylüyor Pickerman,” diye bağırdı Steeple. “Bu bir işaret, söyledim sana. Bize gönderildi.”

“Tamam işte,” dedi Steeple. “Şarkı söyleyeceksiniz. Yapacağınız iş bu.”

“Ayak bileklerinizi göstermeniz...” dedi Pickerman.

Genevieve, “O kadar önemli mi?” diye sordu dayanamayarak.

Steeple omuz silkti. “Sanırım,” dedi. “İnsanlar ayak bileklerinizi görmek isteyeceklerdir.”

Adam’ın gözlerinin karardığını fark eden Genevieve, “Döneceğimi ya da sahnede bir dans figürü yapacağımı hiç

sanmıyorum ve otuz dolar kazanmak istiyorum. Fakat bu para karşılığında sadece şarkı söyleyebilirim.”

Adamlar bu konuda hiç tartışmadılar. Steeple uzanıp onun elini sıktı. “İyi bir anlaşma yaptınız küçükhanım.”

“Parayı önce alabilir miyim?” diye sordu Genevieve.

“Sahneye adım attığınız anda paranızı arkadaşınıza vereceğiz,” dedi Steeple Adam’ı işaret ederek.

“Ödemeyi yapmazsanız sizi vurur,” dedi genç kadın en tatlı sesiyle.

Pickerman Adam’a döndü. “Kimseyi vurmak zorunda kalmayacaksınız. Ödeme yapılacak.”

“Şimdi yapmamız gereken tek şey sizi arka kapıdan bara sokmak, böylelikle insanlar daha yeni geldiğinizi anlamayacaklar.”

“Daha önce bir bara hiç girmedim,” diye belirtti Genevieve.

“Bu da sizin için yeni bir deneyim olacak o zaman,” dedi Pickerman.

Adam’ın sabrı tükenmişti. “Genevieve bunu kabul edemem. Bir grup sarhoş şarkı söylemeyeceksin.”

“İçlernide bir grup kadın da olabilir,” dedi Steeple.

“Adam biraz duyarlı ol,” dedi Genevieve. “Bu beylerin yardımına ihtiyaçları var.”

Pickerman ile Steeple toprağı eşeleleyen hindiler gibi aynı anda başlarını yukarı aşağı salladılar.

“Gerçeği anlatırlarsa insanlar onlara anlayış göstereceklerdir,” dedi Adam.

“Onlara Ruby’nin gelmediğini söyleyemeyiz. Bizi asarlar,” diye belirtti Steeple.

“Gramby’de şerifiniz yok mu?” diye sordu Genevieve.

“Var hanımefendi,” dedi Pickerman. “Ama bugün

Gramby'de değil. Bankanın soyulduğunu haber aldığı için Middleton'a gitti. Aslında oradakilerin ona ihtiyaı yok çünkü federal şerifler Middleton'a gidiyorlarmış. Hırsızları hemen yakalayacaklar."

"Fakat Middleton buraya birkaç saatlik mesafede ve şerifler buraya döndüğünde biz ağaçlardan çoktan sallandırılmış oluruz," dedi Steeple.

"Bilet paralarını topladınız değil mi?" diye sordu Adam.

"Evet," dedi Steeple.

"Onlara paralarını geri verin o zaman."

Adamlar dehşetle ona baktılar. "Bunu yapamayız," dedi Pickerman.

"Bu hiç hoş olmaz," diye söze karıştı Steeple.

Adam onları mantık yoluna davet etmeye çalışmaktan vazgeçti. Genevieve onlara hâlâ şefkat dolu gözlerle bakıyordu.

"Bayan Genevieve sahnede giyecek küçük, güzel bir şeyiniz var mı?"

Genç kadın gülümsedi. "Kesinlikle yle bir şeyim var."

9. BÖLÜM

Genevieve en sevdiği kilise elbisesini giydi. Taze yapılmış tereyağı rengindeki bu elbise ayakkabıları, geniş kenarlı şapkası ve bileklerinde sona eren küçük eldivenleri ile uyumluydu. Uzun kolluydu, yakası yüksekti ve ayak bileklerine dek uzanıyordu, yani Adam'ın isteklerini tam olarak karşılıyordu. Yine de bu Pazar ayını kostümüyle ortaya çıktığında Adam mutlu olmadı. Steeple ile Pickerman de mutsuzdu. Ona giyecek başka bir şey bulması için yalvaran gözlerle bakıyorlardı.

Adam kasabanın dışındaki pansiyonda kalmaları için ısrar etmişti, fakat oraya gidip üstünü değiştirecek vakit olmadığı için Genevieve Steeple'in sahne arkasında bulunan deposunu giyinme odası olarak kullanmak zorunda kalmıştı. Pickerman'i kapıya gözcü olarak koymuş, adamın Steeple'in mekânına girmeyeceğine dair vermiş olduğu sözü hiç umursamamıştı. Adam ile Steeple sahnenin yanında bekliyorlardı. Genç kadın dışarı çıkıp yeni kıyafetiyle uygun görünüp görünmediğini sorduğunda Adam başını sallamış ve ona böylesine her şeyi ortaya koyan bir

giysiyle erkeklerin iştahını kabartacağını söylemişti. Ste-eple en azından kollarını yukarı kıvrması için yalvarırken Adam ona yaklaşarak en üst iki düğmesini de iliklemişti.

Genevieve fikrini değiştirmedeği için Adam'ın çok kızgın olduğunu biliyordu. Adam da onun çok heyecanlı olduğunu, titrediğini fark etmişti.

“Vazgeçmek için hâlâ vakit var,” diye fısıldadı.

Genç kadın ona doğru sokularak gülümsemeye çalıştı. “Sadece biraz heyecanlıyım,” diye itiraf etti.

Adam onu kollarının arasına aldı ama onu deli gibi sar-sarak kendine getirme isteğini bastırdı.

“Hadi gidelim. İçeride yapman gereken bir iş var. Böyle bir yer için çok asilsin.”

Bu sözler Genevieve'in çok hoşuna gitti. “Öyle mi-yim?” diye sordu.

“Hadi gidelim.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Otuz dolar,” diye hatırlattı ona. “Sana olan borcumu ödeyebileceğim.”

“Bana borcun yok.”

“Paranı Meadows'lara vermene sebep oldum, unuttun mu?” Sahnenin diğer tarafından gelen kalabalığın gürül-tüsü yüzünden onu duyabilmek için başını iyice eğmek zorunda kalmıştı.

“Bana yapmak istemediğim hiçbir şey yaptırmadın.”

“Tanrı aşkına! Birbirinize güzel sözler fısıldama vakti değil. Burada yapılacak bir işimiz var,” diye bağırdı Ste-eple.

“İzleyiciler huzursuzlanıyorlar,” dedi Genevieve.

“Onlar izleyici değil, kuru kalabalık,” diye terslendi Adam

Steeple genç kadının kolunu tuttu. "Seni bırakırsa nerede durman gerektiğini göstereceğim."

Onu Adam'dan ayırıp sahnenin sol tarafında duran kırmızı kadife perdeye doğru götürdü. Genevieve Adam'ın elini bırakmıyordu. Adam fikrini değiştirmesi için biraz daha çabalayabilirdi ama genç kadın paniklemiş durumdaydı ve söyleyeceği tek kelimeyi bile duymayacaktı.

Kalabalığın gürültüsü sağır ediciydi. Gururu eteklerini toplayarak kaçmasına engel oluyordu. Bir söz vermişti ve onu tutacaktı.

İzleyicileri görmek için perdeyi aralayacaktı ki Steeple bunu yapacağını anladığı anda önüne geçerek buna engel oldu.

Kalabalık iyice huzursuzlanmaya başlamıştı. İnsanlar yumruklarını masalara vurarak hep bir ağızdan Ruby Leigh Diamond diye bağırıyorlardı. Çok geçmeden boş viski şişelerini sahneye ve duvarlara fırlatmaya başladılar.

Gürültü korkutucuydu. "Sanki... Çok sabırsızlar..." dedi Genevieve çarpma ve kırılma seslerini dinleyerek.

"Ruby... Ruby... Ruby..." diye bağırmaya devam ediyorlardı.

"Onlara Ruby'nın burada olmadığını hâlâ söylemediniz mi?" diye sordu Adam.

"Şimdi çıkıp söyleyeceğim," diye söz verdi Steeple. Genç kadına döndü. "Seni takdim ettikten sonra orkestra çalmaya başlayacak ve o sırada sahneye çıkacaksın."

"Dur," diye seslendi Genevieve adam yanından ayrılmak üzere döndüğünde. "Ne olacaklar?"

Steeple gülümsedi. "İşin doğrusu bunu kimse bilmiyor. Elvin piyanosuyla bir melodi tutturalacak ve kiraladığım diğer iki kemancı da ona uyum sağlayacak."

“Tamam ama hangi şarkı?”

“Önemli mi?”

“E-evet,” diye kekeledi Genevieve.

Adam onun kolunu okşadı. “İyi olacak. Her şey çok güzel olacak,” dedi.

Genç kadının midesi altüst olmuştu. Yüzü yeşermiş bile olabilirdi. İzleyicilere bakmaya cesaret ettiği anda bunu yaptığına pişman oldu. Yukarıdaki balkondan sarkan iki adam aşağıdaki huysuz kalabalığın üzerine şişelerden içki döküyordu.

Bir adım gerileyerek Adam’ın göğsüne sığındı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Adam hayatı boyunca bu kadar bunaldığını hissetmemişti hiç. Neden Genevieve bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Kalabalığın Ruby’nin sahneye çıkmayacağını öğrendiği anda ortalığın altını üstüne getireceğini anlamıyor muydu?

“Bu aptallığı yapmakta kararlı mısınız?”

Genç kadın cevap veremeden Pickerman koşarak yanlarına geldi. “Bir an önce oraya çıksan iyi edersin,” dedi Steeple’a. “Fargus avizende sallanıyor, Şaşı Harry de onu kementle yakalamaya çalışıyor. İkisi de körkütük sarhoş.”

Adam Genevieve’in omzunu bırakarak Steeple’ı yakasından yakaladı. “O sahnedeysen yanına bir kişi bile yanaşırsa onu vururum. Anlaşıldı mı?”

Steeple telaşla başını salladıktan sonra sahneye çıktı. Genç kadın kalabalığın Ruby’nin gelmediğini öğrenince göstereceği tepkiyi nefesini tutarak beklemeye başladı.

Steeple kollarını havaya kaldırıp izleyicilere sakın olmalarını söyledi. Bunu beklenti dolu bir sessizlik takip etti. Fargus avizeyi bırakarak bir masanın üzerine indikten

sonra yerine oturdu. Şaşı Harry kemendini bırakıp hemen arkadaşının yanındaki yerini aldı ve yüksek sesle geçirdi. Kalabalık bir kahkaha savurdu ve Steeple'in hareketiyle yeniden sustu.

"Dostlarım size Bayan Ruby Leigh Diamond'ın bu gece sahneye çıkacağını söylemiştim..."

Duraksadı. Kalabalık öne doğru eğilmiş onun ne söyleyeceğini bekliyordu. Steeple bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sahnenin ortasında ayak değiştirerek durmaya devam etti ve gözlerini kısıp izleyicileri inceledi. Onlar da gözlerini kıstılar. Saniyeler hızla akıyordu ve duyulan tek ses Steeple'in çift renkli yeni ayakkabılarının gıcirtısıydı.

İzleyiciler yeniden sabırsızlanmaya başladılar. Salonun arka kısmından mırıltılar yükseldi ve bir dalga halinde öne kadar ulaştı.

Fargus yeniden avizeye, Harry de kemendine dönerken Steeple'in yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

"Size Ruby Leigh Diamond sözü vermiştim," diye bağırdı. "Ve işte karşınızda."

Gösterişli bir tavırla Genevieve'e dönerek eğildi ve sırtını dikleştirirken Elvin'e müziğe girmesini işaret etti. Sahnenin diğer ucuna doğru koşarak kaçtı, perdenin arkasına çöktü ve izleyicilerin tepkisini izlemeye başladı.

Pickerman otuz doları Adam'ın avcuna koydu, genç kadına acıyan gözlerle baktı ve hızla harekete geçip kendine saklanacak bir yer buldu.

Adam Steeple'a ateş püskürüyordu. "Onu öldürecek, o piç..."

Genevieve onun sözünü kesti. "Bu da başka bir macera olacak," diye fısıldadı. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip sahneye çıktı.

Adam da onunla birlikte ilerledi ve herkesin onu görebileceği şekilde kenarda durdu. Yavaşça tüfeğini kaldırdı ve parmağını tetiğe yerleştirdikten sonra namluyu kalabalığa çevirdi. Mesajı fazlasıyla algılanır durumdaydı. Genevieve'in Ruby olmadığını söylemeye cüret eden ilk kişi vurulacaktı. Silah yeterince caydırıcı olmazsa yüzündeki ifadeye bakmak yeterliydi. Son derece öfkeliydi ve tetiği çekmek ona büyük bir mutluluk verecekti.

Görünüşe bakılırsa bu önlemlere hiç gerek yoktu.

Genç kadın insanların nefesini kesmişti. Pazar giysilerinin içerisindeki gururlu duruşu herkesi susturmuştu. Ağzıları açık bir şekilde herkes ona bakıyordu. Elvin piyano çalmaktan vazgeçmiş, kemancılar arşelerini indirip salondakilerle birlikte ağzıları açık halde sahnedeki kadını seyretmeye başlamışlardı.

Genevieve'in sınırları harap olmuştu. Bazı maceralar yaşanmamalı, diye düşündü panikleyerek. Bunu yapmaya kalkışmak için delirmiş olması gerekiyordu. Adam haklıydı. Bu aptallıktı.

Sahnedan inmek üzere döndüğünde onun sahnede durduğunu gördü. Tüfeği ateş etmek üzere hazırды ve yüzündeki ifade neredeyse korkuyla çığlık atmasına sebep olacaktı.

Adam ona zarar gelmesine izin vermeyecekti. Gülümsemesi genişleyen Genevieve ve yeniden izleyicilere döndü. Bacakları titriyor, midesi bulanıyordu, boğazı da kurumuştu ama Adam onu koruyordu.

Bu adamı neden sevdiğini merak etmeye gerek var mıydı?

Çok kötü bir koku geliyordu burnuna. Bu etrafını çevi-

ren, günahlarla dolu viski kokusuydu. Çevresine bakınca masalarda ve yerlerde duran viski şişelerini gördü.

İzleyicilerin sarhoş olmaları ne kadar utanç vericiydi, bir anda hissettiği tiksinti heyecanını bastırdı.

Kalabalık ilk şaşkınlığını üzerinden atmaya başlamıştı. Adamların bir kısmı ona gülümsüyordu, diğerleri de kaşlarını çatmıştı. Bekledikleri o değildi ama adamlar Steeple'in o kadın yerine bir başkasını sahneye çıkardığını tam olarak algılayamadan önce Genevieve şarkısına başladı.

O andan itibaren hepsini avcunun içine aldı. Adam bunu gözleriyle görmüş olmasa asla inanmazdı. Birkaç dakika içerisinde o sarhoş serserileri ağlayan bebeklere çevirmişti.

Kilise şarkılarından birini seçmişti. "Gelin Ey Zavallı Günahkârlar." Sesi çok güçlüydü ve tınsız kalabalığın içindeki canavarı bastırmıştı. Adamlar sözleri dinledikçe birer birer başlarını eğdiler. Birkaç tanesi önünde duran viski kadehini itti. Diğerleri mendillerini çıkararak gözlerinden akan yaşları sildi.

Şarkı sona erdiğinde herkes ağlıyordu. Adam karanlığın içine doğru çekilerek tüfeğini indirdi. Onların bu garip tepkisine kahkahalarla gülmek istiyordu, fakat salon-da oluşan havayı bozma korkusuyla gıkını bile çıkarmadı. Genevieve'in bu şarkıyı neden seçtiğini elbette anlamıştı. Onları utandırmak istemişti ve izleyenlerin omuzlarının titreyişine ve başlarının eğilişine bakılırsa bunu gayet güzel başarmıştı.

İkinci şarkı "Rahmetli Annemin Benim İçin Umutları Vardı" oldu ve kalabalık daha da duygusallaştı. Üçüncü dörtlük sona erdiğinde adamlardan biri böğürerek ağlıyordu, öyle ki arkadaşları onu susturmak zorunda kaldılar.

Steeple kimsenin pahalı içkisinden satın alıp içmediğini görünce panikledi. Öne çıkarak genç kadının dikkatini çekmeye çalıştı ve Genevieve ona döndüğünde kollarını ileri geri sallayıp parmaklarını şaklatarak tempoyu bir an önce arttırmasını işaret etti.

Adam işte o zaman güldü. Mutluluğunu daha fazla saklayamayacaktı. Genevieve Steeple'a gülümsedikten sonra bu kez ölüm ve suçların bedelini ödeme gününden bahsederek başka bir şarkıya geçti, günahkârlar ışığı görüp pişman oluyorlardı. Adam bir süre sonra onun sözleri uydurduğundan şüphelenmeye başladı çünkü hiç kafiye yoktu, yine de bunu tek fark eden oydu.

Steeple kaybettiği parayı düşünerek saçlarını yolmaya başlamıştı bile, şahnenin kenarında sürekli ayak değiştirerek daha canlı bir şeyler söylemesi gerektiğini anlatmaya çalışıyor olsa da Genevieve onunla işbirliği yapmıyordu.

Genç kadın onu umursamayarak kalabalığı çılgın bir pişmanlığa sürüklemeye devam etti. Adamlardan bir tanesi hüngür hüngür ağlayarak anneye ilgili olan o güzel şarkıyı bir kez daha söylemesini istedi. Steeple telaşla hayır anlamında başını sallamaya başladı ama Genevieve bu isteği geri çevirmedi ve yürek parçalayıcı olan bu şarkıyı yeniden seslendirdi.

Şarkı sona erdiğinde herkes ağlayarak onu alkışladı ve Harry Steeple gözyaşlarına boğuldu.

Boğazı ağrımaya başlamıştı, son bir şarkı daha söyledikten sonra sahneden inmeyi planladı. Son olarak moral yükselten ritmik bir ilahiyi tüm ruhunu katarak seslendirdi. Bu şarkı babasının en sevdiği şarkıydı ve karşısındaki kalabalık da hem sözlere hem de melodiye aynı tepkiyi verdi. İnsanlar ayaklarıyla ritim tutup el çırpıyorlardı.

Barın kapısının açıldığını gördüğünde şarkının son dörtlüğündeki en tiz notayı söylüyordu. İçeri üç adam girdi.

Bir tanesi Ezekiel Jones'du.

Genevieve donup kaldı. Şarkıyı en can alıcı yerinde kesiverdi. Bir adım geri sıçrayarak Ezekiel'e baktı. Kaskatı kesilmişti. Şeytanın parlayan gözlerinin içine bakıyor, başını çeviremiyor, kıpırdamıyordu. Bu an hiç bitmeyecek gibiydi. Korku onu hareketsiz kılmıştı. Ellerini yumruk yaparak Ezekiel'in kalabalığın arasından yavaşça kendisine doğru gelişini izledi. İçten içe kendisine sürekli olarak *kaç* diyordu. Sonunda kıpırdamayı başardı ve Adam'a dönerek ona doğru koşmaya başladı ve yine hızla durdu.

Adam genç kadının gözlerinde beliren korkuyu fark etti ve ona doğru bir adım atarken tüfeğini kalabalığa doğru sallayarak tehlikenin nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Genevieve başını iki yana salladı. Hayır, onun yanına gidemez, onu böylesine bir tehlikenin içine atamazdı. Çakallar yaklaşıyordu ve Adam onu korumaya kalkışacaktı. Adam'ın yaralanma riskini göze alamazdı. Ezekiel'in gözünü bile kırpmadan onu öldüreceğini biliyordu.

Titreyerek Steeple'a döndü ve ona doğru koştu. Şapkası yere düştü. Sahneyi aniden terk etmesine şaşırان Steeple yanından geçerken onu yakalamaya çalıştı ama Genevieve çok hızlıydı.

Çantası depodaki iskemlenin yanında duruyordu. Koşarken onu hızla kaptı. Arka kapıdan çıktı, bir tarafa döndü, sonra ahırların ne tarafta olduğunu hatırlamaya çalıştı.

O hangi yöne gideceğine karar verip yeniden koşmaya başladığında Adam kapıdan dışarı çıkmıştı. Arkasından seslendi, kendisini duyduğundan emindi çünkü köşeyi

dönmeden önce tereddüt etmişti. Ana caddeye doğru koşuyordu, Adam onun ahıra gidip atını alarak kasabayı terk edeceğinden emindi.

Peşinden koşmaya başladı, sokağın başına vardığı sırada barın arka kapısının gıcırdadığını duydu ve hemen orada bulunan sandıkların arkasına saklandı.

Adam onun kalabalığın içinde gördüğü biri yüzünden korktuğunu anlamıştı ve bu kişinin kim olduğunu bulmaya kararlıydı. Genevieve'in kaçmış olması onu endişelendirmiyordu, kasabadan ayrılrsa bile ay ışığında onu izlemek son derece kolay olacaktı.

Sabırının ödülünü hemen aldı. Hayatında gördüğü en çirkin ve kaba görünümlü üç adam hızla yanından geçti. İki tanesi oldukça iri ve yapılıydı ama emirleri arkalarından gelen kısa boylu, cenaze törenine katılan bir devlet adamı gibi giyinmiş olan adamdan alıyorlardı.

Adam öndeki serserilerin arkadaki adam için çalıştıklarına karar verdi. Kısa boylu adam sokağın çıkışında purosunu yakmak için durunca diğerleri de durup onu beklemeye başladılar.

"Sizin adınıza onu kovalamamı ister misiniz Vaiz?" dedi en uzun boylu olan.

"Aceleye gerek yok," dedi Vaiz akçaağaç şurubu kadar ağdalı olan güneyli aksarıyla. "Bu kez fazla uzağa gidemez. Tanrı'ya şükür artık elimde. Sana Tanrı'nın bana yol göstereceğini söylemiştim değil mi Herman?"

"Evet, söylemiştiniz," dedi Herman.

İşığa doğru çıkınca Adam Herman'ın yüzünü iyice inceleme fırsatı buldu. Alnı şişti, burnu da yamuk, birkaç kez kırılmış olduğu kesindi, yanaklarında da pek çok iz vardı,

Adam bunların bıçak kavgaları sonucunda oluştuğuna karar verdi. Bir katil olduğu kesindi, arkadaşı da öyleydi.

“Eğer sizinle gelmeyi reddederse Lewis ile birlikte ona ne yapmamızı tercih edersiniz?” diye sordu Herman.

Vaiz cevap vermeden önce Lewis bir adım öne çıktı. “Canını acıtmamızı ister misiniz?” diye şevkle sordu.

“Öyle olmamasını umuyorum,” diye mırıldandı Vaiz. Eliyle adamlara yolunu açmalarını belirten bir hareket yaptıktan sonra sokakta ilerlemeye başladı. “Gelin çocuklar. Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder.”

Adam onları yeteri kadar dinlemişti. Usulca barın ve otelin önünden geçen üç adamı izledikten sonra binaların arasından ahırlara giden kestirme yola saptı.

Hiç ses çıkarmadan ahırdan içeri süzöldükten sonra kapıları arkasından kilitledi. Genevieve’i görmeden önce sesini duydu. Atını eyerlemeye çalışırken kısık sesle inliyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

Genç kadın yerinden sıçrayarak küçük bir çığlık attı. Arkasını döndüğü anda Adam’ı karşısında buldu. Kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. “Beni korkuttun.”

“Sen zaten korkmuştun.”

Adam onu yavaşça kenara ittikten sonra atı eyerleme işini üstlendi. Hızlı ve sessiz çalışıyordu. Genevieve ondan bir açıklama beklerken kamp yatağını toparlayıp kucakladı.

Adam tek kelime bile etmedi. İşini bitirip ona döndüğünde kucağındaki yatağı görünce onu burada bırakmaları gerektiğini söyledi.

“Kesinlikle olmaz,” diye bağırdı Genevieve.

Tartışacak vakit yoktu. “O zaman hemen eyerin arkasına bağla.” Yandaki bölmeye gidip kendi aygırını eyerledi.

Genç kadın yatağı kucığında taşımaya devam ederek onun peşinden gitti. “Benimle gelemezsin,” dedi ona.

“Elbette gelirim.” Sesinde bu konuda kararlı olduğunu belirten bir keskinlik vardı.

“Beni dinle lütfen. Artık benimle gelemezsin. Canın yanabilir.”

“Peki ya seninki?”

“Benimle gelmeni istemiyorum.”

“Bu çok kötü.”

“Adam, lütfen. Sana yalvarıyorum. Git buradan.”

“Hayır,” diye terslendi Adam. “Bu işte beraberiz. Bir an önce buradan ayrılmak istiyorum. Senin yeniden hiçbir sorunun olmadığını söyleyeceğin birkaç dakikayı bile harcayamam. Bana aynen böyle demiştin değil mi Genevieve?”

Başını eğdi. “Bana kızdığını biliyorum.”

“Hayır, kızgın değilim. Çok daha ötesindeyim.”

Genç kadın bir şeyler daha söylemek üzere ağzını açtı ama Adam elini kaldırarak ona sessiz olması gerektiğini bildirdi. Biri dışarıdan kapıyı açmaya çalışıyordu. Genevieve sese doğru dönerken Adam onu yakaladı. Onu arkasına alıp köşedeki bölmenin içine doğru iterken hiç nazik değildi. Tüfeğini kaldırdı, mermiyi ağzına sürdü ve bekledi.

Kapılar hızla açıldı ve Herman koşarak ahıra girdi. Lewis hemen arkasındaydı. İki adam farklı yönlerle ilerleyerek karanlığın içinde aranmaya başladılar.

Ezekiel Jones ağır adımlarla ahıra girdi.

“Vay, vay, vay... Burası oldukça karanlık. Nerede saklanıyorsun kızım? Burada olduğunu biliyorum. Belki de seni

daha iyi görebilmek için bir kandil yakmalıyım. Gençliğimde de saklambaç oynamayı çok severdim.”

Adam Genevieve’in titrediğini hissediyordu. Genç kadının önüne geçmeye çalışınca onu köşeye sıkıştırıp bunu imkânsız kıldı. Korumacı davrandığının farkındaydı ve serbest kalmak için yalvarınca başını iki yana salladı. Ona bakmadı çünkü bölmeleri teker teker kontrol etmekte olan iki adamı gözden kaçırmaması gerekiyordu.

Gittikçe yaklaşıyorlardı. Ezeziel kapının yanında bekliyordu. “Çık dışarı, hadi çık dışarı, her neredeyse çık dışarı,” diye bir şarkı tutturmıştı. “Korktun mu kızım? Korkmalısın da. Kimse Tanrı’nın gazabına uğramadan Ezeziel Jones’a karşı gelemez.”

“Burada ışığa ihtiyacımız var,” diye seslendi Lewis.

Ezeziel bir kibrit yaktı. Cızırtısı sessizliğin içinde patlama gibi bir etki yarattı. Bir kandil yaktıktan sonra onu kancaasından tutup ileri geri sallamaya başladı. Sonra da hızla dönerek ahırın kapılarını kapadı.

“Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemem,” diye seslendi. “Ve senin bir kez daha benden kaçmana izin vermeyeceğim Bayan Genevieve. Tırmanacak herhangi bir pencere de yok değil mi?”

Herman hemen yanlarındaki bölmeye girdi ve bir anda başını dışarı uzattı. Genevieve ile göz göze geldiği an Adam adamı fark etti ve genç kadın bağırma fırsatı dahi bulamadan tüfeğinin kabzasıyla serserinin kafasına vurdu. Herman afalladı ve hızla yere yuvarlandı.

Bu gürültü Lewis’in koşarak yanlarına gelmesine sebep oldu. Durduğu anda kendine çevrilmiş olan tüfeği gördü.

Ezeziel ağır ağır ilerleyerek kiralık katilinin yanına geldi. Adam’a baktı, ifadesi sertti ama sonra kaş çatışı hafif bir gülümsemeye dönüştü.

“Siz de kimsiniz bayım?”

“Bilmen gereken biri değilim,” diye cevap verdi Adam.

“Arkanızda sakladığınız kadınla bitmemiş bir işim var, fakat sizinle herhangi bir kavgam yok. Onu bana verirseniz buradan hiçbir zarar görmeden ayrılabilirsiniz.”

“Hiçbir yere gitmiyorum ve sen de ona yaklaşmıyorsun.”

“Durumu sizin için kolaylaştırayım.”

“Hayır.”

Ezekiel’in bakışları nefret doluydu. Konuşmaya devam ederken sesindeki nezaket yok olmaya başlamıştı. “Bir günahkâr ve suçluyu koruyorsunuz. Sizi de o yalan ağının içine çekmeyi başardı değil mi?”

Genevieve Adam’ın yanına doğru kaydı. “Asıl suçlu olan sensin,” diye bağırdı.

Ezekiel parmağını ona doğru sallayarak, “Kötü kadın,” diye haykırdı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Adam. “Ve Genevieve’den ne istiyorsun?”

Ezekiel bir horoz gibi şişindi. Bir eliyle ceketinin yakasını tutarak pozunu aldı. “Ben Vaiz Ezekiel Jones,” diye belirtti. “Ve onda bana ait olan bir şey var.”

“Bende sana ait olan hiçbir şey yok.”

“Yalan söylediğin için Tanrı seni cezalandıracak kızım.”

“Kendine vaiz demeye nasıl cüret edersin? Sen aşağılık bir hırsızdan başka bir şey değilsin.”

“Sevgili yavrum benim o kelimeyle uzaktan yakından bir alakam yok.” Yeniden Adam’a bakarken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. “Aziz Paul gibi ben de bir zamanlar bir günahkârdım ama sonra ışığı gördüm. Paramı geri istiyorum.”

“Paran bende değil,” diye bağırdı Genevieve.

Lewis öne doğru bir adım attı. Adam serserinin tam önüne yere ateş etti. Tozlar Lewis’in yüzüne sıçradı ve adam geriye sıçrayarak Ezeziel’in bacaklarına tırmandı.

Vaiz onu itti. “Benden dört bin dolardan fazla para aldı.”

“Hayır,” diye belirtti Genevieve. “Senin paranı almadım.”

“Yalan söylüyor,” diye kükredi Ezeziel.

“Adam bana inanıyorsun değil mi?”

“Hanımefendiyi duydunuz. Almadığını söylüyorsa almamıştır. Şimdi ben sabrımı kaybedip ateş etmeye başlamadan önce buradan gidin.”

Ezeziel yerinden kıpırdamadı. “Gözlerini gerçekleri görmemen için nasıl bağlamış olduğunu fark etmiyor musun? O kötü bir kadın. Seni uyarıyorum, beni dinlemezsen seni de kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyecek.”

“Neden kimin doğru söylediğine karar vermesi için şerifi çağırıp yasalara başvuruyoruz?” diye önerdi Adam.

“Hayır,” diye bağırdı Ezeziel. “Kanunu bu işe karıştırma gere yok.”

“Öyle mi?” dedi Adam.

“Kötü geçmişim peşimi hiç bırakmıyor,” diye itiraf etti Ezeziel. Kendini acındırmaya çalışıyordu ama başarısız oldu. “Aksi takdirde hemen şerife koşardım. Tanrı şahidimdir ki bunu yapardım.”

“Defol buradan,” diye emretti Adam.

Ezeziel arkasına döndü. “Bu henüz sona ermedi,” diye mırıldandı.

Lewis yerde baygın yatan arkadaşının yanına gitmek

istedi, fakat Adam ona izin vermedi. “Onu olduğu yerde bırak ve dışarı çık.”

Ezekiel ahırın kapılarını açtı. “Seni ele geçireceğim kızım,” diye haykırdı. “Nereye gittiğini biliyorum ve sana şimdiden söylüyorum... Oraya asla varamayacaksın. Hesaplaşma Günü çok yakında.”

Karanlığın içinde yok oldu. Lewis de onu izledi.

Genevieve hem yorgunluk hem de huzurla arkasındaki duvara yaslandı.

Adam onun gevşemesine izin vermedi. “Bize kolaylıkla pusu kurabileceklerini düşünmeden önce hemen buradan gitmeliyiz. Acele et Genevieve. Kahretsin, ne halt ediyorsun?”

Genevieve gözyaşlarına boğularak onun kollarına atılmıştı. “Bana inandığın için teşekkür ederim.”

Adam ona bir dakikalığına sarılmak için kendine izin verdi. Onu sıkıca tuttu, eğilip alnından öptü ve geri çekildi.

“Hadi gidelim sevgilim.”

Genevieve ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerken orada durup dalgın bir şekilde gülümseyerek ona baktı.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu Adam.

“Bana sevgilim dedin.”

“Evet, dedim. Hadi kıpırda.”

Onu eyere doğru kaldırmak istedi ancak Genevieve geri çekildi. “Yatağım.” Dönüp yatağı düşürmüş olduğu köşeden almak üzere eğildi, fakat Adam ondan daha hızlıydı. Yatağı alıp eyerin arkasına doğru savurdu.

Yatağın içinden yüz dolarlık bir banknot yere doğru süzülürken şaşkınlıkla ona bakakaldı. Para ayaklarının dibine düştü.

Paraya birkaç saniye boyunca baktıktan sonra almak için yere eğildi. Ona hiçbir şey söylemedi ama ifadesi meraklandığını ortaya koyuyordu. Genevieve ne olduğunu anlayamadan yatağın ipini çözdü ve açtı.

Yüz dolarlık banknotlar yağmur gibi ayaklarına yağarak orada küçük bir piramit oluşturdu. Adam orada ne kadar para olduğundan aşağı yukarı emindi ama yine de öğrenmek istedi.

Bakışlarını yavaşça Genevieve'e çevirdi. "Dört bin mi?" diye sordu usulca.

Genç kadın başını iki yana salladı. "Beş bine yakın. Tam olarak dört bin yedi yüz üç dolar."

"Bu sanırım Ezeziel'in parası." O kadar öfkeliydi ki konuşmakta zorlanıyordu, genç kadının ise utanmış ya da suçluymuş gibi bir hali yoktu, üzülmemiştii bile. "Açıklamak ister misin Genevieve?"

Genç kadın kollarını kavuşturdu. "Ezeziel'in parasını çalmadım."

Bakışlarını önce para yığınınına, sonra tekrar ona çevirdi. Kanıtlar ortadaydı.

"Adam."

"Ne?"

"Bana inanacaksın."

10. BÖLÜM

Tanıştıkları andan beri kadın ona sadece yalan söylemişti - ya da öyle görünüyordu - ve şu an doğruyu söylediğine inanması için hiçbir sebep yoktu. Yine de ona inandı. Ya yeryüzündeki en aptal adamdı ya da deliriyordu. Her şeye rağmen ona güvendi.

O hırsız değildi. Yanında böyle bir para bulunmasının muhakkak mantıklı bir açıklaması vardı ve Adam ilk fırsatta onun her şeyi anlatmasını sağlayacaktı.

Gramby'nin yaklaşık yirmi kilometre ötesinde kamp kurana kadar onunla hiç konuşmadı. Ateşi yaktıktan sonra takip edilip edilmediklerini kontrol etmek için geri döndü. Kampa döndüğünde genç kadın yatakları sermiş, kahveyi de hazırlamıştı.

Genevieve, Adam yemeğini yiyip atlarla ilgilendikten sonra konuyu gündeme getirdi. "Parayı çantama koymamın iyi bir fikir olmadığını düşündüm çünkü Ezeziel ilk olarak oraya bakacaktı."

"Neyse ki bakabilecek kadar yaklaşmadı."

Adam etrafına bakındı. Çantayı yatakların yanına bırakmıştı ama şu anda orada değildi.

“Parayı ne yaptın?”

Genç kadın oturduğu yerden yirmi adım uzakta bulunan büyük kayayı gösterdi. “Çantayı kayanın ve otların altına gömdüm.”

Adam onun yanına oturup ateşle birkaç dal attı. Genevieve ona elma ikram etti, teklifi geri çevrilince de elmayı yeniden kucağına koydu.

“Ezekiel bizi takip ediyor mu?”

“Hayır. Bulutlar harekete geçti. Ediyorsa bile izlerimizi görmek için çok uğraşması gerekecek.”

“Ateşten çıkan dumanı görmez mi?”

“Bu siste mi? Hayır, görmez.”

“Burası neden bu kadar nemli?”

“Juniper Şclalesi’ne çok yakınız. Genevieve onca parayı hangi akla hizmet yanında taşıyordun? Tanrım, onu ahırda atlarla bıraktın.”

“Kimse eski bir kamp yatağını çalmaz. Orası bardan çok daha güvenli bir yerdi.”

Adam öfkelenmemeye çalışıyordu. “Anlatmaya başlasan iyi olacak. Parayı Ezekiel’den çalmadıysan nereden buldun?”

“Onu Ezekiel’den çaldım, tamam mı?”

Ağzı açık kaldı. “Ne yaptın?”

Elini Adam’ın dizinin üzerine koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. “Söyleyeceklerimin tümünü dinlemeden sinirlenme. Parayı Ezekiel’den çaldım ama zaten onun değildi. Yani bu parayı bir hırsızdan çaldığımı da söyleyebilirsin. Evet, yaptığım tam olarak buydu,” dedi başını sallayarak.

“En başından başla ve mantıklı olmaya çalış.”

“Bana bu şekilde emir vermenden nefret ediyorum.”

“Konuşmaya başla Genevieve.”

Onun bu sabırsız tavrı genç kadını rahatsız etti. Elmayı çuvalın içine geri koyup ellerini kucagında kenetledi.

“Herkes gibi ben de kandırıldım. Sana annenin gittiği kiliseye gittiğimi ve oradaki koroya katıldığımı söylemiştim. Yılda bir kez Paskalya’dan önceki Pazar günleri vaizler cemaati bir araya gelir ve bir tanesi papazımız tarafından vaaz vermek üzere seçilir. Bir keresinde Vaiz Thomas Kerriman konuştu. Bizim için yardım diledi ve aileleri Kansas’a yerleştirmek için elinden geleni yapacağını belirtti. Aileler gerçekten çok zor durumdaydı Adam. Paraları, giysileri ya da yiyecekleri yoktu. Tek dilekleri her şeye baştan başlayıp yeni bir yaşama kavuşmaktı. Thomas Kerriman onların Musa’sı oldu.”

“Ezekiel Jones gibi miydi?”

“Hayır, tam tersi. Thomas’ı daha önceden de tanırdım. Aynı yerde büyüdük ve o gerçekten iyi ve dürüst bir adamdır. Kimseyi kandırmaz.”

“Pekâlâ, ne oldu?”

“O gün Ezekiel de cemaatin içindeydi. Öne çıktı ve Kerriman’a yardım edeceğine dair söz verdi. Koroyu gösterdi ve koro üyeleri kabul ettiği takdirde onları kasaba kasaba gezdirip topladıkları tüm bağışları Kerriman’a vereceğini söyledi. Beni işaret etti ve sesimin tek başına çok büyük bağışlar toplayacağını belirtti.” Bu sözleri dile getirdikten sonra utandı.

“Sesin gerçekten güzel Genevieve,” dedi Adam.

“Teşekkür ederim. Babam Tanrı’nın hepimize bir yetenek verdiğini ve bu yeteneği iyi ya da kötüye kullanmanın bizim elimizde olduğunu söylerdi hep. O zamanlar ne dediğini anlayamazdım. Şimdi anlıyorum.”

“Ezekiel yüzünden mi?”

“Hayır, benim yüzümden. Onun komplimanlarıyla başımı döndürmesine izin verdim. Tek olmak, öne çıkmak hoşuma gitmişti Adam. Ünlü ve zengin olma planları yapmaya başlamıştım. Beni çok kolay elde etti. Ben kendimi önemli sanırken, o da gururumu okşamaya devam etti. O zamanki halimden utanıyorum. Şımarık bir çocuk gibiydim. Şöhret başımı döndürmüştü ve koroda tek arkadaşım kalmıştı... Lottie.”

“Sana telgrafi yollayan kadın.”

“Evet.”

“Sen de kasaba kasaba dolaşarak şarkı söyledin ve para topladın.”

“Evet. Ezekiel günden güne daha da çok şey ister oldu. Yalnız başıma ya da bir arkadaşımın bir yere gitmeme izin yoktu. Beni izlemesi için iki adam tuttu.”

“Lewis ile Herman mı?”

Başıyla onayladı. “Ezekiel bana onların beni koruduklarını söylüyordu, fakat ben o adamlardan diğerlerinden daha çok korkuyordum. İnatla ünlü olma hayallerimi sürdürüyordum, sonra bir şey oldu ve hayatımın ne kadar sığlaşmış olduğunu fark ettim.”

“Ne oldu?”

“Annem öldü ve ben bunu cenazeden iki hafta sonra öğrendim. Birmingham’da şarkı söylüyorduk ve annemin arkadaşlarından bir tanesi bana bu haberi vermek için oraya geldi. Daha sonra annemin hastayken Ezekiel’e telgraf çekmiş olduğunu öğrendim, adam onu benden saklamıştı. Kendimi de, onu da hiç affetmeyeceğim.”

“Bilmiyordun...”

“Bilmem gerekirdi,” diye fısıldadı. “Onu görmek için eve daha sık gitmeliydim ama hayallerimin peşinden koşuyordum ve hayattaki en önemli şeyi unutuvermişim.”

“Aile.”

“Evet, aile.”

“Ezekiel bunu yapmana izin verir miydi?”

“Hayır ama bir yolunu bulabilirdim.”

Adam kolunu ona sararak genç kadını iyice kendine çekti. “Peki ya baban?”

“Annemden bir yıl sonra öldü.”

Derin bir nefes aldı. “Neden Paris’e gitmek istediğini anlıyorum. Büyükbaban ailenin tek kalanı.”

“Sana büyükbabam hakkında tam olarak gerçeği söylemedim. Paris’te olduğu doğru ama...”

“Ama ne?”

“Çok uzun zaman önce öldü. Oraya sadece mezarını ziyarete gideceğim.”

“Neden yaşadığını düşünmemi istedin?”

Genevieve ona baktı. “Dünyada yalnız olduğumu düşünseydin bana acıyacaktın ve bunun olmasını istemedim.” Bakışlarındaki şefkat karşısında ona sarılmak istedi. Ancak çekiciliğine kapılmamak için başını çevirip sözlerine devam etmek zorunda kaldı. “Pek çok insan yalnız, bana o şekilde bakmayı kes. Gerisini duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Evet, duymak istiyorum.”

Adam usulca onun kolunu okşuyordu. Genevieve onun durmasını hiç istemiyordu ama bunu düşündüğü anda elini itti.

“Annemin öldüğünü duyunca eve gitmek istedim ve Ezekiel o zaman beni odamda kilit altında tutmaya baş-

ladı. Lewis'e benim ekmek kapısı olduğumu söylediğini duydum. Çok kötü bir dönemdi. Annemi kaybetmenin getirdiği şok her şeye farklı bir açıdan bakmamı sağladı. Boş bir hayal peşindeydim ve aslında şöhreti de parayı da istemiyordum. Sadece babamı ve bana söylediklerini düşünüyordum. Yeteneğimi iyilik ya da kötülük uğruna kullanabilirdim. Seçim bana aitti. Ondan sonra kesinlikle gerekmediği sürece para için şarkı söylememeye karar verdim.”

“Barda para için söyledin.”

“Evet ama öyle olması gerekti, hem zaten sadece ilahi söyledim. Yemek ve yatacak yer için paraya ihtiyacımız vardı.”

“Neredeyse beş bin doların var,” diye hatırlattı Adam ona.

“Ama o benim param değil. Kerriman ile onun sorumlu olduğu ailelere ait.”

Adam başını sallayarak durumu anladığını ortaya koydu. “Bana parayı Ezeziel'den almayı nasıl başardığını anlat.”

“Bir akşamüstü New Orleans'ta çok eski bir kilisenin bahçesinde otururken Thomas'ı avluda gördüm. Ezeziel ile konuşuyordu, çok kızgındı. Ezeziel ise kahkahalar atarak onunla dalga geçiyordu.”

“Koruman neredeydi?”

“O gün benden Lewis sorumluydu. Beni odama kilitlemesine izin verdim, sonra da kaçtım.”

“Pencereden?”

“Evet, pencereden. Ezeziel'in dört bin doların üzerinde para topladığını ve Thomas'a bir kuruş bile vermeyeceğini söylediğini duydum.”

“Peki, Thomas ne yaptı?”

“Onu yöneticilere şikâyet edeceğini söyledi ve Ezekiël delirdi. Tek bir kişiye bile bir şey söylerse onu öldüreceğini söyledi. Thomas başlangıçta ona inanmadı, fakat Ezekiël ona daha önce de adam öldürmüş olduğunu ve gerekirse yine öldüreceğini söyledi.

“Lewis ile Herman Thomas’ı dövmeye başladılar. Yere düştü ve o zaman Ezekiël onu tekmelemeye başladı. Dehşete kapılmıştım, çılgılık bile atamadım. Onu dövmeyi bırakmaları için oraya doğru koştum ama benden önce başkaları yetişti. Lewis ile Herman kaçtılar. Ezekiël kaçmadı. Her zamanki kibriyle arkasını dönerek kiliseye girdi.”

“Ve sen de o zaman parayı ondan çalmaya karar verdin, değil mi?”

“Evet. Odasına gittim ve parayı yatağının altında buldum. Aptal adam geceleri onun üzerinde uyuyordu. Çantama koydum ve oradan ayrıldım.”

“Rosehill’e gelmek üzere?”

Genevieve başını iki yana salladı. “Thomas hastaneye kaldırılmıştı, New Orleans’ta saklanıp iyileşmesini bekledim, parayı ona verecektim. Onu ziyaret etmeye cesaret edemiyordum. Ezekiël’in adamları beni görebilirlerdi. Bu cesareti topladığımda bir gece hastaneye girdim ama Thomas Kansas’a gitmek üzere oradan ayrılmıştı.”

“Ve sen de şimdi oraya gidiyorsun, yanılıyor muyum?”

“Evet, oraya gidiyorum. New Orleans’tan ayrıldığımda doğruca Kansas’a gitmeyi planlıyordum ama sonra Ezekiël konusunda endişelenmeye başladım. Thomas’a neler yaptıklarını gördüğümü biliyordu ve parayı neden aldığını

çözmesi uzun zaman almazdı. Beni takip edip yolda pusuya düşürmelerinden korktum.”

“Ve Rosehill’e geldin.”

“Çiftliğin saklanmak için ideal bir yer olacağını düşündüm. Ezekiël’in beni oraya kadar takip etmeyeceğinden emindim.”

“Keşke bana bunları kütüphanede konuştuğumuzda anlatmış olsaydın.”

“Senin bu işe karışmanı istemedim. Bu benim sorunumdu ve ben halletmeliydim. Sana söylemiş olsaydım parayı benim yerime Thomas’a iletmeye kalkışacaktın ve bu da seni tehlikeye atacaktı. Öyle değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Adam.

“Parayı Thomas’a benden başkasının vermesini istemiyorum. Ezekiël’in planının bir parçası olmadığımı öğrenmeli.”

“Bunu zaten biliyordur.”

“Ayrıca ona ne kadar üzgün olduğumu da söylemeliyim, fakat bu arada gerçekçi olmalıyım değil mi? Ezekiël pes etmeyecek, edecek mi?”

“Hayır, etmeyecek. Beş bin dolar buna değer.”

“Bana bir söz verir misin?” Kolunu ittikten sonra ona doğru döndü. “Bana bir şey olursa ya da ayrılırsak bu parayı Thomas’a götürür müsün?”

“Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Adam, bu para o insanlar için önemli. Onlara yiyecek, giyecek ve huzur sağlayacak. Söz ver,” diye directti Genevieve.

“Söz veriyorum.”

Başını öne eğdi. “Hakkımda neler düşündüğünü hayal dahi edemiyorum. Saf, aptal, değersiz ve...”

Adam, kendisi hakkında atıp tutmasına son vermek adına çenesini kavrayıp onu öptü. Dudakları dudaklarını hafifçe okşadı. “İyi kalplisin,” diye fısıldadı boğuk bir sesle,

Genç kadın geri çekildi. “Böyle düşünmene izin veremem. İyi kalpli değilim. O kadar çok kendimi düşünmeseydim Ezekeil’in nasıl biri olduğunu baştan görebilirdim. Tam bir aptal gibi davrandım ama dersimi aldım. Şimdi neden o kadar şüpheli bir insan haline geldiğimi anlayabiliyor musun?”

Çok ciddiydi, bu yüzden Adam gülmeye cesaret edemese de gülümsemesine engel olamadı. “Şüpheli olmayı ne kadar çok istediğinin farkındayım sevgilim, fakat henüz bunu beceremedin. Ayrıca sende şüphe edilebilecek hiçbir yan yok. Tanıştığım en güvenilir insanlardan birisin. Çok güzel bir kalbin var Genevieve.”

“Yine yaptın,” diye fısıldadı.

Adam onu usulca kendine doğru çekiyordu.

Genevieve ona karşı koymadı, tam aksine kollarını onun boynuna doladı. Gözlerinin içine baktı ve onun hayatında gördüğü en mükemmel erkek olduğunu düşündü. Ondan ayrılma gücünü kendince nasıl bulacaktı?

“Ne yaptım?” diye sordu Adam.

“Bana sevgilim dedin,” dedi nefesi kesilerek. “Bunu bir daha yapmamalısın.”

“Neden?”

“Çünkü hoşuma gidiyor,” diye kekeledi. “Ve şimdi beni yeniden öpeceksin değil mi? Bunu da yapmamalısın. Beni öpmeye devam ettiğin sürece ayrılma zamanımız geldiğinde bunu yapmak benim için çok zor olacak. Sefil olacağım. Ben Paris’e gitmek zorundayım, sen de evine. Ama dost

olabiliriz değil mi? Adam, şu an beni öpmeni gerçekten çok istiyorum. Sadece bir öpücük ve sonra...”

“El mi sıkışacağız?” dedi Adam kuru bir sesle.

“Evet. Ya da dostların yaptığı gibi yanağıma küçük bir öpücük kondurabilirsin.”

Sadece dostluk mu istiyordu, fazlası yok muydu? O noktayı çoktan geçmiş olduklarının farkında değil miydi? Bu belki de kendi hatasıydı. Ona hislerinden bahsetmemişti. Bunu değil tartışmak düşünmek bile istememişti ki. Onu umursadığının farkındaydı, fakat bunu açıklamadan önce tüm sorunları çözmesi gerekiyordu.

Konuşmaya başladığında sesi inanılmaz bir yumuşaklıktaydı. “Sanırım kafana bir şeyi çok iyi sokman gerekiyor. Dostlarımla öpüşmem, onları yanaklarından öpmem ve onlara asla sevgilim demem.”

“Bunu yapamayız.”

Gerçekten insanı çileden çıkarıyordu. “Yaptık bile.”

Acınacak haldeydi. “Birbirimize hiç uygun değiliz. Bunun farkındasın değil mi? Sen huzur ve sükûnet istiyorsun. Bense tam bir baş belasıyım.”

“Hayır, değilsin. Sinir bozucu ve inanılmaz derecede inatçısın ama baş belası değilsin ve ben senin dostun değilim.”

Genevieve yavaşça geri çekilmeye çalıştı ama Adam’ın onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Onu hızla kucağına oturttu ve çılgınlığını duymazdan geldi. Yüzünü elleriyle kavradı ve ona doğru eğilirken, “Zaten hiç şansım yoktu, değil mi?” diye fısıldadı.

Genç kadın onun ne demek istediğini anlayamadı, Adam ise onu öpmekle meşguldü.

Dudakları sıcacık ve istekliydi. Bu dostça bir öpüş değildi, genç kadın bundan emindi. Adam onun dudaklarını aralamasını, dilinin onunkiyle buluşmasını sağladı. Genevieve ona karşılık vermeye başladı, başlangıçta ürkekçe sonra büyüyen bir tutkuyla. Çekingenliğini birkaç kalp atışı kadar sürede yok etmeyi başarmıştı.

Adam ona doyamıyordu. Dudakları dudaklarında gezinmeye devam ettikçe tutku alışverişi de devam ediyordu, sonunda kendini geri çekilmeye zorladı, nefes almak zorundaydı. Genç kadının kesik kesik soluması kulağına bir müzik gibi geliyordu.

Dostluğun canı cehenneme.

“Şimdi elimi sıkamak istiyor musun?” diye sordu ikna edici bir sesle.

Bu iması genç kadını hiç etkilemedi. Mutlulukla ona sığınmıştı. Başını omzuna yerleştirmiş, gözleri kapalı bir şekilde teslim olmuş halde anın tadını çıkarıyordu.

Adam onu bir süre daha kollarının arasında tuttu. Usulca sırtını okşuyordu, aslında sadece yumuşak bedenini düşünmek istiyordu ama Ezekiel Jones sürekli olarak araya giriyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ezekiel Jones’u.”

“Bunun çok nahoş bir konu olduğunun farkındayım. Kasların çok gerildi ve nefesimi kesecek kadar sıkmaya başladın beni.”

Adam rahatlamaya çalıştı ve tutuşunu gevşetti. “Şimdi oldu mu?”

“Evet,” dedi Genevieve. “Muhtemelen kucağından inmem gerek ama kıpırdamak bile istemiyorum,” diye itiraf etti. “Ben de Ezekiel’i düşünüyordum. Birini öldürdüğü-

nü söylerken doğruyu mu söylüyordu sence? Yoksa sadece korkutmaya mı çalışıyordu?”

“Bence doğruyu söylüyordu ve bu konudaki eksik parçaları bulmaya kararlıyım. Bana Ezeziel adını sonradan aldığını söylemiştin. Gerçek adının ne olduğunu biliyor musun?”

“Henry Stevens,” dedi. “Bir kez Lewis’in ona bu isimle hitap ettiğini duymuştum. Ezeziel çılgına dönmüş ve ona bir daha bu isimle hitap ederse başına çok kötü şeyler geleceğini söylemişti. Aptal adam o kadar çok bağırıyordu ki bütün koro adını duymuştu.”

Adam bu bilgiyi hemen aklının bir köşesine yazdı. Henry Stevens. Bu ismi unutmuyacaktı. Ezeziel adını seçilmiş adam olduğu için mi yoksa suçlarını örtbas etmek için mi değiştirmişti? Bunu bir an önce bulmaya kararlıydı.

“Salt Lake’e vardığımızda sanırım federal şeriflerin bürosuna bir ziyaret yapmam gerekecek.”

“Orada birilerini bulacağını sanmam. Bay Steeple bize hepsinin Middleton’a gittiğini söylemişti, banka soygununu araştırıyorlarmış, hatırladın mı?”

Birdenbire Adam’ın aklına bir plan geldi, bu yüzden kendini gülümserken buldu. Plan işe yararsa mükemmel olacaktı, bu riske girmeye değerdı. Ezeziel hak ettiğini bulacaktı ve Adam da onu öldürmek zorunda kalmayacaktı. Tabii bu işin içinde hâlâ pek çok se-sa vardı. Genevieve’i saklayacak güvenli bir yer bulabilirse, Ezeziel’in kendisini Middleton’a kadar takip etmesini sağlayabilirse, federal şerifler gerçekten oradaysa... İşte o zaman Adam o pislği avuçlarının arasına alacaktı.

"Ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Genevieve.

Adam'ın düşüncelerini yüksek sesle dile getirmişti. "Öyle mi?"

"Evet," dedi genç kadın. "Birimiz Ezeziel'i kuzeye doğru takip ederken, öbürümüzün parayı Kansas'a götürmesi gerekiyor."

Adam bu sözleri başını sallayarak reddetti. "Ben Ezeziel ve arkadaşlarıyla işimi halledene kadar para bankada durmalı."

"Delirdin mi sen? Bu tepelerde dolanan banka hırsızları var. Çalarlar. Benim planım daha mantıklı."

"Benim daha da iyi bir planım var. Sana güvenli bir yer bulacağız ve ben Ezeziel'in icabına bakacağım."

"Bu söz konusu bile olamaz. Bu benim sorunum ve ben çözmeliyim."

"Hayır, bu bizim sorunumuz ama ben çözeceğim. Benimle gelmeyeceksin. Sürekli olarak senin için endişelenirken odaklanmam gereken şeye odaklanamam."

"Ne gibi?"

"Ezeziel'in ortalığa dehşet saçmasına bir son vermek gibi."

"Benim için endişelenmen çok hoş ama Adam beni işin dışında bırakamazsın. Bir köşede sessizce oturup kendini tehlikeye atmanı izleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun? Bunu duymak dahi istemiyorum."

Adam gülümsedi. "Seni bir salona yerleştirmek gibi bir niyetim yok. Aklımdaki yer Ezeziel'in sana ya da paraya yaklaşmaya cesaret edemeyeceği bir yer."

"Öyle bir yer yok."

Tartışmaya devam etmesini engellemek için onu yeniden öptü. “Güven bana Genevieve. Mükemmel bir yer biliyorum.”

Julie Garwood - Kırmızı Bir Gül

11. BÖLÜM

Adam onu hapishaneye yerleştirdi. Genç kadın onun parayı korumak için mükemmel bir yer bulunduğunu kabul etmiş olmasına rağmen bu seçimden memnun değildi çünkü Adam Ezekiël ve adamlarının peşine düştüğünde Genevieve'in orada oturup beklemesini isteyecekti. Onunla birkaç dakikalığına yalnız kalabilse mutsuzluğunu ifade edebileceğinden emindi, fakat hapishane kanun adamlarıyla doluydu ve Adam'ı yabancıların önünde eleştirmek gibi bir niyeti yoktu. Buna rağmen Adam boş hücrelerden birinde rahat edeceğini söylediğinde ona öfkeli gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

Şerif Norton'un masasının karşısında duran iskemlede, kucığında çantasıyla oturuyordu. Ellerini çantanın üzerinde kenetlemişti. Adam tam arkasında duruyordu. Şerif iskemlesinin üzerinde duran kâğıtları topladıktan sonra yerine oturarak arkasına yaslandı. Yaşlı ve göbekli bir adamdı, gözlerinde melankolik bir ifade vardı. Yüzü Genevieve'e av köpeklerini hatırlatıyordu. Gülümsediğinde ikinci bir gerdanı oluşuyordu ki çoğu zaman gülümsüyordu ve su-

ratında kulaklarına kadar uzanan yeni kıvrımlar belirliyordu. Ona ve Adam'a çok nazik davranıyordu. Genç kadın onu hemen sevmiştii. Babacan bir ilgiyle onlara nasıl yardım edebileceğini sormuş ve sözünü kesmeksizin sabırla Adam'ı dinlemeye başlamıştı.

Diğer iki federal şerif ise duvara yaslanıp ona kulak kesilmişti. Adamların hem görünüşleri hem de tavırları kardeşlermiş gibi birbirlerine benziyordu. İkisinin de boyu 1.80 civarındaydı, aynı yorgun ve görmüş geçirmiş ifadeye sahiptilerdi. Daha kaslı olanın adı Davidson idi diğeri de Morgan.

Varlıkları aslında içini rahatlatmalıydı ama tam aksine sinirini bozuyordu. Bakışları üzerindeydi. Tehlikeli bir duruşları da vardı. Genevieve adamların bu kadar korkunç görünmesine sebep olan şeyleri hayal dahi edemiyordu. Kimbilir ne korkunç şeyler görmüşlerdi? Kafasında her tür ihtimali bir bir değerlendirdikçe içinden gelen koşarak kaçma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Bakışlarını üzerinden çekmelerini istiyordu. Bir anda birinin atlayıp kendisine vuracağından korkuyor, kıpırdamadıklarından emin olmak için dakika başı onlara dönüp bakıyordu.

Adam huzursuzluğunu hissetmiş olmalı ki elini omzuna koyarak hafifçe sıktı.

Adam durumu tüm ayrıntılarıyla, hatta Genevieve'in değinmesini bile istemediği ayrıntılarıyla anlatıp sözünü bitirdikten sonra Şerif Davidson genç kadının arananların resimlerine bakarak Ezekiel'in onların arasında olup olmadığını kontrol etmesini önerdi.

Şerif köşede duran diz yüksekliğindeki kâğıt yığını

işaret etti. “Hepsi orada, onları bitirmenizin bütün gününüzü alacağından eminim.”

“Adam, Jones ile arkadaşlarının sizi takip ettiklerinden emin misin?” Morgan soruyu Adam’a sormuştu ama bu süre zarfında bakışlarını Genevieve’den ayırmamıştı.

“Evet, Middleton’a gelirken takip edebilmeleri için yeterince iz bıraktım.”

Davidson Genevieve’e doğru bir adım attı. Genç kadın yerinden sıçradıktan sonra öfkелendi.

“Beyler neye bakıyorsunuz?” diye sordu.

Şerifler tekrar ona dönmeden önce birbirlerine baktılar. Davidson kaşını kaldırıncı tam bir koyuna benzedi, Morgan ise buz gibi ifadesini korudu. Genevieve adamın son beş dakikadır gözünü bile kırpmamış olduğunu düşündü.

“Size bakıyordum hanımefendi,” dedi Davidson.

“Keşke bakmasanız,” dedi. “Sizi durdurmak için her an bir suç işlediğimi itiraf edebilirim.”

“Aklınızda belli bir suç var mı?” diye sordu Morgan. Gözlerinin kenarlarında gülümsediğini belirten ince çizgiler oluştu.

Şerif ona insan gibi görünmeye başlamıştı. Rahatlatarak, “Hayır,” dedi. “Bir tane uyduracaktım. Ne kadar korkutucu olduğunuzun farkında mısınız? Evet, elbette farkındasınız. Suçluları bu şekilde sorguluyorsunuz değil mi?”

“Genevieve sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Adam.

“Anlatmaya çalışsam da anlamazsın. Sen de aynı şeyi yapıyorsun.”

Davidson kahkahalarla gülmeye başladı. “Hanımefendi gerçekten Ruby Leigh’yi taklit ettiniz mi?”

“Diamond,” diye ekledi Morgan sırtarak.

“Öyle bir isimle anılacak birine benzemediğiniz aşikâr,” dedi Davidson.

Genç kadın kaşlarını çatarak şerife baktı. “Nasıl görünüyormuşum?”

“Asil,” dedi Davidson. “Siz bir hanımefendisiniz ve sizi bir barın sahnesinde dururken hayal etmekte zorlanıyorum.”

“Kimseyi taklit falan etmedim, en azından bilinçli olarak böyle bir şey yapmadım. Bay Steeple beni oyuna getirdi. Adam şeriflere bir barda şarkı söylediğini anlatmana gerçekten hiç gerek yoktu.”

Adam onun omzunu yeniden sıktı. Davidson savunmaya geçti. “Bize Ezekiel’i ilk gördüğü yeri anlatıyordu, haliyle bardan bahsetmek zorundaydı.”

“Sizi temin ederim ki sarhoşları eğlendirmek gibi bir alışkanlığım yok, ben sadece kilise şarkıları söylerim.”

“Orada bulunan herkesi ağlattığınız doğru mu?” diye sordu Morgan.

“İsteyerek olmadı.”

Bu cevap adamları yeniden güldürdü. Genevieve’in utancı dayanılmazdı. Gürültünün dinmesini bekleci ve hafifçe kekeleyerek Ezekiel ve adamları konusunda ne yapmayı düşündüklerini sordu.

“Bu konuda endişelenmeyin küçükhanım,” dedi Norton.

Onun bu olayı küçümseyen tavrı Genevieve’in hiç hoşuna gitmedi. “Şerif, Ezekiel Jones benim peşimde. Bu konuda endişelenmek zorundayım, ayrıca Adam için de endişelenmek zorundayım. Bu üç korkunç adamın peşini bırakmamaya kararlı. Lütfen omzumu sıkmayı bırak,”

diye ekledi başını kaldırıp Adam'a bakarak. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Kararımı çoktan verdim," dedi Adam tartışma kabul etmez bir tonlamayla.

Genç kadın şeriflere döndü. "Evet?" diye sordu.

"Evet, ne?" dedi Davidson.

"Birinizin Adam'ın kanunları eline alamayacağını söylemenizi bekliyorum."

Morgan omuz silkti. Bu genç kadının umduğu bir cevap değildi. Şerif sözlü olarak açıklama yaptığında ise duyduklarından hiç hoşlanmadı. "Çok kararlı görünüyor hanımefendi, söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Jones'un peşine düşmek istediği için onu suçlayamam. Sevdiğim kadını tehdit eden birileri olsaydı onları kesinlikle durdururdum."

Genevieve şerifin tahminini düzeltip düzeltmemesi gerektiğine karar veremedi. Adam onu sevmiyordu, sadece ona yardım ediyordu. Hepsi bu.

"Ezekiel bir cinayet ya da suçtan dolayı aranıyorsa o zaman onunla konuşmayı gerçekten çok isterim," diye devam etti Morgan sözlerine.

Adamın bu klasik şerif tavrı genç kadının dikkatini dağıttı. "Onunla konuşmanızı istemiyorum. Onu kilit altına alın. Eğer işlediği cinayet rapor edilmediyse ben de ona karşı suçlamada bulunurum."

"Neye dayanarak?" diye sordu şerif.

"Adam beni odama kilitledi."

"Özür dilerim ama sözünüze karşılık olarak onun sözü de dinlenecek ve sizi kilitlediğini kabul edeceğini hiç sanmam," dedi şerif.

“Resimlere bir an önce bakmaya başlasanız daha iyi olacak,” diye önerdi Davidson.

“Evet, elbette ama bu arada Ezekiël ile adamlarını tutuklamanızı istiyorum ve size onları tarif edebilirim.”

“İşte yine başladığımız yere döndük,” dedi şerif. “Daha önce de söylediğim gibi onları neye dayanarak tutuklayacağız?”

“Mesela?” diye sordu genç kadın.

Şerif bu soruya cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Mesela aralarından bir tanesi sizi vurursa o zaman onu cinayete teşebbüsten tutuklayabiliriz.”

Davidson sırtıttı. “Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum hanımefendi ancak kanun kanundur. Belki onunla konuşup gözünü korkutarak peşinizi bırakmasını sağlayabiliriz.”

“Ryan’dan Ezekiël ile konuşmasını isteyebiliriz,” dedi Morgan arkadaşına.

“Adam, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Genevieve.

Dönüp baktığında orada olmadığını gördü. “Ne zaman gitti?” Şerif ona cevap vermeden önce ayağa fırlayarak kapının önüne gitti.

“Birkaç dakika oldu,” dedi şerif. “Lütfen oturun. Resimlere bakmaya başlamanız gerekiyor. Bunlar son döneme ait olanlar. Jones’un daha eski bir dönemde bir suç işlemiş olduğunu düşünüyorsanız sizi depoya götürmem gerek. Bana gönderilen her resmi saklarım. On yıl önce gönderilenler bile duruyor.”

“Siz onlara bakarken Morgan ile ben telgraf merkezine uğrayıp bilgi almak için birkaç telgraf yollayacağız. Adam bize iyi bir tarif verdi, çok kısa zamanda bir şeyler öğrene-

ceğimizden eminim. Bu arada gerçekten emin ellerdesiniz,” dedi Davidson.

“Sonra yeniden dağlara mı çıkacaksınız?”

Morgan onayladı. “Ryan zaten doktorun evinin orada bekliyor, belki de şahidimiz hayatta kalmayı başarır. Başınız derde girdiği anda yardımınıza koşacaktır.”

Genevieve federallerin gidişini izledikten sonra şerife dönerek sordu. “Bay Steeple bana federal şeriflerin Middleton’a geldiklerini söylemişti. Ryan da üçüncüleri değil mi?”

“Evet, hanımefendi. Morgan ile Davidson emir'lerini ondan alıyorlar, o hepsinin üstü. Bu arada en gençleri.”

“Adının Daniel olma ihtimali var mı?”

“Evet, adı bu. Ona şerif ya da efendimin dışında bir şekilde hitap edeceğini hiç sanmam. Dost görünen biri değildir. İşin aslı kasabadaki herkes ondan korkuyor. Morgan’ın Ezekiël Jones ya da Henry Stevens ya da adı her neyse o adamla neden Ryan’ın konuşmasını istediğini gayet iyi anlayabiliyorum.”

“Morgan Şerif Ryan’ın doktorun evinin orada durduğunu söylerken neden bahsediyordu?”

“Doktor Garrison’ın evinde zavallı Luke MacFarland’ın hayatta kalıp kalamayacağını anlamaya çalışıyor. Burada önceki gün çıkan sorunların tek tanığı. Basit bir banka soygunu olarak başlayan olay sonunda bir toplu katliama dönüştü. Luke dışarıda duruyordu ve pencereden tüm olanları gördü. Bayılmadan önce bana ve Ryan’a lideri tanımlayabileceğini söyledi.

“Banka çalışanları paraları büyük bir uysallıkla onlara vermişler ve soyguncuların bir kahramanlığa kalkışmayacaklarını iyice anlamaları için ellerini hep havada tutmuş-

lar. Yani hiçbir tehdit yokmuş ama yine de soyguncular ateş açmışlar. Bankanın başkanı Frank Holden'ın başında altı kurşun vardı. Tavan bile kan içerisindeydi. Bu son derece soğukkanlı ve canice bir girişimdi, beş iyi adam köpekler gibi öldürüldü.”

Genevieve hikâyeden fazlasıyla etkilenmişti. “Zavallı adamlar,” diye fısıldadı. “Karşı koymadıysa neden öldürüldüler?”

“Hepsi şahit olacaktı, sebep bu. Luke ve Nichols da her şeyi gördüler ve ikisi de vuruldu. Luke midesinden vuruldu, yani aslında çok fazla şansı yok ve bu ailesi için çok kötü bir durum. Karnı doyurulması gereken bir karısı ve dört oğlu var, ölürse ne yapacaklar hiç bilmiyorum.”

“Peki ya diğeri?” diye sordu.

“Nichols kalbinden vuruldu. Doktor o an ölmüş olduğunu söylüyor.”

“Umarım federaller bu adamları yakalarlar ve ömürlüğünün sonuna kadar hapse atarlar.”

“Ben ipe çekmelerini tercih ederim,” dedi Norton. “Şimdi Davidson ile Morgan'ın Adam'ın Ezeziel'in çaresine bakmasına neden izin verdiklerini anlıyor musunuz? Şu an bu çetenin peşindeler. Son dönemde hiçbiri doğru düzgün uyumadı.”

“Çeteyi bulabileceklerini düşünüyor musunuz?”

“Olabilir de olmayabilir de. Dağlarda yüzlerce mağara var ve herhangi birinde saklanıyor olabilirler. Ama sonunda yakalanacaklar çünkü günün birinde bir hata yapacaklar. Bu beşi bir yılda çok fazla adam öldürdü. Liderleri şeytan gibi akıllı ve Ryan'ı bu kadar zamandır peşinden koşturuyor. Pislik herif yakalanma ihtimaline karşın arkasında hiç şahit bırakmıyor.”

Şerif ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak esnetti. “Yalnız kalmak canınızı sıkmazsa doktorun evine gidip Luke’un ne durumda olduğuna bakmak istiyorum.”

“Önemli değil,” dedi Genevieve. “Ama yolda Adam’a rastlarsanız, resimlere bakarken yardımına ihtiyaç duyduğumu söyler misiniz?”

“Onu yakın zamanda göreceğimi hiç sanmıyorum,” dedi şerif. “İkimiz de onun adamları aramaya gittiğini biliyoruz. Muhtemelen kasabanın dışındaki tepede bekliyor. Gramby’den gelen birini yakalamak istesem ben öyle yapardım. Middleton’a o taraftan tek giriş ahırın yanından, fakat muhtemelen akşam eli boş dönecektir. Burada üç federal şerif bulunduğunu siz duyduysanız bunu Jones denen adam da duymuştur.”

Genevieve başını iki yana salladı. “Ezekiel’in o kasabada birileriyle konuşacak kadar uzun kaldığını hiç sanmıyorum. En azından Adam öyle olduğunu umuyor. Şerif, onun için endişeleniyorum. Ezekiel çok korkunçtur ve yanındaki iki adam bir an bile düşünmeden insanı sırtından vurabilir.”

“Burada tedirgin bir halde oturmanızı istemiyorum,” dedi şerif. “Belki de gidip Adam’ın nasıl olduğuna bakayım. Benim yardımına ihtiyacının olmadığından eminim o da ayrı bir mesele. Görünüşünden üç kişiye rahatça karşı koyabileceği anlaşılıyor.”

Deponun yerini gösterdikten sonra onu yalnız bıraktı. Genevieve ilk bakışta bu işin imkânsız olduğunu düşündü, her yer kâğıt yığınlarıyla doluydu. Duvarlarda tavana kadar uzanan raflar sıralıydı ve onlara sığmayanlar da yere konmuştu. Toz hapsirmasına neden oluyordu ve eski resimlerin bir kısmı dokunduğu anda parçalanıyordu.

Sonra durumun başta sandığı kadar karışık olmadığını fark etti. Şerif resimleri geliş yıllarına göre ayırmıştı. Son dönemde gelenlerle ilgilenmedi, bir yıllık olanları inceleyerek işe başladı.

Üç saatin sonunda yerde oturmaktan bedeni gerilmişti, acıkmıştı ve her yanı tozla kaplıydı. Bacaklarına giren krampı gidermek için ayaklarını öne doğru uzatırken henüz bakmamış olduğu bir yığının devrilmesine sebep oldu. İçini çekerek öne doğru eğilip onları toplamaya çalıştığı anda keyifle çığlık attı. Ezekiel Jones'un çirkin suratı tam karşısındaydı.

Çizim çok doğru yapılmıştı, adamın kısık, boncuk gibi gözleri çok doğru işlenmiş ve özündeki tüm kötülük resme yansıtılmıştı. Cinayet ve gasp suçlarından aranıyordu, silahlı ve tehlikeli olduğu uyarısı da vardı ki Genevieve buna zaten tanıklık edebilirdi, ayrıca adamın yakalanmasını sağlayana yüz dolarlık bir ödül de verilecekti. Sayfanın alt kısmında bir şeyler daha sıralandıktan sonra iri puntolarla “ölü ya da diri” diye yazılmıştı.

Bu keşfinden dolayı o kadar çok heyecanlanmıştı ki bir an ne yapacağını bilemedi. Adam'ın bu ilanı bir an önce görmesi gerekiyordu. O zaman karşısındaki düşmanın ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlayacaktı. Tanrım, adam gerçekten cinayet işlemişti. Onun bu iğrenç suçuyla övündüğünü duymuştu ama o zaman buna tam olarak inanmamıştı. Bu ilan tüm şüphelerini yok etmişti. Ezekiel bir katildi. Adam'ın bunu gördükten sonra adamı federallerin yakalaması kararını vereceğini umuyordu.

Çantasını kaptı ve ön kapıya doğru koştu. Sonra Thomas'ın parasını yanında taşımasının aptallık olacağını düşündü. Hücrelerden birine çantayı koyup kapısını

kilitledi. Anahtarları orada bırakmayacaktı, metal halkayı bileğine geçirdi. Attığı her adımda anahtarlar birbirine çarparak şıkırdıyordu.

Sokaklar ve kaldırım bir yerlere gidip gelen insanlarla doluydu. Adam'ın nerede olduğunu tam olarak bilemiyordu, onun Ezeziel'i ahırların arkasındaki tepenin eteğinde bekliyor olduğunu umdu. Şerif Gramby'den Middleton'a gelen yolun tek girişinin orası olduğunu söylemişti, Ezeziel peşlerinden geliyorsa o yolu kullanacaktı. Daha önce Ezeziel'in Middletown'da federal şeriflerin olduğunu bilmediğini düşünmüştü ama şimdi için için bunu duymuş olması için dua ediyordu, böylelikle kasabadan uzak duracaklardı. Adam'ın üç adama karşı duracak olması fikri genç kadını çok korkutuyordu. Adam hep kuralına göre oynardı. Bir adamı asla sırtından vurmazdı. Ezeziel ise vururdu.

Bu ihtimal onun daha da çok korkmasına sebep oldu. Bir anda ahırlara doğru koşmaya başladı.

Silah sesi duyuldu. Bu gürültü tökezlemesine sebep oldu. Yere düşmemek için yanındaki direğe tutunurken elindeki ilanı düşürdü. Onu yerden kaptı, katlayarak cebine koydu, güneşten ötürü gözlerini kısarak kimin ateş ettiğini görmeye çalıştı. Biri ona seslendi ama sesi silah seslerinin içine gömüldü. Gürültü inanılmazdı, binaların arasında daha da büyüyerek yankılanıyordu. Yolda yürümekte olan kadın ve erkekler saklanacak bir yer bulmak için koşuşturmaya başladılar, birkaç saniye içerisinde yol ve kaldırım boşalmıştı.

Genevieve panik içerisinde olduğu yerde kalakaldı. Bir adamın silahını çekerek yolda koşmaya başladığını gördü.

Çok hızlıydı ve güneşin altında onu tam olarak seçmek imkânsızdı.

Sarı saçlı bir kadın başını biraz ilerideki dükkânın kapısından uzatarak ona bağırdı. “Canından olmadan bir yere saklan.”

“Bankayı soyan çete geri döndü, hepimiz öleceğiz,” diye bağırdı başka bir kadın.

Genevieve içeri girmek üzere döndü. Ve durdu. Soyguncuların geri dönmesi için bir sebep var mıydı? Parayı almışlardı. Peki ya gelen çete değilse...

Adam. Genevieve bir anda iliklerine kadar ürperdi. Tanrım, ya Adam’ın başı dertteyse? Onun Ezeki’l’i aramaya gittiğini düşünmüştü ama ya kasabaya döndüyse? Onun vurulmuş ve etrafının Lewis, Herman ve Ezeki’l tarafından çevrilmiş olduğunu hayal etti. Ya öldüyse? Bunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu olayın Adam ile ilgisi olmadığını oraya yaklaşıp görmeliydi.

Eteklerini toplayarak koşmaya başladı. Sesler bir sonraki sokakta bulunan iki binanın arasından geliyordu. Güneş görüşünü engelliyor, korku nefesini kesiyordu. Hızla soluyarak tüm yaşamı buna bağlamış gibi koşmaya devam etti. Tam kaldırımından atlamak üzereyken bir sonraki binadan birinin adını fısıldadığını duydu. Oradakinin kim olduğunu görmek için tökezleyerek döndü.

Ve çılgın attı.

12. BÖLÜM

Adam onları istediği yere çekmişti. Sırtını tuğla duvara yaslayıp hızla silahını doldurdu. Çıkamaz bir sokağın girişinin solunda duruyordu, halinden memnundu çünkü o üç lanet olası pisliği oraya kısırmış olduğundan emindi.

Ruh hali hiç de dostça değildi. Adamlardan bir tanesi ahırların orada atından inmek üzereyken onu sırtından vurmaya yeltenmişti, kendini atından aşağı fırlatmasaydı kurşunu yemiş olacaktı.

Ödeşmek istiyordu, hepsini birden öldürme isteğinin bir hayal olduğunun farkındaydı ama bir ya da iki tanesini yaralamak da onu rahatlatırdı. En büyük umudu Ezekiel'in yanından kaçmaya çalışmak gibi bir umutsuzluğa kapılmasıydı. Sokaktan başka çıkış yoktu, onu yakalamak için tüm gün orada beklemesi gerekse de bekleyecek ve bunu yapacaktı.

Diğer sokaktan üzerine doğru koşmakta olan adamı gördü. Yabancıнын yakasında rozeti vardı ve Adam onun üçüncü federal olduğunu düşündü. Kanun adamı uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlı ve mavi gözlüydü.

Tanıdık gibiydi ama Adam onu daha önce nerede görmüş olduğunu hatırlayamıyordu. Onu başıyla selamlarken yeleğinin cebinden sarkan altın zinciri gördü. O altın zincirin diğer ucunda muhtemelen bir pusula vardı.

Adamı bir anda tanıdı. “Lanet olası...” diye mırıldandı. Kanun adamı Daniel Ryan’dı.

“Silahını at,” diye bağırdı Ryan.

Adam başını iki yana sallayarak silahını doldurmaya devam etti.

Federal silahını ona doğrultarak emrini tekrarlarlarken bir silah ateşlendi. Kurşun Ryan’ın sol omzunun dibinden geçti. Girişin karşı tarafında siper alırken, sırtını Adam’ın yaptığı gibi duvara yasladı.

Bakışları Adam’a dikiliydi. “Bunlar da kim?” diye bağırdı yeniden.

Adam hızla anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Ryan kaç kişi olduklarını sordu.

“Ezekiel öndeydi, diğer ikisi de onu takip ediyordu. Köşeyi döndüğümde birini sokağa girerken gördüm. Sanırım üçü de orada. Tenha sokakları tercih ediyorlardı ama kapana kısıldılar. Kurşunları bittiğinde ortaya çıkacaklardır.”

Ryan onu onayladı. “Bunu ben hallederim, yolumdan çekil.”

“Hayır,” dedi Adam. “Sen benim yolumdan çekil. Sen Daniel Ryan’sın değil mi?”

“Evet. Sen kimsin?”

“Adam Clayborne.”

Ryan şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Rose’un oğlusun.”

“Evet,” dedi Adam. “Güzel pusula.”

“Evet, öyle.”

“O pusula kardeşim Cole’a ait.”

“Kesinlikle öyle,” dedi adam.

Adam ondan pusulayı isteyemeden Ryan sokaktaki adamlara seslendi. “Silahlarınızı atın, ellerinizi başınızın üzerine koyup ortaya çıkın, aksi takdirde öleceksiniz.”

Cevap olarak ortalık kurşun vızıltılarıyla doldu, Ryan eğildi, iki el ateş ettikten sonra yeniden duvara yaslandı.

“Annen nasıl?” diye sordu akşamüstü esintisi kadar yumuşak bir ses tonuyla.

“İyi,” dedi Adam, o sırada öne doğru gitti, hedef aldı ve ateş etti. Adamlardan birinden bir çığlık geldi.

Bu ses Adam’ın gülümsemesine sebep oldu. Yeniden duvara yaslanarak sırtıttı. “Biri gitti, kaldı iki.”

“Bu işe karışma.”

“Olmaz.”

“Cole bugünlerde ne yapıyor?”

“Çiftçilik.”

“Pes edecek misiniz?” diye bağırdı Ryan. “Son kez soruyorum.”

“Cehenneme kadar yolun var,” diye bağırdı adamlardan bir tanesi.

Ryan derin bir nefes aldı. “Sanırım ölmek istiyorlar.”

Adam onu onayladı. “Öyle görünüyor.”

“Daha az evrak işi çıkar,” dedi Ryan. “O zaman isteklerini yerine getireyim.”

“Ezekiel Jones benim. Onu biri vuracaksa o ben olmayıyım.”

Ryan omuz silkti. “Rose Montana’daki hayatı sevdi mi?”

“Evet, sevdi. Sürekli senden bahsediyor, sanırım ondan ödünç aldığı pusulayı günün birinde geri getireceğini

düşünüyor,” dedi Adam, ödünç kelimesini özellikle üstüne basarak söylemişti.

Ryan güldü. “Ödünç almadım. Aldım.”

“Geri ver.”

“Hazır olduğumda vereceğim. Cole ile konuşmam gereken bir iş var, buradaki işimi bitirir bitirmez Rosehill’e gideceğim.”

“Silahlı gelsen iyi olur. Cole’u seni gördüğü anda vuracak kadar kızdırdın.”

Ryan gülümsedi. “Öldürmekle ilgili bir sorunu yok değil mi?”

“Hem de hiç yok.”

“Güzel. Ben de öyle duymuştum. O tam ihtiyaç duyduğum adam.”

“İhtiyaç mı? Ona neden ihtiyacın var? Senin için çalışmasını istiyor olamazsın.”

“Kesinlikle bunu yapmayı düşünüyorum. İsteddiğimde çok ikna edici olabilirim.”

Sohbetleri sokaktan gelen silah sesleriyle kesildi. Ryan ile Adam bu atışlara karşılık verdiler. Sesler sağır ediciydi. İkisi de sırtlarını duvara yaslayarak yeniden silahlarını doldurdular.

“Cole’un tam olarak ne yapmasını istiyorsun?”

“Birkaç haşaratı öldürmesini.”

Adam onu daha fazla sorgulayamadan Ezeki’l’in adamlarından biri seslendi.

“Dışarı çıkıyoruz. Ateş etmeyin.”

“Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi başınızın üzerine koyun,” diye bağırdı Ryan.

Bu emri verdikten sonra Adam’a olduğu yerde durmasını işaret etti ve sokağa doğru yürüdü.

Herman sokağa ilk çıkan oldu. Lewis topallayarak onu izledi. İki adam çıkışa ulaştıkları anda Lewis Herman'ı kal-kanı olarak kullanarak Ryan'a ateş etti ama ıskaladı. Şerif silahını, Adam silahının kabzasıyla adamın kafasına vurmadan bir saniye önce ateşledi. Lewis yere yuvarlandı.

Herman hızla yere eğilerek silahına uzandı. Yere yıkıl-madan önce silahı eline almayı başarmıştı.

Ryan öldürmek için ateş etti. Kurşun Herman'ın göğ-süne girerek onu sırtüstü düşürdü. Başını kaldırma çarp-madan önce ölmüştü.

Adam sokağa girip Ezeziel'i aramaya başladı. Pislik ora-da yoktu. İçinden küfürler savurarak silahını sıkıca tuttu ve arkasını döndü. Ryan caddenin ortasına doğru ilerlemişti ve karşısında duran bir şeye bakıyordu. Ateş etmeye hazır görünüyordu. Bacaklarını ayırmıştı, sırtı dikti ve parmağı tetikteydi.

"Bırak onu," diye bağırdı Ryan.

Adam kanun adamının olduğu yerde durması emrini umursamayarak o tarafa doğru koşmaya başladı. Ryan'a on adım kala ikisini görmeyi başardı: Genevieve - tatlı sevgi-lisi Genevieve - ve Ezeziel'i.

Piç kurusu silahını Genevieve'in kafasına dayamış, dükkânın önüne birinin koymuş olduğu üstü kapalı at ara-basına doğru ilerliyordu yavaşça.

Adam üzerinden tren geçmiş gibiydi. Dizleri bükülü-yordu, kalbi yerinden çıkmak üzereydi, öfkeyle doldu.

"Hayır." Bu kelime daha çok boğuk bir inilti gibi çık-mıştı.

Ryan ağır adımlarla Ezeziele doğru ilerliyordu. Tüm dikkati adamın üzerindeydi. Adam da yaklaştı ama onun dikkati tamamıyla Genevieve'deydi.

Onun çok korktuğunu biliyordu ama genç kadın korkusunu gururla saklamaya çalışıyordu. Gözlerindeki yaşları gördüğü anda Adamın'ın öfkesi kontrol edilemez hale geldi.

O piç kurusunu elleriyle öldürmek istiyordu.

Önce Genevieve'in silah tehdidinden kurtulması gerekiyordu. Ezeziel'in sol kolu sıkıca beline dolanmıştı, onu kalkan olarak kullanıyor ve yavaşça araca doğru itiyordu. Sağ elindeki silahı kafasına dayamıştı ve parmağı tetikteydi.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Adam, ne dediğini muhtemelen Genevieve duymamıştı.

Anlaşmış gibi Ryan ile V şeklinde açılmaya başladılar. Ezeziel ile aralarında yaklaşık on beş adım kaldığında adam onlara durmalarını emretti.

"Bir adım daha atarsanız onu öldürürüm," diye bağırdı.

Adam adamın sesindeki paniği duyabiliyordu, gözlerinde de çılgın bir ifade vardı. Köşeye sıkıştırılmış bir sıçan gibiydi. Onun yanlışlıkla tetiğe basmasına sebep olacak bir hareket yapmak istemiyordu.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Genevieve'e onu sevdiğini söylememişti ve bu cümleyi ona milyonlarca kez söylemek istiyordu. Onunla yaşlanmayı arzuluyor ve ölene kadar her gün yeniden kendisi için ne kadar önemli olduğunu tekrarlamak istiyordu.

"Bırak onu Ezeziel," diye bağırdı Adam.

"Buradan gideceğim ve kimse beni durdurmayacak," diye bağırdı Ezeziel. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok, yaşamasını istiyorsanız peşimi bırakırsınız."

"Onu yanına almana izin veremem," diye bağırdı Ryan.

Ezekiel federale döndü. “Onu öldürürüm,” diye bağırdı. “Ellerim titrerse bu silah ateş alır ve bu sizin hatanız olur. İkiniz de silahınızı yere atın ve arkanızı dönün.”

“Hayır,” diye bağırdı Genevieve. “Seni sırtından vuracak. Bunu sakın yapma Adam.”

“Çeneni kapa,” diye homurdandı Ezekiel. “Bu belayı başına sen açtın. Paramı çalmamış olsaydın...”

“O Thomas’ın parası, senin değil. Parayı ona götüreceğim.”

“Mezarından çıkıp mı?” diye alay etti Ezekiel. “Yaşama-na izin vereceğimi düşünmüyorsun değil mi? Seni küçük aptal. Debelenmeyi kes,” diye bağırdı genç kadın kolunu itmeye çalıştığı anda.

“Bırak onu,” diye bağırdı Adam.

Sesindeki acı Genevieve’i mahvetti. “Çok özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Size silahlarınızı bırakmanızı söyledim,” dedi Ezekiel bir kez daha.

“Bunu yapamam,” diye bağırdı Ryan.

Ryan sağa giderken Adam da sola gidiyordu. Kanun adamı kolunu uzatmış ve silahını Ezekiel ile Genevieve’e doğrultmuştu. Adam onun ne yapacağını biliyordu. Ryan çok soğukkanlıydı. Ona baktığında mavi gözlerinin birer buzula dönüşmüş olduğunu gördü.

“Bunu yapma,” diye bağırdı.

“Onu devirebilirim.”

“Hayır.”

Ryan onu duymazdan geldi. İlerleyerek daha net nişan almaya çalışıyordu. Tek atış şansı olduğunu biliyordu, Ezekiel o anda ölmezse Genevieve’i öldürecekti.

“Olduğun yerde kal,” diye uyardı Ezekiel. Genevieve’i

at arabasına doğru iterken bakışları Adam ile Ryan arasında hızla gidip geliyordu.

“Bu son şansın,” diye bağırdı Ryan. “Bırak onu, yoksa seni olduğun yere mihlayacağım.”

Adam şimdi Ryan’ı öldürmek istiyordu. Genevieve’in hayatıyla nasıl kumar oynardı? Ryan’ın haklı olması artık umrunda bile değildi. O da Ezekiël’in ilk fırsatta genç kadını öldüreceğini biliyordu ama federal hedefi tutturamazsa ya da Ezekiël’in eli titrerse bunun bedelini Genevieve ödeyecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi. Onun yaşaması kendi ölümüne bağlıysa o zaman o da bunu yapacaktı.

Adam araca doğru koşmaya başladı. Ezekiël’in kendisini vurması için uğraşıyordu, aralarında beş adım kaldığında silahına ileri uzattı.

Pislik oyununa geldi. Adam kendini açık hedef haline getirmişti ve bu Ezekiël’in karşı koyamayacağı kadar çekici bir durumdu. Silahını Genevieve’in kafasından ayırarak ona doğru uzattı.

Ezekiël tetiği çekmeden öldü. Silahı Genevieve’in kafasından ayırdığı anda Ryan ona ateş etti. Kurşun alnının tam ortasına isabet etti. Adam’ın kurşunu da Ryan’ın kurşununun biraz üzerinden hedefini bulmuştu.

Ezekiël ayakta kalamadı ve arkaya doğru devrildi. Genevieve bir kenara fırlamıştı. Yere düşerken bir çığlık attıktan sonra hıçkırıklara boğuldu.

Genç kadın Adam kendini Ezekiël’in önüne atınca onun öleceğini düşünmüş, bu düşüncenin yaşattığı dehşet onu mahvetmişti.

Adam onu yerden kaldırdı. Genevieve onun kolları-

nın arasına atılarak kontrolsüz bir şekilde ağlamaya devam etti.

Onu kollarının arasında sımsıkı tutarken Adam öfkесinden arınmaya çalışıyordu, bunu başarırса onu da rahatlatacaktı.

İkisi de titriyordu. “Seni kaybettiğimi düşündüm,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Benim hatamdı. Rosehill’de kalmalıydın... Neredeyse ölmene sebep olacaktım, Adam ölseydin devam edemedim. Ben...”

“Sus sevgilim. Bitti artık.”

Ondan uzaklaştı. “Ne cüretle böyle bir tehlikeye atılırsın,” diye bağırdı. “Ne cüretle...”

Sözlerine devam edemedi. Genç kadının hıçkırıkları yürek paralayıcıydı. Adam onu yeniden kollarının arasına alarak sımsıkı sardı. Bırakmak istemiyordu.

“Ağlama aşkım. Ağlama.” Eğilerek başından öptü. “Çok cesurdun.”

“Hayır, değildim. Çok korktum.”

“Ben de korktum,” diye itiraf etti.

Genevieve başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı. “Sen de mi korktun? Sana inanmıyorum. Seni hiçbir şey korkutamaz.”

Adam güldü. Başparmağıyla genç kadının yanağından süzülen yaşları silerken yeniden güldü. “Ellerim hâlâ titriyor. Genevieve sana yemin ederim bir daha kimse seni incitemeyecek.”

O güvendeydi. Kendine sürekli olarak sırf bu sebeple öfkесini yenebileceğini söyleyip duruyordu. Fakat Ryan’a hâlâ çok kızgındı ve öfkесini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Genevieve ona sarılmaya devam ettiği sürece ağlamaya devam edeceğini biliyordu ama ondan ayrılmak da istemiyordu.

“Neredeyse ölümüne sebep olacaktım,” dedi yeniden. “Ezekiel haklıydı. Bana aptal olduğumu söyledi. Senin başına sadece dert açtım Adam. Hiçbir erkek böyle bir şeyi hak etmez.”

Adam onun çenesini tuttu. “Seni izlememi sen istemedin,” diye hatırlattı ona ve tartışmaya devam etmesini engellemek için onu öptü.

Genevieve yeniden gözyaşlarına boğuldu. Adam çok iyi bir adamdı ve ona çok iyi davranıyordu.

Ezekiel’e baktıktan sonra iyice büzüldü. Adam elini tutarak onu oradan uzaklaştırdı. Birkaç dakika önce ona yardım etmiş olan kanun adamına bakıyordu.

“Daniel Ryan mı?” diye sordu Genevieve.

“Evet.”

“Cole’un pusulası hâlâ onda mı?”

Adam kafasını salladı “Onu Rosehill’e bizzat götüreceğini söyledi.”

“Neden ona kötü kötü bakıyorsun?”

“Senin hayatını inanılmaz şekilde tehlikeye attı. Iskalsaydı...”

“Böyle şeyler düşünme. Ben ona teşekkür borçluyum ve hemen gidip bunu ona söylemeliyim.”

“Hayır.”

“Ezekiel başına onca dert açmış olduğum için beni her halükârda öldüreceğini söyledi.”

“Ryan beklemeliydi,” dedi Adam inatla.

Şerif bu yorumu duymuştu. “Ne yaptığımı biliyordum Adam.”

“Lanet olsun. Bana izin vermeliydin ben...”

Ryan onun sözünü kesti. “İşe çok duygusal yaklaşıyorsun. Bense aynı durumda değildim.”

“Seni soğukkanlı piç kurusu.”

Ryan ona bir adım yaklaştı. “Çok haklısın, öyleyim.”

“Onu öldürebilirdin. Ezeziel bir santim kıpırdasa ya da irkilse kurşunun ona isabet ederdi.”

“Atışımı yapmak için en iyi anı bekledim.”

Genevieve neler olduğunu anlayamıyordu. Birkaç dakika önce hayatını kurtarmak için birlikte mücadele eden bu iki adam şu an birbirini öldürmek istiyordu. Bu çok mantıksızdı. “Beyler lütfen sakinleşip...”

“Yaşayıp yaşamaması umrunda bile değildi. Sen ne biçim bir kanun adamısın? Vatandaşları koruman gerekir öldürmen değil.”

Adam Ryan’ı göğsünden itti. Ryan da ona aynı şekilde karşılık verdi. “Onu umursuyordum ama ona âşık değildim ve senin âşık olduğun da ortada. Farkı anlayabiliyor musun? Elllerine baksana. Hâlâ titrediklerinden eminim.”

“Evet, suratının ortasına bir yumruk geçirme isteğiyle deli gibi titriyorlar. Yemin ederim...”

Adam yan gözle biraz önce baygın bir şekilde yatmakta olan Lewis’in dizlerinin üzerinde doğrulduğunu gördü. Elindeki silahı da görmüştü. O anda Ryan da parlayan metali fark etti. İkisi birden aynı anda dönerek ateş ettiler.

Adam’ın kurşunu Lewis’in silah tutan eline isabet ederken Ryan’ın kurşunu adamın göğsünde bir delik açtı. Lewis geriye doğru sallandıktan sonra yüzüstü yere düştü.

Genevieve elini boğazına götürdü. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki bağırma imkânını bile bulamamıştı. Adam ile Ryan bu kesintiden hiç de rahatsız olmamışlardı. Lewis’in

bir daha kıpırdamayacağından emin olmak için birkaç saniye süreyle ona baktılar, sonra hiçbir şey olmamış gibi ateşli tartışmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Genevieve bir adım gerileyince Şerif Norton'a çarptı.

"Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyorlar? Daha şimdi bir adam öldürdüler." Sesi de tüm bedeni de titriyordu.

"Bana o adamın öldürülmesi gerekiyormuş gibi geldi. Onu vurmasalardı o bir tanesini vuracaktı, bu konuda bir tedirginlik hissetmemelisiniz."

"Neden tartışıyorlar?"

"Bu da öfkelerini dışa vurma şekilleri. Barnes'ın verandasından olanların hepsini gördüm. İkisini de çok korkuttunuz hanımefendi. O tabanca başınızdayken patlasaydı gerçekten büyük bir arbede çıkacaktı."

Şerif çizmesinin ucuyla Ezekiel'in bacağını dürttü. "Artık hiç de tehlikeliymiş gibi görünmüyor değil mi?"

Genevieve ölüye bakamadı. Arkasını döndü ve Adam'ın Ryan'a önce Ezekiel ile anlaşmayı denemesi gerektiğini söylediğini duydu.

"Suçlularla asla anlaşmaya çalışmam," dedi Ryan. "Dilediğin kadar sinirlenebilirsin ama sakinleştikten sonra yaptığının doğru olduğunu sen de kabul edeceksin. Sana vuracağımı söylemiştim ve vurdum değil mi?"

"Kendine fazla güvenmiyor musun?"

"Hayır, o kadar iyiyim," diye böbürlendi Ryan. "Sen de kendini hedef haline getirerek işimi kolaylaştırdın. Ama yine de aptalca bir hareketti."

Adam bu yorumu kabul etmedi ve Ryan'ı yine itti. Kanun adamı kıpırdamadı.

Genevieve'in oturmaya çok ihtiyacı vardı. Kalbi çok

hızlı atıyor, bacakları artık onu taşımıyordu. Yanında şerif-
le birlikte hapishaneye doğru yürümeye başladı.

“Neredeyse Adam’ın ölmesine sebep oluyordum,” diye
itiraf etti cılız bir sesle.

Şerif onun kolunu tuttu. “Bir yaprak gibi titriyorsu-
nuz,” dedi. “Adam’ın neredeyse vurulacak olması sizin ha-
tanız değil.”

“Evet, benim hatam. Ben ortaya çıkana kadar çiftliğinde
sakin ve huzurlu bir yaşamı vardı. Onun başını ben derde
soktum.”

Şerif onun kolunu beceriksiz hareketlerle okşadı. “Yok,
yok, yeniden ağlamaya başlamayın. Baş belası falan değilsiz-
niz. Sokağınızda ölü olarak yatan adamlar birer baş belası.”

“Aranıyordu,” diye bağırды genç kadın ilanı hatırlayarak.
İlanı cebinden çıkarıp şerife verdi.

“Hanımefendiye karşı özel hislerin vardı,” dedi Ryan
Genevieve’in duyacağı bir sesle.

“Ne var, evet ona karşı özel hislerim var,” diye haykırdı
Adam. “Onu seviyorum ama bu işi halledemeyeceğim an-
lamına gelmiyor.”

Genevieve hızla ona döndü. “Beni seviyor musun?”
diye bağırды.

Adam ona bakmadı. “Bu işin dışında kal Genevieve. Ya-
nılıyorsun Ryan. Onun hayatıyla kumar oynadın. Seni sırf
bu yüzden öldürebilirim.”

“Beni sevemezsin. Ben Paris’e gidiyorum.”

Ryan ile Adam dönerek ona baktılar. Genevieve arkasını
dönerek hapishaneye doğru koşmaya başladı. Kararını ver-
mişti. Çantayı alıp hemen Kansas’a gidecekti. Thomas’a
parasını verdikten sonra da sahile giden ilk trene binecek-
ti.

Acelesi vardı ve şerifin kapıyı onun için açmasını dahi bekleyemedi. İleri fırladı ama hücreye vardığında anahtar halkasının artık kolunda olmadığını gördü. Yolda düşürmüş olmalıydı.

Şerif ona mendilini uzatana kadar hâlâ ağladığının farkında bile değildi.

“Bunu yapmanıza gerek yok,” dedi şerif.

“Anahtarlarınızı kaybettim,” diye bağırdı genç kadın.

“Onları buldum,” dedi şerif. Öne doğru eğilerek kilidi açtı. “Onları sokağın ortasında düşürdüğünüz yerde buldum. Giysilerinizi neden kilit altına almak istediğinizi de pek anlayamadım. Birinin onları çalacağını mı düşündünüz?”

Genevieve başını önce iki yana doğru salladı, sonra da yukarı aşağı sallayarak onayladı. O da Adam da paranın çantada olduğunu şerife söylememişlerdi ve şu an bunu açıklamayacak kadar yorgundu.

Ön kapı açıldı ve Adam içeri girdi. Başını kapının çerçevesine çarpmamak için eğilmek zorunda kalmıştı. Kaşlarını çatmıştı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. O hâlâ gördüğü en güzel adamdı.

“Onu gönderin,” diye fısıldadı Genevieve şerife.

“Onu göndermek için bir sebebim olmalı hanımefendi,” dedi şerif hücrenin kapısını açarken.

Genç kadın çantasını almak için içeri girdi, fakat çıkmak için döndüğünde Adam’ı karşısında buldu.

“Ne oldu sana? Neden bu kadar kızgınsın?”

Genevieve bu kadar zeki bir adamın böylesine anlayışsız olabileceğine inanamıyordu. Ona parmaklıkların arkasından bakarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

“Benim yüzümden neredeyse ölüyordun. Benim için

ölmeyi istedin değil mi? Sen çok iyi ve çok asilsin, sevgine layık değilim. Sana bir şey olsaydı annen beni asla affetmezdi.”

“Hiçbir şey olmadı sevgilim.”

Genç kadın elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. “Ayrılma zamanımız geldi. Evine dön Adam.”

“Genevieve...”

Sesindeki uyarıdan etkilenmedi. “Kararımı verdim.”

Adam gülümsedi.

Genç kadın onun bir şey peşinde olduğunu anlamalıydı ama bunu düşünecek halde değildi. Hücredeki yatağa oturarak ellerini kucığında kenetledi. Azap içindeydi ve Adam durumu daha da zorlaştırıyordu, her tarafı titriyordu.

Bir daha hiç iyileşemeyeceğini düşündü.

Adam kapıyı kapatıp kilitledi. Sırtını parmaklıklara yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve yeniden gülümsedi.

“Seni şimdi yakaladım Genevieve.”

“Seni sevmeyeceğim.”

“Çok geç. Zaten seviyorsun ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Korkma sebebin de bu değil mi? Beni kaybedeceğini düşündün ve çok korktun.”

“Ne hissettiğimi nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de aynısını yaşadım.”

“Aşk bu kadar acı verici olmamalı.”

“Seni seviyorum sevgilim.”

Genevieve başını iki yana salladı. “Yürütemeyiz. Çok farklıyız ve ben seni kısa sürede delirtirim. Seni hiç unutmayacağım,” diye fısıldadı.

Adam güldü. “Hayatımızın bundan sonraki kısmını birlikte geçireceğimize göre beni zaten unutamayacaksın.”

“Gitmek zorundayım.”

“Peşinden gelirim.”

“Sen huzur ve barış istiyorsun, bense macera seviyorum.”

“Anlaşırsınız, ikimiz de biraz fedakârlık yaparız.”

Yaşlar yine yanaklarından süzülüyordu. “Şerif beni buradan çıkar. Arabayı yakalamam lazım.”

“Şerif dışarı çıktı. Seni duyamaz ve ben de benimle evleneceğini söyleyene kadar seni bırakmayacağım. Balamızda Paris’e gideriz, sonra Rosehill’e yerleşiriz ve sen kendine bir bahçe yaratırsın. Seninle yaşlanmak istiyorum Genevieve.”

Genç kadın parmaklılara sımsıkı tutundu. Adam arkasını dönerek parmaklarını onun parmakları üzerinde gezdirdi.

“Bu bir macera,” dedi. “Çocuklarımıza babalarının annelerini nasıl hapsedtiğini anlatabilirsin.”

Adam’ın gözlerindeki parıltı büyüleyiciydi. Genç kadın merak dolu gözlerle ona baktı. Onu seviyordu, bu nasıl olmuştu?

“Çocuklarımız mı?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Adam. “Bir sürü çocuğumuz olacak ve Tanrı izin verirse hepsi en az senin kadar maceraperest olacak. Beni seviyorsun değil mi sevgilim?”

“Seni seviyorum. Seni hep sevdim.”

Adam kapıyı açıp onu kollarının arasına aldı. Onu uzun uzun öptü, genç kadın başını kaldırıp gözlerinin içine bakışlarında bakışlarındaki sevgiyi gördü.

“Sen rüyalarımın erkeğisin Adam.”

Adam gülümsedi. “Ve sen aşkım... Sen de benim en büyük maceramsın.”

SONSÖZ

Daniel Ryan Adam'ın sağdıçlığını üstlendi, Şerif Norton ise Genevieve'i koridorda yürütüp damada teslim eden kişi olma şerefini. Tören Middletown eteklerindeki küçük kilisede gerçekleşti. Genç kadın annesinin ölmeden bir yıl önce kendisine dikmiş olduğu beyaz keten elbisesini giydi ve elinde bir demet kırmızı gül tuttu.

Adam'ın nefesi onu gördüğü anda kesildi. Yeminini ederken sesi titriyordu ama Genevieve'inki de titriyordu. Papaz evliliklerini ilan ettiği anda Adam eğilip karısını öptü.

Bir saat sonra Middletown'dan ayrıldılar ve ilk gecelerini Pickerton'un süslü otelinde geçirme kararı verdiler. Adam'ın Gramby Kasabası'na ayrı bir düşkünlüğü vardı, kasabanın da karısına. Onu Ruby Leigh diye çağırıyorlardı, Genevieve birkaç kez gerçeği anlatmaya çalıştıktan sonra pes etmiş ve bu isimle çağırıldığında cevap vermeye başlamıştı.

Düğün gecesinde en az diğer gelinler kadar asabiydi.

Sabahlığının boynundaki düğmeleri bile iliklemiş, kuşağına çift düğüm atmıştı. Yüzündeki ifadeyi gören Amerikan Darphanesi'ne girmenin onu soyaktan daha kolay olacağını düşünürdü.

Adam yatak odasının kapısını kapatıp çerçevesine yaslandı. Genevieve dört direkli yatağın diğer ucuna gidip bakişlarını ona dikti.

“Komik bir şey duymak ister misin?”

“Neymiş o?”

“Ölümüne korkuyorum.”

Adam'ın gülümsemesi sevgi doluydu. “Fark ettim.”

Genevieve ona doğru bir adım attı. “Tedirgin değilsin, değil mi?”

“Belki biraz. Canını yakmak istemiyorum.”

“Ah.”

Adam'ın bakişları onu güçsüzleştiriyordu. Kalbi hızla atıyor, nefesi kesiliyordu. Onu sevmek ölümüne neden olacaktı. Aklından geçen bu fikir karşısında gülümsemeden edemedi.

“Yatağa girmek ister misin?”

“Sen yat,” diye fısıldadı Genevieve. “Ben birazdan gelirim.”

Adam gülmemeye çalıştı. “Sevgilim aklımdakileri gerçekleştirmek için senin de yatakta olman gerekiyor.”

Genç kadın kızardığını hissetti. “Evet, bunu biliyorum. Ödül parasını vermek seni rahatsız etti mi?”

Konunun değişmesi onu şaşırtmadı. “Hayır. Şerif Norton yaralı adamın ailesinin zor durumda olduğunu söylediği anda senin ne yapacağını biliyordum. Çok iyi bir kalbin var Genevieve Clayborne. Seni neden bu kadar çok sevdiğime şaşmamalı.”

Genevieve onun gömleğini çıkardıktan sonra eğilip ayakkabı ve çoraplarını çıkarmasını izledi. Adam hâlâ kapının önünde duruyordu. Genç kadın hazır olduğunda onun yanına geleceğini anladı.

Bu gece Genevieve için mükemmel olmalıydı, bu yüzden Adam odanın diğer ucuna geçmek için sabırla beklemeye kararlıydı.

Genevieve ona doğru yolu yarıladıktan sonra durdu. "Bay Steeple'in şampanya göndermiş olması büyük incelelik değil mi?"

"Evet, öyle. O ve Pickerman sana yeniden şarkı söyletmenin bir yolunu arıyorlar."

"Ama herkesi ağlattım."

"Bu kez kilise şarkılarını söylemeyeceğini umuyorlar."

"Ama söyleyeceğim."

Adam kahkahalara boğuldu. "Biliyorum."

Genç kadın ona doğru koşarak kollarını boynuna sardı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum."

Genevieve içini çekerek bir adım geriledi ve üzerindeki kileri çıkarmaya başladı. Geceliğini başının üzerinden sıyrıp yere attığında Adam yutkunmakta zorlanmaya başladı, kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi... Karısı mükemmeldi.

Onu kollarının arasına aldı, o yumuşacık tenini hissetmek gerçekten hayallerindeki kadar muhteşimdi.

"Kendimi güzel hissetmemi sağlıyorsun," diye fısıldadı genç kadın.

"Güzelsin. Ah Genevieve senden önce ben yaşıyor muydum?"

Onu tutkuyla öpmeye başladı, baştan çıkarma aşkını uzatırken bu tutkulu öpücüklerin arasında sürekli olarak

onu ne kadar çok sevdiğini fısıldıyordu. Sırtını, kollarını ve göğüslerini okşadı, birkaç dakika içerisinde genç kadının tüm utangaçlığı uçup gitmişti.

Genevieve elini tutarak onu yatağa götürdü. Adam giysilerinin geri kalanını çıkardıktan sonra yavaşça onun üzerine uzandı ve arzuyla ürperdi.

“Bu gecenin senin için mükemmel olmasını istiyorum Adam.”

“Zaten öyle,” diye fısıldadı.

“Seni hayal kırıklığına uğratmamam için ne yapmam gerektiğini söyle.”

Adam onun kulak memesini hafifçe dişledi. “Beni hayal kırıklığına uğratamazsın.”

Sevişmeleri çok yoğun ve büyüleyiciydi. Genevieve bir an aklını kaçıracağını bile düşündü. Dokunuşlarında bir acemilik vardı ama bir o kadar da istekliydi, daha fazla dayanamayacağını hissettiği sırada Adam bacaklarının arasına kayarak içine girdi. Bu işgalin verdiği acı hemen hazzla dönüştü. Adam inanılmaz derecede sabırlıydı. Başlangıçta oldukça yavaş hareket ediyordu, ancak genç kadının kollarının arasında kıvranmaya başladığını görünce temposunu arttırdı. Onu iyice sardığını ve gerildiğini hissetti, Genevieve doyuma ulaşmak üzereydi, bunun tadını çıkarmasını sağladı, sonra da kendi teslimiyetini ilan etti.

Genevieve onun adını fısıldadı.

Adam onun adını haykırdı ve tükenmiş bir halde üzerine yığılarak yüzünü boynuna gömdü. Leylak kokuları her yanını sardı, ölüp cennete gittiğinden emindi.

Genç kadın inlemeye devam etti. Bu sesler Adam'ın kibrini okşadı.

Sonunda başını kaldıracak gücü kendinde buldu. “Canını acıttım mı sevgilim?”

“Hatırlamıyorum.” Elleri iki yanına düşmüştü ve yenden inledi. “Harikaydı.”

“O zaman yeniden sevişmemize bir itirazın olmaz diyebilir miyiz?”

Genevieve, gözlerindeki parıltıdan onun ne kadar eğlendiğinin farkındaydı. “Şimdi mi?” diye sordu.

“Yakında,” diye vaat etti Adam.

“Her gece,” dedi. “Her gece sevişmeliyiz.”

Tanrım Genevieve onu nasıl da mutlu ediyordu. Eğilerek onu yeniden öptü. “Seninle yaşamak kesinlikle bir macera olacak.”